

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ПАДАНЕ

Част 15 от „Хари Бош“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2012

chitanka.info

*На Рик, Тим и Джей, които знаят какво знае Хари
Бош.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази история е отчасти идея на Робърт Макдоналд. Много съм му благодарен. Мнозина допринесоха за създаването на този роман и ще ги спомена с радост. Сред тях са Ася Мучник, Бил Маси, Майкъл Пийч, Памела Маршал, Денис Войцеховски, Джей Стайн, Рик Джаксън, Тим Марсия, Джон Хутън, Терил Лий Ланкфорд, Джейн Дейвис, Хийтър Ризо и Линда Конъли.

Огромни благодарности на всички ви.

1

В „Неприключени следствия“ Коледа идваше веднъж месечно, когато лейтенантът правеше обиколка на отдела и в стила на Дядо Коледа раздаваше задачите като подаръци на шестте детективски групи. Джакпотите бяха кръвта на отдела. Екипите на „Неприключени следствия“ не чакаха да бъдат вдигнати по тревога и съобщения за пресни убийства. Те чакаха джакпот.

Отделът разследваше неразкрити убийства, извършени в Лос Анджелис през последните петдесет години. Състоеше се от дванайсет детективи, секретарка, шеф на отдела, известен като „камшик“, и лейтенанта. Плюс десет хиляди случая. Пет от детективските групи си деляха петте десетилетия, като всяка вземаше по десет години, избрани на случаен принцип. Задачата им бе да изровят от архивите случаите на убийства, да ги преценят и да изпратят отдавна прибраните и забравени веществени доказателства за повторен анализ с помощта на съвременните технологии. Всички ДНК проби се обработваха от новата регионална лаборатория по криминалистика на щата Калифорния. Когато ДНК материал от някой стар случай се окажеше идентичен с генетичния профил на индивид, фигуриращ в която и да било национална ДНК база данни, това се наричаше джакпот. В края на всеки месец лабораторията пускаше по пощата съобщения за съответствията. Резултатите пристигаха ден или два покъсно в сградата на Дирекцията на полицията в центъра на Лос Анджелис. Обикновено в осем сутринта лейтенантът отваряше вратата на кабинета си и влизаше в отдела с наръч пликосе. Всеки джакпот се изпращаше поотделно в жълт плик. Като правило случаите се връчваха на детективите, които бяха изпратили ДНК уликите в лабораторията, но понякога джакпотите бяха твърде много, за да бъдат разгледани от един екип. Случваше се детективите да са в съда, в командировка или в отпуска. Друг път джакпотите разкриваха обстоятелства, изискващи изключителен финес и опит. Точно тогава идваше ред на шестия екип. Той се състоеше от детективи Хари Бош и Дейвид Чу. Те бяха

плаващата група, която поемаше излишъка случаи и специалните разследвания.

Сутринта на 3 октомври, понеделник, лейтенант Гейб Дювал се появи от кабинета си само с три жълти плика. Хари Бош едва не въздъхна при вида на жалкия резултат от отправените запитвания. Ясно беше, че с толкова малко материал няма да получи нов случай.

Бош се бе върнал в отдела преди около година, след двегодишно прехвърляне в „Убийства“. Но при този втори тур на дълга в „Неприключени следствия“ бързо беше влязъл в ритъма на работа. Не бяха оперативен отдел. Не се налагаше да се втурваш през глава навън, за да стигнеш колкото се може по-бързо на местопрестъплението. Всъщност нямаше истински местопрестъпления. Имаше само досиета и архивни кутии. Беше предимно занимавка от осем до четири с една бележка под линия — в този отдел се пътуваше повече, отколкото в другите. Хората, които се измъкнаха безнаказано след убийство — или поне си мислеха, че са се измъкнали, — обикновено гледаха да не се застояват. Местеха се другаде и на детективите от „Неприключени следствия“ често се налагаше да заминат в командировка, за да ги спипат.

Голяма част от ритъма беше месечният цикъл на чакане на жълтите пликосе. Понякога на Бош му беше трудно да спи в нощите преди Коледа. Никога не си вземаше почивка през първата седмица на месеца и никога не закъсняваше за работа, ако имаше вероятност да се появят пликосе. Дори петнайсетгодишната му дъщеря беше забелязала това повтарящо се нервно очакване и го беше оприличила на менструален цикъл. Бош не виждаше хумора в това и се смущаваше всеки път, когато тя го споменаваше.

Сега разочарованието му от малкото пликосе в ръката на лейтенанта беше заседнало като буца в гърлото му. Искаше нов случай. *Нуждаеше се* от нов случай. Изпитваше необходимост да види изражението на убиеца, когато почука на вратата му и покаже значката си, това възплъщение на неочакваното възмездие, дошло след толкова много години. Изживяването бе пристрастяващо и Бош определено страдаше от абстиненция.

Лейтенантът подаде първия плик на Рик Джексън. Той и партньорът му Рич Бенгстън бяха стабилни следователи, работеха в отдела още от създаването му. Бош нямаше основания да недоволства в

случая. Следващият плик беше поставен на празното бюро на Теди Бейкър. Тя и партньорът ѝ Грег Кехое в момента се връщаха от Тампа, където бяха задържали пилот, чиито пръстови отпечатащи бяха свързани с удушаване на стюардеса в Марина дел Рей през 1991 г.

Бош тъкмо се канеше да подхвърли на лейтенанта, че Бейкър и Кехое може да се окажат затрупани покрай историята в Марина и че случаят следва да се връчи на друг екип, по-точно на неговия, когато лейтенантът погледна към него и използва последния плик, за да го привика в кабинета си.

— Момчета, ще дойдете ли за момент? Ти също, Тим.

Тим Марсия беше камшикът на отдела — третият детектив, който предимно наглеждаше работата и информираше отдела. Освен това беше ментор на младите детективи и внимаваше старите да не се измързеливят. Към втората група спадаха единствено Джексън и Бош, така че в случая Марсия не срещаше трудности. И Джексън, и Бош бяха в отдела, защото настървено се стремяха да приключат случаите си.

Бош беше скочил на крака, преди лейтенантът да е довършила обръщението си. Тръгна към кабинета, следван от Чу и Марсия.

— Затворете вратата — каза Дювал. — И сядайте.

Тя се разполагаше в ъглов кабинет с прозорци, гледащи към сградата на „Лос Анджелис Таймс“ от другата страна на Спринг Стрийт. Страдаше от параноя, че репортерите я следят от редакциите си, и винаги държеше щорите спуснати. От това помещението тънеше в здрач и приличаше на пещера. Бош и Чу се настаниха на столовете срещу бюрото на лейтенанта. Марсия влезе последен и се облегна на стар сейф за улики.

— Искам вие двамата да се заемете с това — каза Дювал и подаде жълтия плик на Бош. — Нещо не е наред и трябва да си мълчите, докато не разберете за какво става въпрос. Дръжте Тим в течение, но иначе не се обаждайте много.

Пликът вече беше отворен. Чу проточи врат да види, когато Хари бръкна вътре и извади листа с джакпота. На него беше отбелязан номерът на делото, към което вървяха ДНК резултатите, както и името, възрастта, последният известен адрес и криминалното досие на човека със съответния генетичен профил. Бош веднага забеляза, че делото е с префикс 89, което означаваше, че става дума за случай от 1989 г.

Нямаше подробности за престъплението, само година. Бош обаче знаеше, че случаите от 1989 г. принадлежат на Рос Шулър и Адриана Долан. Знаеше го, защото 1989 беше доста натоварена година за самия него. Тогава работеше в спецотдел „Убийства“ и неотдавна бе проверил един от собствените си неразкрити случаи. Оказа се, че по годината работят Шулър и Долан. Те бяха известни в отдела като „хлапетата“. Бяха млади, пламенни и много умели следователи, но заедно имаха по-малко от осем години опит в разследването на убийства. Щом в джакпота имаше нещо необичайно, нищо чудно, че Дювал беше решила Бош да се заеме с него. Той беше работил върху повече убийства, отколкото всички останали в отдела, взети заедно. Разбира се, като не се брой Джексън. Той беше тук от паметивека.

След това Бош се спря на името в листа. Клейтън С. Пел. Нищо не му говореше. Досието на Пел обаче включваше множество арести и три отделни присъди за непристойно разголване, незаконно задържане и изнасилване. Беше прекарал шест години зад решетките за изнасилването и бе освободен преди осемнайсет месеца. Имаше четиригодишен изпитателен срок и последният му известен адрес идваше от Щатската комисия за пробаии и предсрочно освобождаване. Живееше в център за сексуални престъпници в Панорама Сити.

Предвид досието му, Бош сметна, че случаят от 1989 г. е убийство със сексуален контекст. Усети как стомахът му започва да се стяга. Щеше да спипа Клейтън Пел и да го изправи пред правосъдието.

— Виждате ли? — поинтересува се Дювал.

— Какво да виждам? — попита Бош. — Убийство, свързано със секс, нали? Този тип е класически хищ...

— Датата на раждане — каза Дювал.

Бош отново се загледа в листа, а Чу проточи още повече врат.

— Да, ето я — рече Бош. — Девети ноември хиляда деветстотин осемдесет и първа. Какво общо...

— Прекалено млад е — обади се Чу.

Бош го изгледа и отново впери поглед в листа. Най-накрая схвана. Клейтън Пел беше роден през 1981 г. Бил е само на осем по време на убийството.

— Именно — каза Дювал. — Затова искам да вземете делото и материалите от Шулър и Долан и съвсем тихичко да разберете с какво

си имаме работа. Адски се надявам да не са смесили два случая.

Бош знаеше, че ако Шулър и Долан са се измъдрили по някакъв начин да изпратят генетичен материал от нов случай, отбелязан като някой по-стар, двете разследвания са се оплели неспасяемо.

— Както щеше да кажеш — продължи Дювал, — този тип несъмнено е хищник, но не мисля, че е извършил убийство като осемгодишен и му се е разминало. Така че нещо не се връзва. Разберете какво е и се върнете при мен, преди да правите каквото и да било. Ако онези двамата са забъркали каша и можем някак да я оправим, няма да е нужно да се безпокоим от ДВР или когото и да било. Всичко ще си остане между нас.

На пръв поглед Дювал се опитваше да защити Шулър и Долан от Вътрешния отдел, но всъщност защитаваше себе си и Бош много добре си даваше сметка за това. В управлението нямаше много шансове за изкачване по стълбицата за лейтенант, допуснал скандал с омазване на следствени материали в собствения си отдел.

— Върху кои други години работят Шулър и Долан? — попита Бош.

— От по-новите са деветдесет и седма и двехилядната — отвърна Марсия. — Объркването може да е дошло от случай от някоя от тези две години.

Бош кимна. Сценарият беше ясен. Небрежната работа с генетични улики от един случай води до прехвърлянето им в друг. Крайният резултат са две объркани дела и скандал, който можеше да побърка всички.

— Какво да кажем на Шулър и Долан? — попита Чу. — Защо случаят им е бил отнет?

Дювал погледна Марсия в очакване на отговор.

— Предстои им процес — предложи той. — Изборът на съдебни заседатели започва в четвъртък.

Дювал кимна.

— Ще им кажа, че искам да се съсредоточат изцяло върху процеса.

— А ако заявят, че въпреки това искат случая? — попита Чу. — Ако кажат, че могат да се справят?

— Ще ги поставя на местата им — отвърна Дювал. — Нещо друго, детективи?

Бош я погледна.

— Лейтенант, ще работим по случая и ще видим кое какво е. Но няма да разследвам други ченгета.

— Няма проблем. Не искам подобно нещо. Започнете работа по случая и ми кажете как в него се е озовала ДНК от осемгодишно хлапе.

Бош кимна и понечи да стане.

— Само не забравяйте да говорите с мен, преди да направите нещо с онова, което сте научили — добави Дювал.

— Дадено — каза Бош.

Канеха се да излязат от кабинета, когато лейтенантът се обади:

— Хари, остани за момент.

Бош погледна Чу и вдигна вежди. Не знаеше за какво става дума. Лейтенантът заобиколи бюрото си и затвори вратата след Чу и Марсия. Остана права, с делови вид.

— Просто исках да ти кажа, че молбата ти за по-късно пенсиониране беше разгледана. Дават ти четири години със задна дата.

Бош я погледна, като пресмяташе. Кимна. Беше помолил за максимум — пет години без задна дата, — но щеше да приеме и онова, което му даваха. Нямахше да избута кой знае колко след гимназията, но беше по-добре от нищо.

— Е, радвам се — рече Дювал. — Това означава, че ще останеш още трийсет и девет месеца.

Тонът ѝ намекваше, че е доловила разочарованието му.

— Не — побърза да каже той. — Аз се радвам. Просто се чудех какво ще правя с дъщеря си. Добре е. Доволен съм.

— Е, хубаво тогава.

Това беше нейният начин да каже, че срещата е приключила. Бош ѝ благодари и излезе. Върна се в отдела и погледна към ширналите се бюра, прегради и шкафове за папки. Знаеше, че това е домът му и че трябва да остане тук — засега.

2

„Неприключени следствия“ делеше двете заседателни зали на петия етаж с всички останали отдели на сектор „Грабежи и убийства“. Обикновено детективите трябваше да си резервират време за някоя от залите, като се запишат на закачения на вратата бележник. Но толкова рано в понеделник и двете бяха празни, така че Бош, Чу, Шулър и Долан се настаниха в по-малката, без да се налага да правят резервация.

Носеха досието и малката кутия с веществени доказателства по случая от 1989 г.

— Добре — започна Бош, след като всички седнаха по местата си. — Значи нямате нищо против да поемем случая? Ако имате възражения, можем да идем при лейтенанта и да кажем, че наистина искате да работите по него.

— Не, нямаме нищо против — каза Шулър. — И двамата сме заети покрай процеса, така че е по-добре вие да го поемете. Това е първият ни случай в отдела и искаме да сме сигурни, че ще се стигне до осъдителна присъда.

Бош кимна и небрежно отвори досието.

— В такъв случай ще ни запознаете ли накратко с този случай?

Шулър кимна на Долан и тя започна сбито да обяснява случая, докато Бош прелистваше страниците на папката.

— Имаме деветнайсетгодишна жертва на име Лили Прайс. Била е отвлечена от улицата, докато се връщала от плажа във Венис един неделен следобед. Още тогава определили, че произшествието е станало в района на „Спидуей“ и „Воядж“. Прайс живеела на „Воядж“ с три съквартирантки. Едната била с нея на плажа, а другите две — в апартамента. Изчезнала между тези две точки. Казала, че отива до квартирата да ползва тоалетната, и вече никой не я видял.

— Оставила на плажа кърпата и уокмена си — обади се Шулър. — А също и плажното масло. Ясно било, че смята да се върне. Но така и не успяла.

— Тялото ѝ било открито следващата сутрин на скалите в пролома — продължи Долан. — Била гола, изнасилена и удушена. Дрехите ѝ не били открити.

Бош прегледа няколко папки пликкове, съдържащи избелели моментални снимки на местопрестъплението. Докато гледаше жертвата, неволно се замисли за собствената си дъщеря, която бе на петнайсет и имаше цял живот пред себе си. Навремето гледането на подобни фотографии го зареждаше, даваше му горивото, от което се нуждаеше, за да продължава неуморно напред. Но след като Мади дойде да живее при него, му ставаше все по-трудно да гледа жертви.

Това обаче не му пречеше да се нахъсва.

— Откъде е дошъл генетичният материал? — попита той. — От семенна течност?

— Не, убиецът е използвал презерватив или не е имало еякулация — отвърна Долан. — Няма семенна течност.

— От малко петънце кръв е — каза Шулър. — Намерено на шията ѝ, точно под дясното ухо. Жертвата нямала рани в тази област. Било прието, че кръвта е на убиеца, че се е порязал по време на борбата или може би вече е кръвял. Било само капка. Мъничко петънце. Била удушена с лигатура. Ако е станало отзад, ръката му би могла да се окаже точно на това място на шията ѝ. Ако ръката е била порязана...

— Трансфер на материал — обади се Чу.

— Именно.

Бош намери снимката, която показваше шията на жертвата и петънцето. Фотографията бе избеляла от времето и кръвта едва се виждаше. До шията на момичето беше поставена линейка, играеща ролята на мащаб. Петънцето беше някъде около два сантиметра дълго.

— Значи кръвта е била събрана и запазена — рече той, подканвайки детективите да дадат допълнителни обяснения.

— Да — каза Шулър. — Тъй като било петно, го попили с тампон. Определили кръвната група като нулева положителна. Тампонът бил поставен в епруветка и го намерихме в хранилището, когато извадихме делото. Кръвта беше станала на прах.

Той почука с химикалката си по капака на архивната кутия.

Телефонът на Бош забръмча в джоба му. Обикновено в подобни случаи оставяше обаждането на гласова поща, но дъщеря му беше

сама у дома — бе болна и не ходеше на училище. Трябваше да се увери, че не е тя. Извади телефона и погледна екрана. Не беше дъщеря му, а бившият му партньор Кизмин Райдър, сега лейтенант към КНП — кабинета на началника на полицията. Реши да ѝ се обади след срещата. Обядваха заедно веднъж месечно и Бош прие, че днес е свободна или се обажда, защото е чула, че молбата му за по-късно пенсиониране е одобрена. Прибра телефона в джоба си и попита:

— Отваряхте ли епруветката?

— Разбира се, че не — отвърна Шульър.

— Добре, значи преди четири месеца сте изпратили епруветката с тампона и остатъка от кръвта в регионалната лаборатория.

— Точно така — потвърди Шульър.

Бош отвори на доклада от аутопсията. Държеше се така, сякаш се интересуваше повече от онова, което вижда, отколкото от онова, което казва.

— А по същото време пращали ли сте нещо друго в лабораторията?

— От случая „Прайс“ ли? — попита Долан. — Не, това е единственият биологичен материал, открит на местопрестъплението.

Бош кимна с надеждата, че тя ще продължи в същия дух.

— Но тогава материалът не е дал никакви насоки — каза тя. — Не са открили заподозрян. С кого са намерили съвпадение?

— Ще стигнем и до това — рече Бош. — Въпросът ми беше дали сте изпращали в лабораторията материали от други случаи, по които работите?

— Не, това беше всичко. — Шульър присви подозрително очи. — Какво става тук, Хари?

Бош извади от вътрешния джоб на самото си листа от лабораторията и го плъзна по масата към Шульър.

— Открито е съответствие със сексуален хищник, който изглежда идеален кандидат за извършител. С едно изключение.

Шульър разгъна листа и с Долан се наведоха над него, както бяха направили Бош и Чу по-рано.

— Какво има? — попита Долан, още не си бе дала сметка за датата на раждане. — Този тип изглежда идеален.

— Сега е идеален — съгласи се Бош. — Но по онова време е бил на осем.

— А стига бе! — изненада се Долан.

— Какви ги дрънкаш? — добави Шулър.

Долан придърпа листа към себе си, за да провери отново датата на раждане. Шулър се облегна назад и изгледа Бош подозрително.

— Значи мислите, че сме се издънили и сме смесили случаи — каза той.

— Не — отвърна Бош. — Лейтенантът поиска да проверим тази възможност, но не виждам никаква издънка от ваша страна.

— Значи е станало в лабораторията — рече Шулър. — Даваш ли си сметка, че ако са прецакали нещата в лабораторията, всеки адвокат в окръга ще започне да се съмнява в ДНК съвпаденията, открити там?

— Да, мина ми през ума — отвърна Бош. — Поради което историята трябва да си остане между нас, докато не разберем какво се е случило. Има и други възможности.

Долан вдигна листа.

— Да, а ако не става въпрос за никаква издънка? Ако кръвта на хлапето наистина е открита върху мъртвото момиче?

— Осемгодишно момче отмъква деветнайсетгодишно момиче от улицата, изнасилва я, удущава я и изхвърля тялото на четири преки от местопрестъплението? — усъмни се Чу.

— Може да е бил там — не се предаваше Долан. — Може това да го е направило хищник. Виждате досието му. Този тип подхожда идеално — с изключение на възрастта му.

Бош кимна.

— Може би — рече той. — Както казах, има и други възможности. Засега няма причини за паника.

Телефонът му отново избръмча. Извади го и видя, че пак е Киз Райдър. Две повиквания за пет минути. Реши, че е по-добре да отговори. Явно не ставаше дума за обяд.

— Трябва да изляза за момент.

Стана и отговори, докато излизаше в коридора.

— Киз?

— Хари, опитвах се да ти се обадя, за да те предупредя.

— На среща съм. За какво ще ме предупреждаваш?

— Ще бъдеш извикан по спешност от КНП.

— Искаш да се кача на десетия ли?

В новата сграда на Дирекцията на полицията кабинетът на началника се намираше на десетия етаж и си имаше просторна тераса с изглед към административния център.

— Не, на Сънсет Стрип. Ще ти кажат да отидеш на място и да поемеш един случай. Няма да ти хареса.

— Виж, лейтенант, току-що поех случай. Не ми трябва втори.

Реши, че официалното обръщение ще покаже, че е нащрек. Повикванията по спешност и назначенията от КНП винаги означаваха едно — висш пилотаж с политически оттенъци. Понякога беше трудно да се ориентираш в тях.

— Той няма да ти даде възможност да избираш, Хари.

„Той“ беше шефът на полицията.

— Какъв е случаят?

— Скачач от „Шато Мармон“.

— Кой по-точно?

— Хари, мисля, че е по-добре да изчакаш, докато шефът ти се обади. Просто исках да...

— За кого става дума, Киз? Познаваш ме достатъчно добре и знаеш, че мога да пазя тайна, докато престане да бъде такава.

Тя замълча за момент.

— Доколкото разбирам, не е останало много за разпознаване — плъоснал се е върху бетон след полет от седмия етаж. Но според първоначалното идентифициране става въпрос за Джордж Томас Ървинг. На четирийсет и шест...

— Ървинг като при Ървин Ървинг ли? Като съветник Ървин Ървинг?

— Бичът на ЛАПУ като цяло и на детектив Хари Бош в частност. Да, името е същото. Става въпрос за сина му и съветник Ървинг е настоял пред шефа именно ти да поемеш разследването. Шефът казал, че няма проблеми.

За момент Бош остана с увиснало чене, неспособен да отговори.

— Защо Ървинг иска точно мен? Посвети по-голямата част от кариерата си в полицията и политиката на опити да съсипе моята.

— На този въпрос нямам отговор, Хари. Знаем само, че иска теб.

— Кога е станало това?

— Сигналят е постъпил към шест без четвърт сутринта. Доколкото разбирам, не е ясно кога точно се е случило.

Бош си погледна часовника. Случаят беше на повече от три часа. Беше твърде късно за включване в разследване на смъртен случай. Щеше да започне от неизгодна позиция.

— Какво има за разследване? — попита той. — Каза, че бил скачач.

— Полицията на Холивуд се е отзовала първа на сигнала и смятали да го пишат самоубийство. Съветникът обаче се намесил и не бил готов да приеме подобно обяснение. Затова иска теб.

— А шефът наясно ли е, че с Ървинг имаме история, която...

— Да, наясно е. Освен това разбира, че му е нужен всеки глас в Градския съвет, ако искаме отново да получаваме пари за извънреден труд.

Бош видя лейтенант Дювал да излиза в коридора от „Неприключени следствия“. Тя направи жест „Ето къде си бил“ и тръгна към него.

— Май ще ми го съобщят официално — каза той в телефона. — Благодаря за предупреждението, Киз. Изобщо не го разбирам, но все пак благодаря. Ако научиш нещо ново, обади се.

— Хари, по-добре внимавай. Ървинг е стар, но още има зъби.

— Известно ми е.

Бош затвори телефона точно когато Дювал стигна до него и му подаде някакво листче.

— Съжалявам, Хари, промяна в плана. С Чу трябва да отидете на този адрес и да поемете пресен случай.

— За какво става дума?

Бош погледна адреса. „Шато Мармон“.

— Заповед от кабинета на началника. Действате според код три и поемате случая. Само това знам. Както и че шефът е на място и чака.

— А какво правим със случая, който ни възложи?

— Засега остава на заден план. Искам да работиш по него, но първо се заеми с този. — Тя посочи листчето в ръката му. — Това е с по-висок приоритет.

— Сигурна ли си, лейтенант?

— Разбира се, че съм сигурна. Шефът ми се обади директно и всеки момент ще звъне и на теб. Така че хващай Чу и потегляйте.

3

Както можеше да се очаква, Чу го засипа с въпроси, докато пътуваха от центъра по магистрала 101. Бяха партньори от близо две години и Бош беше свикнал с несигурността на Чу, която се изразяваше в непрестанен поток от въпроси, коментари и наблюдения. Обикновено говореше за едно нещо, докато всъщност се тормозеше за друго. Понякога Бош се смиляваше и му казваше онова, което искаше да научи. Друг път запазваше мълчание и оставяше младия си партньор да се тормози.

— Хари, какво става, по дяволите? Сутринта получихме един случай, а сега ни стоварват втори?

— ЛАПУ е паравоенна организация, Чу. Това означава, че когато някой с по-висок чин ти каже да направиш нещо, ти го правиш. Заповедта е от началника и ние я изпълняваме. Рано или късно отново ще се заемем с джакпота. Но в момента имаме пресен случай, който е с по-висок приоритет.

— Мирише ми на лайняна политика.

— Висш пилотаж.

— Това пък какво е?

— Сливане на полиция и политика. Разследваме смъртта на сина на съветник Ървин Ървинг. Знаеш кой е Ървинг, нали?

— Да, беше заместник-началник, когато постъпих. После напусна и се кандидатира за Градския съвет.

— Всъщност не напусна доброволно. Беше принуден и се кандидатира, за да може да си отмъсти на управлението. Казано по-простичко, той живее с една-единствена цел — да смачка ЛАПУ. Трябва също да знаеш, че по онова време хранеше особена неприязън към мен. Имахме някои сблъсъци, така да се каже.

— Тогава защо иска ти да поемеш разследването на смъртта на сина му?

— Ще разберем съвсем скоро.

— Какво ти каза лейтенантът за случая? За самоубийство ли става въпрос?

— Не ми каза нищо. Само ми даде адреса.

Реши да не споменава онова, което знаеше за случая. Така щеше да разкрие, че има свой източник в КНП. Още не искаше да споделя това с Чу и винаги се стараяше месечните срещи с Киз Райдър да си останат дискретни.

— Всичко това ми звучи малко шантаво — заключи Чу.

Телефонът на Бош избръмча и той погледна екрана.

Номерът беше скрит, но въпреки това се обади. Беше шефът на полицията. Бош го познаваше от години и дори беше работил по няколко случая с него. Той се беше издигнал по стълбицата, като междуременно бе прекарал дълго време в сектор „Грабежи и убийства“ като следовател и началник. Беше оглавил управлението само преди две години и още се ползваше с подкрепата на трудещите се.

— Хари, Марти е. Къде си?

— На сто и първа. Тръгнахме веднага щом ни беше съобщено.

— Трябва да разчистим, преди медиите да са надушили, а това ще стане съвсем скоро. Не е нужно да превръщаме цирка в панаир. Както несъмнено ти е било съобщено, жертвата е синът на съветник Ървинг. Съветникът настоя да възложи случая на теб.

— Защо?

— Не посочи никакви причини. Знам, че вие двамата си имате история.

— При това не от добрите. Какво можеш да ми кажеш за случая?

— Малко неща.

Даде на Бош същото резюме като Райдър, с няколко допълнителни детайла.

— Кой от Холивуд е там?

— Гленвил и Соломон.

Бош ги познаваше от предишни случаи и съвместни операции. Дватама следователи бяха известни с обемните си тела и голямото си его. Наричаха ги Сандъка и Бъчвата и това им харесваше. Обличаха се крещящо и се кичеха с пръстени. И доколкото Бош знаеше, бяха компетентни детективи. Ако се канеха да обявят случая за самоубийство, най-вероятно имаха всички основания.

— Ще работят под твое ръководство — каза шефът. — Лично им го казах.

— Добре, шефе.

— Хари, искам да покажеш най-доброто от себе си. Не ми пука за историята. Зарежи я. Не можем да си позволим съветникът да се развилнее и да каже, че сме замазали случая.

— Разбрано.

Бош замълча за момент, мислеше какво още да попита.

— Шефе, къде е съветникът?

— Долу в лобито.

— Качвал ли се е в стаята?

— Настоя да го направи. Позволих му да огледа, без да докосва нищо, след което го изведохме.

— Не е трябвало да го правите, Марти.

Знаеше, че рискува, като казва на началника на полицията, че е сгафил. Нямаше значение, че бяха преобръщали трупове заедно.

— Предполагам, че си нямал друг избор — добави след малко.

— Идвай колкото се може по-скоро и ме дръж в течение. Ако не можеш да се свържеш директно с мен, използвай лейтенант Райдър като посредник.

Шефът обаче не му каза скрития си телефонен номер, така че съобщението беше пределно ясно. Бош нямаше да говори пряко със старото си приятелче. Не ставаше ясно обаче какво трябва да прави с разследването.

— Шефе — каза той с официален тон, за да покаже, че не прибягва до старото приятелство. — Ако отида там и се окаже самоубийство, ще го обявя за самоубийство. Ако искаш нещо друго, избери някой друг.

— Всичко е наред, Хари. Просто остави нещата да си кажат сами.

— Сигурен ли си? Това ли иска Ървинг?

— Това искам аз.

— Ясно.

— Между другото, Дювал спомена ли ти за пенсионирането?

— Да, каза ми.

— Натисках за пет години, но в комисията има хора, които не харесаха всичко в биографията ти. Получихме каквото можахме, Хари.

— Признателен съм ти.

— Добре.

Шефът прекъсна връзката. Бош едва успя да затвори телефона, преди Чу да го удави във въпроси за разговора. Хари го преразказа, докато излизаше от магистралата на Сънсет Булевард и продължи на запад.

Чу превърна разказа за обаждането на шефа във въпрос за онова, което не му даваше мира цялата сутрин.

— Ами лейтенантът? — попита той. — Ще ми кажеш ли изобщо за какво става въпрос?

Бош се направи на тъп.

— Какво имаш предвид?

— Не се прави на тъп, Хари. Какво ти каза, когато останахте сами в кабинета? Искате да ме разкара от отдела, нали? И аз никога не съм я харесвал.

Бош не успя да се сдържи. Партньорът му беше от хората, за които чашата задължително е наполовина празна, и възможността да бъде избъзкан не биваше да се пропуска.

— Каза, че иска да те премести, но да те остави да се занимаваш с убийства. В Южното бюро се отваряли свободни места и говорила с тях за прехвърляне.

— Боже Господи!

Чу наскоро се беше преместил в Пасадена. Пътуването до Южното бюро щеше да е същински кошмар за него.

— А ти какво й каза? — настоятелно попита той. — Застъпи ли се за мен?

— Южното е чудно място, човече. Казах й, че за две години там ще станеш истински ветеран. На други места ще ти трябват най-малко пет.

— Хари!

Бош избухна в смях. Дойде му добре. Мисълта за срещата с Ървинг му тежеше. Беше неизбежна и предстоеше съвсем скоро, а той още не беше сигурен как да се държи.

— Майтапиш ли се? — извика Чу и се обърна към него. — Бъзикаш ли ме, мътните да те вземат?

— Естествено, че те бъзикам, Чу. Я изпусни малко парата. Каза ми, че са одобрили молбата ми за по-късно пенсиониране. Ще ти се

наложи да ме търпиш още три години и три месеца, ясно?

— О... е, това е добре, нали?

— Да, добре е.

Чу беше твърде млад, за да се безпокои за неща като пенсиониране. Преди близо десет години Бош беше взел неправилното решение да се пенсионира и да напусне управлението. След две години като обикновен гражданин се върна на работа по програмата за отложено пенсиониране, която целеше да задържи опитните детективи в управлението, където да вършат онова, за което ги биваше най-много. За Бош това означаваше разследване на убийства. Назначиха го със седемгодишен договор. Не всички в управлението бяха доволни от програмата това важеше с особена сила за детективите от сектор „Грабежи и убийства“, които се надяваха да се настанят на престижни местенца в центъра на града.

Политиката на управлението позволяваше едно удължаване на договора с три до пет години. След това освобождаването беше задължително. Бош беше кандидатствал за втория си договор преди година и благодарение на типичната полицейска бюрокрация му се наложи да чака повече от година, за да чуе новината от лейтенанта междуременно срокът на първоначалния му договор отдавна беше изтекъл. Чакаше с безпокойство, тъй като знаеше, че може да бъде освободен незабавно, ако комисията реши да не продължи договора му. Определено беше добре, че вече знаеше още колко време ще носи значката. И добрата новина вървеше с известна меланхолия. Когато получише официалното съобщение на комисията, щеше да знае кога точно ще бъде последният му ден като ченге. Мислите му все се въртяха около това. Бъдещето му си имаше своите ограничения. Може би и той самият бе от хората, за които чашата е наполовина празна.

Чу беше решил да си даде почивка от въпросите и Хари се опита да не мисли за пенсионирането. Насочи вниманието си към пътя и Ървин Ървинг. Съветникът беше прекарал повече от четирийсет години в полицията, но така и не бе успял да стигне до върха. След цяла кариера точене за шефското място, то му беше откънато под носа в разразила се политическа буря. Няколко години след това беше отстранен от управлението — с помощта на Бош. Подиграван, той се кандидатира в Градския съвет, спечели изборите и си постави за цел да отмъсти на учреждението, в което се бе трудил толкова много години.

Беше стигнал дотам да гласува против всяко предложение за повишаване на заплатите на полицаите и разширяване на управлението. Винаги пръв надигаше глас за независима проверка или разследване на всяко съмнение за грешка или злоупотреба със служебно положение от страна на служителите. Най-тежкият му удар обаче дойде миналата година, когато пламенно подкрепи кампанията за икономии, която отрязва половин милион от бюджета на управлението за заплащане на извънреден труд. Това удари всеки полицай по стълбицата.

Бош не се съмняваше, че сегашният шеф на полицията е сключил някаква сделка с Ървинг. Услуга за услуга. Бош щеше да поеме случая в замяна на нещо. Макар никога да не се бе смятал за отракан в политиката, Хари беше сигурен, че скоро ще разбере за какво точно става въпрос.

4

„Шато Мармон“ се намираше в края на Сънсет Стрип — знакова постройка на фона на Холивуд Хилс, която от десетилетия примамаваше кинозвезди, писатели, рокаджии и техните антуражи. Бош беше влизал няколко пъти в хотела покрай разследване на случаи и издирване на свидетели и заподозрени. Познаваше огромното лоби с греди по тавана, оградения двор и плана на просторните апартаменти. Други хотели можеха да се похвалят с изумителни нива на комфорт и индивидуално обслужване. „Шато“ предлагаше чара на Стария свят и липса на интерес към личните работи. Повечето хотели имаха охранителни камери по всички публични места, скрити или не. В „Шато“ подобни неща почти липсваха. Единственото нещо, с което не можеше да се похвали никой друг хотел в района, бе възможността да се уединиш. Зад стените и високите му огради имаше свят без нежелано натрапване, в който онези, които не искаха да бъдат наблюдавани, можеха да дишат спокойно. Естествено докато нещата не се оплескат или докато личното поведение не стане публично.

„Шато“ се издигаше зад морето билбордове от двете страни на „Сънсет“, малко след Лоръл Кениън Булевард. През нощта хотелът се отличаваше с прост неонов знак, доста скромнен по стандартите на Сънсет Стрип и още по-скромнен през деня, когато светлините угасваха. Технически погледнато, той се намираше на Мармон Лейн, която се отделяше от „Сънсет“ и минаваше покрай сградата, за да продължи нагоре към хълмовете. Докато приближаваха, Бош забеляза, че Мармон Лейн е блокирана от временни заграждения. До оградата и пред хотела бяха паркирани две патрулни коли. Това му подсказа, че трупът се намира от западната страна или зад хотела. Спря зад един от черно-белите автомобили.

— Лешоядите вече са тук — отбеляза Чу и кимна към микробусите на медиите.

В този град пазенето на тайна бе мисия невъзможна — особено когато ставаше дума за тайни като тази. Задължително ще се обади

някой — съсед, гост на хотела, патрулен полицай или може би следовател, мечтаещ да впечатли някоя руса телевизионна репортерка. Новините се разнасяха бързо.

Слязоха от колата и тръгнаха към загражденията. Бош направи знак на един от униформените полицаи да се махне от обективите на двете камери, за да поговорят по-далеч от медиите.

— Къде е? — попита той.

Ченгето изглеждаше така, сякаш беше поне от десет години на тази работа. На табелката на куртката му пишеше „РАМПОНЕ“.

— Имаме две сцени — каза полицаят. — Пихтията от тази страна и използваната стая. На най-горния етаж, номер седемдесет и девет.

Беше обичайно, полицаите да обезчовечават ежедневните ужаси, които вървяха с работата. Скачащите бяха наричани „пихтии“.

Бош беше оставил уоки-токите си в колата. Кимна към микрофона на рамото на Рампоне и каза:

— Разберете къде са Гленвил и Соломон.

Рампоне наклони глава и натисна бутона за връзка. Бързо стана ясно, че първият екип следователи е в стаята.

— Добре, кажете им да останат там. Ще проверим сцената долу, после ще се качим.

Бош се върна в колата да вземе уоки-токите от зарядното устройство, след което с Чу заобиколиха заграждението и продължиха по тротоара.

— Хари, искаш ли да ида горе и да поговоря с онези? — попита Чу.

— Не, винаги се започва от трупа и се върви нататък. Винаги.

Чу беше свикнал да работи по стари случаи, при които никога не се налагаше да посещаваш местопрестъплението. Работиш единствено по доклади. Освен това имаше проблем да гледа трупове. Това беше основната причина да предпочете „Неприключени следствия“. Няма пресни убийства, няма местопрестъпления, няма аутопсии. Този път нещата щяха да бъдат различни.

Мармон Лейн беше стръмна и тясна улица. Трупът беше в северозападния ъгъл на хотела. Криминалистите бяха разпънали навес над сцената, за да я скрият от любопитните очи в медийните хеликоптери и къщите по терасите нагоре по склона.

Преди да влезе под навеса, Бош погледна нагоре към хотела. Видя някакъв костюмиран тип, наведен през парапета на балкона на най-горния етаж. Вероятно беше Гленвил или Соломон.

Под навеса цареше трескава дейност, в която участваха криминалисти, съдебни лекари и полицейски фотографи. В центъра на цялата суматоха беше Гейбриъл ван Ата, когото Бош познаваше от години. Ван Ата беше прекарал четвърт век в ЛАПУ като криминалист и шеф на екип, преди да се пенсионира и да започне работа при съдебния лекар. Сега получаваше заплата и пенсия и още се явяваше на местопрестъпления. Това беше добре дошло за Бош. Той знаеше, че Ван Ата няма да скрие каквото и да било. Щеше да каже, точно онова, което мисли.

Бош и Чу влязоха под навеса, но останаха настрана. В момента сцената принадлежеше на криминалистите. Бош видя, че тялото е преместено от мястото на падане и работата е в напреднал стадий. Трупът скоро щеше да бъде откаран за аутопсия. Това го подразни, но такава беше цената на пристигането със закъснение.

Отвратителните поражения след седем етажа гравитация бяха изцяло на показ. Бош почти усети как стомахът на партньора му се преобръща от гледката. Реши да му даде почивка.

— Виж какво, аз ще се оправя тук, после ще се видим горе.

— Наистина ли?

— Наистина. Но няма да се отървеш от аутопсията.

— Разбрахме се, Хари.

Разговорът им привлече вниманието на Ван Ата.

— Хари Б. — рече той. — Мислех си, че още работиш по стари случаи.

— Този тук е специален, Гейб. Може ли да вляза?

Иначе казано, да влезе във вътрешния кръг на сцената. Ван Ата му махна да се приближи. Докато Чу бързаше да се отдалечи от навеса, Бош взе калцуни от кутията и ги надяна върху обувките си. След това си сложи ръкавици, заобиколи внимателно съсирената кръв по тротоара и приклепна до онова, което беше останало от Джордж Томас Ървинг.

Смъртта отнема всичко, включително и достойнството. Голото потрошено тяло на Джордж беше заобиколено от криминалисти, които гледаха на него като на най-обикновена работа. Земната му обвивка

беше превърната в разкъсана кожена торба, пълна с изпотрошени кости, органи и кръвоносни съдове. Кръвта беше изтекла от всяко естествено отворстие, както и от множеството други, появили се от сблъсъка с тротоара. Черепът беше размазан и лицето беше обезформено като в криво огледало на панаир. Лявото око беше изскочило от орбитата и висеше на бузата. Гръдният кош бе смазан от удара и през кожата стърчаха няколко строшени ребра и ключица.

Без да мигне, Бош внимателно разгледа тялото, като търсеше нещо необичайно в платно, което трудно можеше да се нарече обичайно. Потърси следи от игли по вътрешната страна на ръцете, както и мръсотия под ноктите.

— Пристигнах със закъснение — каза той. — Има ли нещо, което трябва да знам?

— Мисля, че падането по очи е много странно, дори за самоубийство — отвърна Ван Ата. — И искам да насоча вниманието ти към нещо ето тук.

Той посочи ръцете на жертвата, които лежах в локви кръв.

— Всяка кост в ръцете е счупена, Хари. Всъщност е направо раздробена. Само че нямаме фрактури с разкъсване на кожата.

— И какво ни казва това?

— Че си имаме работа с една от две крайности. Първо, решил е да се метне и дори не е протегнал ръце, за да се предпази от удара. Ако го беше направил, щяхме да имаме натрошени кости и разкъсана кожа.

— А другата крайност?

— Не се е опитал да се предпази, защото е бил в безсъзнание, когато е паднал.

— Иначе казано, бил е изхвърлен.

— Да, или по-вероятно изпуснат. Трябва да анализираме разстоянията, но както изглежда, полетял е право надолу. Ако е бил бутнат или изхвърлен, както се изразяваш, би трябвало да падне малко по-далеч от сградата.

— Ясно. А времето на смъртта?

— Измерихме температурата на черния дроб и направихме пресмятанията. Резултатът не е официален, но вероятно е станало между четири и пет часа.

— Значи е лежал на тротоара около час, преди някой да го види.

— Възможно е, ще се опитаме да стесним времето на смъртта при аутопсията. А сега можем ли да го вдигаме?

— Ако това е всичко, което можеш да ми кажеш за днес, вдигайте го.

Няколко минути по-късно Бош тръгна към гаража на хотела. Отпред чакаше черен линкълн с общински номер. Колата на съветник Ървинг. Докато минаваше покрай нея, Бош видя млад шофьор зад волана и по-възрастен мъж в костюм до него. Задната седалка изглеждаше празна, но беше трудно да определи през затъмненото стъкло.

Бош тръгна по стълбите към горното ниво, където се намираха лобито и рецепцията.

Повечето гости на „Шато“ бяха нощни птици. Лобито бе пусто, ако не се брои Ървинг Ървинг, който седеше сам на едно канапе с лепнат за ухото мобилен телефон. Когато видя Бош, той бързо приключи разговора и посочи канапето срещу неговото. Хари се беше надявал да остане прав и да продължи по пътя си, но това бе един от случаите, в които предпочете да се подчини. Докато сядаше, извади бележник от задния си джоб.

— Детектив Бош — рече Ървинг. — Благодаря, че дойдохте.

— Нямах избор, съветник.

— Предполагам.

— Първо, моите съболезнования за загубата на сина ви. Второ, бих желал да разбера защо настоявате аз да се заема със случая.

Ървинг кимна и погледна към един от високите прозорци на лобито. Отвън имаше ресторант-градина под палми, чадъри и отоплителни тела. Той също пустееше, виждаха се единствено сервитьори.

— Тук май никой не става преди обед — отбеляза съветникът.

Бош не каза нищо. Чакаше отговор на въпроса си. Характерната външност на Ървинг винаги включваше гладко обръсната и лъщяща глава. Носеше се по този начин много преди да стане модерно. В управлението беше известен като господин Чистача, защото създаваше впечатление на човек, дошъл да изчисти политическите и социални каши, които рутинно се забъркваха в една тежковъоръжена и политическа бюрокрация.

Но сега Ървинг изглеждаше овехтял. Кожата му бе сива и отпусната, имаше вид на много по-стар, отколкото бе всъщност.

— Чувал съм, че загубата на дете носи най-нетърпимата болка — рече той. — Сега знам, че е вярно. Възрастта и обстоятелствата нямат значение... просто не бива да се случва. Подобни неща са противоестествени.

Бош нямаше какво да каже. Беше седял с достатъчно родители на мъртви деца и знаеше, че не може да възрази на думите на съветника. Ървинг сведе глава и се загледа в сложните шарки по килима.

— Работа за този град по един или друг начин повече от петдесет години — продължи той. — А ето че сега не мога да се доверя на никого в него. Затова се обръщам към човек, когото се опитвах да унищожа. Защо? И аз самият не съм сигурен. Предполагам, защото в сблъсъците ни имаше почтеност. Почтеност към другия. Не харесвах методите ви, но ви уважавах.

Той погледна Бош.

— Искам да ми кажете какво е станало със сина ми, детектив Бош. Искам истината и мисля, че мога да ви се доверя, че ще я откриете.

— Независимо каква е тя?

— Независимо каква е тя.

Бош кимна.

— Ще го направя.

Понечи да стане, но Ървинг продължи:

— Навремето казахте, че или всеки е от значение, или никой. Помня го. Това ще бъде тест на думите ви. От значение ли е синът на врага ви? Ще дадете ли всичко от себе си за него? Ще намерите ли покой, докато не си свършите работата?

Бош го зяпна. *Или всеки е от значение, или никой.* Това беше неговият девиз като човек. Но никога не го беше изричал. Просто го следваше. Сигурен беше, че никога не е казвал подобно нещо на Ървинг.

— Кога?

— Моля?

— Кога съм казал това?

Осъзнал, че се е изпуснал, Ървинг сви рамене и влезе в ролята на объркан старец, макар очите му да бяха остри като бръснач.

— Честно казано, не помня. Просто е едно от нещата, които знам за вас.

Бош стана.

— Ще разбере какво се е случило със сина ви. Можете ли да ми кажете какво е правил тук?

— Не, не зная.

— Как научихте новината?

— Обади ми се шефът на полицията. Дойдох веднага. Само че не ми позволиха да го видя.

— И с основание. Синът ви има ли семейство? Освен вас.

— Жена и син... момчето тъкмо постъпи в колеж. Преди малко говорих по телефона с Дебора. Казах ѝ новината.

— Ако се чуете отново, кажете ѝ, че ще ида да се видя с нея.

— Разбира се.

— Какво работеше синът ви?

— Юрист, специалист по корпоративни отношения.

Бош зачака подробности, но такива не последваха.

— „Корпоративни отношения“? Какво означава това?

— Означава, че върши нещата. Хората се обръщаха към него, когато искаха нещо да бъде свършено в този град. Той също работеше за града. Първо като ченге, после за градския прокурор.

— И е имал офис?

— Малка кантора в центъра, но най-много разчиташе на мобилния си телефон. Такъв беше стилът му.

— Как се нарича фирмата му?

— Кантора. „Ървинг и съдружници“ — само дето нямаше съдружници. Работеше сам.

Бош знаеше, че ще му се наложи да се върне на този въпрос. Нямаше обаче смисъл да се бори с Ървинг — разполагаше с прекалено малко основна информация, през която да филтрира отговорите на съветника. Налагаше се да изчака, докато научи повече.

— Ще ви държа в течение — рече той.

Ървинг вдигна ръка и между пръстите му се появи визитка.

— Това е личният ми телефонен номер. Очаквам да науча повече до края на деня.

„Или ще отрежеш още десет милиона от бюджета за извънреден труд?“, помисли си Бош, взе визитката и тръгна към асансьорите.

По пътя нагоре се замисли за скования разговор с Ървинг. Най-много го тормозеше фактът, че съветникът знае девиза му. Досещаше се откъде е попаднал на тази информация. Но се налагаше да се заеме с това по-нататък.

5

Горните етажи на хотела имаха Г-образно разположение. Бош слезе от асансьора на седмия етаж, тръгна наляво, зави на ъгъла и продължи към стая 79 в края на коридора. Пред вратата стоеше униформено ченге. Това подсети нещо Бош и той извади телефона си. Набра мобилния на Киз Райдър и тя вдигна моментално.

— Знаеше ли с какво си е вадил хляба? — попита я той.

— За кого говориш, Хари?

— За Джордж Ървинг, естествено. Знаеше ли, че е един вид посредник?

— Чух, че бил лобист.

— Юрист и лобист. Виж, искам в КНГГ да покажете мускули и да поставите ченге пред вратата на офиса му, докато стигна дотам. Никой да не влиза и да не излиза.

— Няма проблем. Значи мислиш, че има нещо общо с работата му?

— Дявол знае. Просто ще се чувствам по-спокоен, ако пред вратата му има някой.

— Дадено, Хари.

— Ще се чуем по-късно.

Бош прибра телефона и приближи ченгето пред стая 79. Записа се в бележника му, отбеляза часа на идването си и влезе. Озова се в дневна с отворени френски прозорци, водещи към балкон със западно изложение. Вятърът издуваше завесите и Бош видя Чу на балкона. Гледаше надолу.

В стаята стояха Соломон и Гленвил. Сандъка и Бъчвата. Не изглеждаха щастливи. Когато видя Бош, Джери Соломон разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Какво става?“ Всъщност: „Какво става, мамка му?“

— Какво да ви обяснявам — рече Бош. — Висш пилотаж. Отгоре нареждат, ние изпълняваме.

— Няма да откриеш нищо, което да не сме открили. Всичко е ясно, пичът се е метнал.

— Казах същото на шефа и на съветника, но ето ме тук.

Бош разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Какво мога да направя?“.

— И какво, ще стоите и ще мрънкате или ще ми кажете с какво разполагате?

Соломон кимна на Гленвил, който беше младшият партньор, и той извади бележник от задния си джоб. Прелисти няколко страници и започна да разказва. Междувременно Чу влезе, за да чуе историята.

— Снощи в осем и петдесет на рецепцията се обажда мъж, който се представя като Джордж Ървинг. Резервира си стая за през нощта и казва, че е на път. Изрично пита дали имат стаи с балкони на най-горния етаж. Предлагат му избор и той се спира на седемдесет и девета. Дава им номера на „Американ Експрес“, за да запази стаята. Номерът съответства на кредитната карта в портфейла му, който е в сейфа в спалнята.

Гленвил посочи към коридора отляво на Бош. Хари видя легло зад отворена врата в дъното му.

— Така, значи пристига в девет и четирийсет — продължи Гленвил. — Оставя колата си в гаража, регистрира се с картата си и се качва в стаята. Никой повече не го е виждал.

— Докато не го намерили на тротоара — добави Соломон.

— Кога? — попита Бош.

— В пет и петдесет един от работниците в кухнята идва на работа. Върви по тротоара към задния вход, където е автоматът за регистриране. Открива тялото. Първо идва патрул, а след първоначалното идентифициране се обадиха на нас.

Бош кимна и огледа помещението. До вратата на балкона имаше писалище.

— Не е ли оставил писмо?

— Не, поне тук.

Бош забеляза електронен часовник на пода. Беше включен в контакта до бюрото.

— Така ли го намерихте? Не трябва ли да е на бюрото?

— Намерихме го така — отвърна Соломон. — Не знаем къде би трябвало да бъде.

Бош пристъпи напред и приклепна до часовника, като си слагаше нови ръкавици. Внимателно вдигна апарата и го огледа. Имаше слот за включване на айпод или айфон.

— Знаем ли какъв телефон е имал Ървинг?

— Да, айфон — отвърна Гленвил. — И той е в сейфа в спалнята.

Бош провери алармата. Беше изключена. Натисна бутона за настройка, за да види за колко часа е нагласена. Червените цифри се смениха. Алармата бе нагласена за 04:00 сутринта.

Бош остави часовника на пода и се изправи, а коленете му изпукаха. Излезе на балкона. Там имаше масичка и два стола. На единия беше оставена бяла хавлия. Бош погледна надолу. Веднага му направи впечатление, че преградата стига едва до кръста му. Стори му се ниска и макар да нямаше представа колко висок е Ървинг, трябваше да вземе предвид и вероятно случайно падане. Запита се дали това не е причината Ървинг да дойде тук. Никой не иска самоубийци в рода. Случайно прекатурване през ниска преграда е далеч по-приемливо.

Погледна право надолу и видя навеса, издигнат от криминалистите. Видя също и тялото, качено на носилка и покрито със синьо одеяло. Тъкмо го вкарваха в линейката.

— Знам какво си мислиш — обади се Соломон зад гърба му.

— Така ли? И какво си мисля?

— Че не е скочил. Че е било нещастен случай.

Бош не отговори.

— Трябва обаче да се вземат предвид някои неща.

— Какви неща?

— Човекът е гол. Не е спал в леглото. Пристига без багаж. Отсяда в хотелска стая в собствения си град, без куфар. Иска стая с балкон на последния етаж. Качва се горе, съблича се, слага си хавлията, която се предлага на подобни места, и излиза на балкона да съзерцава звездите или нещо такова. После сваля хавлията и полита с главата надолу от балкона. Съвсем случайно?

— При това, без да крещи — добави Гленвил. — Никой не е съобщил за викове — затова са го открили едва сутринта. Едва ли ще паднеш случайно от балкон, без да крещиш с пълно гърло.

— Може да е бил в безсъзнание — предположи Бош. — Може да не е бил сам. Може да не е било злополука.

— Ох, човече, за това ли става въпрос? — попита Соломон. — Съветникът иска разследване на убийство и пращат теб, за да е сигурно, че ще си го получи.

Бош го изгледа достатъчно красноречиво, за да му покаже, че прави грешка, като предполага, че той би се навил да изпълнява желанията на Ървинг.

— Виж, нищо лично — побърза да замаже положението Соломон. — Просто искам да кажа, че не виждаме нищо съмнително. С предсмъртно писмо или не, случаят се свежда само до едно — падане от високо.

Бош не отговори. Забеляза пожарната стълба в другия край на балкона. Водеше нагоре към покрива и надолу към балкона на шестия етаж.

— Някой качвал ли се е на покрива?

— Още не — отвърна Соломон. — Очаквахме допълнителни инструкции.

— Ами останалата част от хотела? Чукахте ли по вратите?

— Същото. Очаквахме инструкции.

Соломон се държеше като задник, но Бош не му обърна внимание.

— Как потвърдихте идентичността на трупа? Пораженията по лицето са големи.

— Да, този ще си иде в затворен ковчег — рече Гленвил. — Това поне е сигурно.

— Научихме името от рецепцията, а прислужникът на гаража ни даде номера на колата — каза Соломон. — После отворихме сейфа и намерихме портфейла. Решихме, че е по-добре да сме сигурни и да действаме бързо. Наредих да пратят патрул с ПЧО и взех отпечатък от палеца.

Всеки отдел имаше преносим четец, който снимаше отпечатък от пръстите и незабавно го съпоставяше с базата данни на отдел „Превозни средства“. Устройството се използваше най-вече в арестите на полицейските участъци за потвърждаване на самоличността, тъй като имаше няколко случая, в които издирвани престъпници се бяха представяли с фалшиви документи и се измъкваха, преди ченгетата да се усетят, че са спипали търсения човек. Управлението обаче винаги

търсеше и други приложения на оборудването. Сандъка и Бъчвата бяха показали находчивост при използването на новите технологии.

— Умно — отбеляза Бош.

Обърна се и погледна хавлията.

— Някой провери ли онова нещо?

Соломон и Гленвил се спогледаха и Бош моментално разбра, че не са я проверили — всеки беше приел, че другият го е направил.

Соломон пристъпи към хавлията, а Бош се върна в дневната. Забеляза някакъв малък предмет до единия крак на масичката пред канапето. Клекна да види какво е, без да го докосва. Малко черно копче, което почти се сливаше с тъмната шарка на килима.

Взе копчето, за да го разгледа по-добре. Най-вероятно беше от мъжка риза. Постави го обратно там, където го беше намерил. Усещаше, че единият от детективите се е върнал и стои зад него.

— Къде са дрехите му?

— Сгънати и прилично подредени в гардероба — отвърна Гленвил. — Какво е това?

— Копче. Сигурно нищо особено, но кажи на фотографа да се върне и да го снима, преди да го вземем. Има ли нещо в хавлията?

— Ключът от стаята.

Бош се насочи към коридора. Първата стая вдясно беше малка, с маса за двама до стената. Зад плота от другата страна имаше витрина с алкохол и мезета за гостите на апартамента. Бош провери кофата за боклук в ъгъла. Беше празна. Отвори хладилника, който се оказа пълен с още напитки — бира, шампанско, безалкохолни и плодови сокове. Като че ли не бяха докосвани.

Хари продължи нататък, огледа банята и най-сетне стигна до спалнята.

Соломон беше прав за леглото. Беше идеално оправено, с равни ръбове. Дори не беше седано на него. В стаята имаше гардероб с огледална врата. Докато вървеше към него, Бош видя отражението на Гленвил — стоеше на прага и наблюдаваше.

Дрехите на Ървинг бяха окачени на закачалки — риза, панталони и сако бельото, чорапите и обувките бяха на рафта до сейфа, чиято врата беше притворена. Вътре имаше портфейл, венчална халка, айфон и часовник.

Сейфът имаше четирицифрен код. Соломон беше казал, че са го намерили затворен и заключен. Бош знаеше, че от управата на хотела най-вероятно имат електронен ключ, с който могат да отворят всички сейфове. Случва се хората да забравят комбинациите или да си тръгнат, без да се сетят да оставят сейфа отворен. Устройството бързо можеше да провери десетте хиляди възможни комбинации и да намери правилната.

— Каква е била комбинацията?

— На сейфа ли? Не знам. Може Джери да я е научил от нея.

— От нея?

— Помощник-управителката, която го отвори. Казва се Тамара.

Бош извади айфона. Имаше същия модел, но когато се опита да влезе в менютата, се оказа, че е защитен с парола.

— Искаш ли да се обзаложим, че кодът на сейфа е същият като паролата на телефона?

Гленвил не отговори. Бош върна телефона в сейфа и каза:

— Трябва да извикаме някой да прибере всичко това.

— Ние?

Бош се усмихна, макар че Гленвил не можеше да го види. Дръпна закачалките и провери джобовете на дрехите. Бяха празни. Огледа копчетата на ризата. Беше тъмносиня, с черни копчета. Това на десния маншет липсваше.

Усети как Гленвил приближава и наднича над рамото му.

— Мисля, че отговаря на онова на пода — каза Бош.

— Да, и какво означава това? — поинтересува се Гленвил.

Бош се обърна и го погледна.

— Не знам.

На излизане забеляза, че едно от нощните шкафчета е накриво. Ъгълът му не беше долепен до стената. Предположи, че Ървинг го е изместил, за да изключи часовника.

— Как мислиш, може би е занесъл часовника в дневната, за да слуша музика от айфона си? — попита той, без да поглежда към Гленвил.

— Възможно е, но под телевизора има друг слот за айфон. Може би просто не го е забелязал.

— Може би.

Бош се върна в дневната, следван от Гленвил. Чу говореше по телефона и Бош му даде сигнал да прекрати разговора. Чу постави ръка на микрофона и каза:

— Получавам добри новини.

— Хубаво, ще ги получиш по-късно — отвърна Бош. — Сега имаме работа.

Чу затвори и четиримата детективи застанаха в средата на стаята.

— Добре, ето как искам да действваме — започна Бош. — Ще почукаме на всяка врата в сградата. Ще питаме хората какво са чули и видели. Ще покрием...

— Исусе Христе, ама че загуба на време — промърмори Соломон, обърна се и се загледа през прозореца.

— Трябва да проверим абсолютно всичко — каза Бош. — По този начин, ако и когато обявим случая за самоубийство, никой няма да може да се усъмни в заключението ни. Нито съветникът, нито шефът, нито дори пресата. Така че искам тримата да си разделите етажите и да тръгнете по вратите.

— Всички тук са нощни птици — каза Гленвил. — Още спят.

— Това е чудесно. Значи ще можем да ги открием, преди да излязат от хотела.

— Добре, значи ние ще събудим всички — рече Соломон. — А ти какво ще правиш?

— Отивам да се видя с управителя. Искам копие на регистрацията и комбинацията на сейфа. Ще видя дали има записи от камери, след което ще проверя колата на Ървинг в гаража. Кой знае, може пък да е оставил бележка в нея. Не сте я оглеждали.

— Щяхме да стигнем и до нея — опита да се защити Гленвил.

— Е, аз ще го направя — рече Бош.

— А комбинацията за сейфа, Хари? — обади се Чу. — Тя пък защо ти е притрябвала?

— Защото може да ни каже дали Ървинг е онзи, който я е въвел.

Чу го изгледа неразбиращо. Бош реши да му обясни по-късно.

— Чу, искам да се качиш по онази стълба и да огледаш покрива. Започни с това, после продължи с тропането по вратите.

— Дадено.

— Благодаря.

Хубаво беше да не чува възражения. Обърна се към Сандъка и Бъчвата и заяви:

— Стигнахме до частта, която няма да ви хареса.

— О, няма? — отвърна Соломон. — Просто да не повярваш.

Бош отиде до вратата на балкона и им даде знак да го последват. Излязоха навън и той посочи с жест къщите по терасите на хълма. От седмия етаж се виждаха куп прозорци, гледащи към „Шато“.

— Искам всички да се проверят — каза той. — Използвайте патрули, ако могат да отделят хора, но искам да се почука на всяка врата. Някой може да е видял нещо.

— Не мислиш ли, че вече щяхме да сме научили? — попита Гленвил. — Ако видиш как някой скача от балкон, най-вероятно ще се обадиш в полицията.

Бош му хвърли кратък поглед и отново се загледа в панорамата.

— Може би са видели нещо преди падането. Може би са го видели сам на балкона. Може пък да не е бил сам. Може би са видели как го бутат, но са се уплашили и са решили да не се замесват. Има твърде много „може би“, за да оставим нещата непроверени, Сандък. Трябва да се направи.

— Той е Сандъка. Аз съм Бъчвата.

— Извинявай. Не успях да видя разликата.

Презрението в гласа му беше недвусмислено.

6

След като най-накрая си тръгнаха, Бош и Чу поеха по Лоръл Кениън Булевард към долината Сан Фернандо. По пътя обсъдиха резултатите от работата, започвайки от факта, че тропането по вратите не беше дало никакъв резултат — не бяха открили нито един гост, който да е чул или видял нещо във връзка със смъртта на Ървинг. Бош намираше това за изненадващо. Сигурен бе, че звукът от падането на тялото е бил силен, но никой в хотела не бе чул дори това.

— Загуба на време — обобща Чу.

Естествено не беше така. Установяването, че Ървинг не беше крещял, докато е падал, не беше маловажно. Този факт подкрепяше двата сценария, споменати от Ван Ата — Ървинг е скочил нарочно или е бил в безсъзнание, когато са го пуснали.

— Никога не е загуба на време — рече Бош. — Някой почука ли на вратите на бунгалата покрай басейна?

— Аз не съм. Те са от другата страна на сградата. Не помислих, че...

— Ами Сандъка и Бъчвата?

— Не ми се вярва.

Бош извади телефона си и звънна на Соломон.

— Къде сте? — попита той.

— На Мармон Лейн, тропаме по вратите. Както ни беше казано.

— Открихте ли нещо в хотела?

— Не, никой не е чул нищо.

— Проверихте ли бунгалата?

Последва кратко колебание.

— Не — отвърна най-сетне Соломон. — Не ни беше казано да проверяваме бунгалата.

Бош се подразни.

— Искам да се върнете и да говорите с гост на име Томас Рапорт от второ бунгало.

— Кой е той?

— Води се прочут писател. Регистрирал се е в хотела непосредствено след Ървинг и може да е разговарял с него.

— Това е било около шест часа преди нашият човек да реши да полети. И ти искаш да говорим с онзи, който се е регистрирал след него?

— Точно така. Бих го направил лично, но трябва да се срещна с жената на Ървинг.

— Второ бунгало, разбрано.

— Днес. Можете да ми пратите доклада по имейла.

Бош прекъсна връзката. Тонът на Соломон по време на разговора го беше подразнил. Чу незабавно изстреля въпроса си:

— Откъде научи за онзи тип Рапорт?

Бош бръкна в джоба на самото си и извади прозрачна пластмасова опаковка с дивиди.

— В хотела няма много камери, но все пак има една над рецепцията. Това е запис на регистрацията на Ървинг и на останалата част от нощта до откриването на тялото. Рапорт е пристигнал след Ървинг. Може дори да се е качил с него в асансьора от гаража.

— Прегледа ли диска?

— Само частта с регистрирането. По-късно ще видя останалото.

— Нещо друго от управителя?

— Разпечатка на телефонните разговори и комбинацията на сейфа в стаята.

Бош му каза, че комбинацията на сейфа е 1492 и че това не било използваното по подразбиране число. Онзи, който бе заключил вещите на Ървинг, беше избрал номера или напосоки, или нарочно.

— Христофор Колумб — рече Чу.

— Какво?

— Хари, аз съм чужденецът. Нищо ли не помниш от уроците по история? „През четиринайсет девет две Колумб отплава в синьото море...“ Сецаш ли се?

— Да бе, вярно. Колумб. Но какво общо има това?

Струваше му се пресилено откриването на Америка да е послужило като вдъхновение за комбинацията.

— И това дори не е най-ранната дата, свързана със случая — възбудено добави Чу.

— Какви ги говориш?

— Хотелът, Хари. „Шато Мармон“ е копие на френски замък от тринайсети век, построен в долината на Лоара.

— Добре, и какво от това?

— Проверих в Гугъл. Днешните телефони са много удобни играчки. Оказва се, че по онова време средната височина на западноевропейците била метър и шейсет. Така че, щом са направили копие на замъка, това обяснява защо стените на балкона са толкова ниски.

— Преградата. Но какво общо има това с...

— Случайна злополука, Хари. Човекът излиза на балкона да подиша чист въздух и пада. Знаеш ли, че през седемдесета Джим Морисън от „Дорс“ също е паднал от балкон?

— Всичко това е супер. Защо не избереш малко по-близо минало, Чу. Да не искаш да кажеш, че имат...

— Не, в случая не става въпрос за история. Просто искам да кажа... сецаш се.

— Не, не се сецам. Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че ако трябва да представим това като инцидент, така че шефът и останалите клечки да са щастливи, има начин да го направим.

Тъкмо бяха прехвърлили билото и „Мълхоланд“ и сега се спускаха към Студио Сити, където беше живял Джордж Ървинг със семейството си. На следващата пресечка Бош рязко зави по „Дона Пегита“ и спря. Постави колата на ръчна спирачка и се обърна към партньора си.

— Защо остана с впечатление, че се опитваме да направим началството щастливо?

Чу моментално се смути.

— Ами... аз не... Просто казвам, че ако искаме... Виж, Хари, нямам предвид, че е станало точно така. Това е просто възможност.

— Възможност, дрън-дрън. Или се е регистрирал, защото е искал да се разкара от този свят, или някой го е замъкнал там, проснал го е в безсъзнание и го е изхвърлил. Не е било никакъв инцидент и искам да разбера какво се е случило в действителност. Ако този тип е решил да се махне, махнал се е, и съветникът ще трябва да го преживее.

— Добре, Хари.

— И повече не желая да чувам никакви истории за долината на Лоара, „Дорс“ или други подобни глупости. Напълно е възможно нашият човек да е нямал намерение да свършва на тротоара при „Шато Мармон“. За момента са възможни и двата варианта. И смятам да открия какво е станало, майната ѝ на политиката.

— Разбрах те, Хари. Нищо не намеквам, ясно? Просто се опитвах да помогна. Да хвърля по-голямата мрежа. Не забравяй, ти си ме учил как се прави.

— Естествено.

Бош отново се обърна напред и превключи на скорост. Направи обратен завой и пое към Лоръл Кениън Булевард. В отчаянието си Чу се опита да смени темата.

— В разпечатката на телефонните разговори има ли нещо, което да заслужава внимание?

— Няма входящи позвънявания. Ървинг се е обадил в гаража към полунощ и това е всичко.

— За какво се е обаждал?

— Трябва да говорим с дежурния — тръгнал си е, преди да успеем да го задържим. Водят дневник в офиса долу и според него Ървинг се е обадил с молбата да провери дали не е оставил телефона си в колата. Намерихме телефона в сейфа, така че Ървинг или се е объркал, или телефонът е бил забравен в колата и по-късно е бил качен в стаята му.

За момент се умълчаха, мислеха за обаждането в гаража. Накрая Чу отново заговори:

— Провери ли колата?

— Проверих я. Нищо няма.

— По дяволите! Май нещата щяха да са по-лесни, ако имаше бележка или нещо подобно.

— Да. Само че няма.

— Лошо.

— Да, лошо.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание.

Когато стигнаха до адреса, отбелязан в шофьорската книжка на жертвата, Бош видя познат линкълн, паркиран до тротоара. На предните седалки се намираха същите двама мъже. Това означаваше,

че съветник Ървинг е наблизно. Бош се подготви за поредната среща с неприятеля.

Съветник Ървинг отговори на позвъняването. Отвори вратата едва-едва и още преди да разменят и дума, стана ясно, че не желае да ги пусне в къщата.

— Съветник — каза Бош, — бихме искали да зададем няколко въпроса на съпругата на сина ви.

— Дебора прие новината много тежко, детектив. По-добре минете някой друг път.

Бош се огледа на прага, дори хвърли поглед назад и към Чу на долното стъпало, след което отново се обърна към Ървинг.

— Провеждаме разследване, съветник. Разговорът с нея е важен и не можем да го отложим.

Двамата впериха поглед един в друг. Никой не искаше да отстъпи.

— Вие сте поискали да се заема със случая и ми казахте да не се бавя ни най-малко — рече накрая Бош. — И аз правя точно това. Ще ме пуснете ли да вляза, или не?

Ървинг отстъпи и отвори вратата по-широко. Бош и Чу влязоха във вестибюл с маса за ключове и писма.

— Какво научихте от местопрестъплението? — бързо попита Ървинг.

Бош се поколеба не беше сигурен дали е разумно да обсъжда случая с него толкова рано.

— Засега не много. При случаи като този много неща ще се изяснят при аутопсията.

— Кога ще се проведе тя?

— Още не е насрочена.

Бош си погледна часовника.

— Тялото на сина ви е пристигнало в моргата едва преди два часа.

— Е, надявам се да се погрижите да я проведат възможно най-скоро.

Бош се опита да се усмихне, но не му се получи.

— Сега бихте ли ни завели при снаха си?

— Значи все пак не настоявате за бързо развитие на нещата.

Бош погледна над рамото му и видя, че от вестибюла се влиза в по-голямо помещение с вито стълбище. Не личеше в къщата да има други хора.

— Съветник, не ми казвайте как да провеждам разследване. Ако не искате да го водя аз, чудесно, обадете се на шефа и му кажете да ме отстрани. Но докато аз съм разследващият, ще работя така, както смятам за най-добре.

Ървинг отстъпи.

— Разбира се — рече той. — Ще доведе Дебора. Изчакайте в дневната.

Введе ги в къщата и ги настави в дневната, след което изчезна. Бош погледна Чу и поклати глава точно когато той се канеше да зададе въпрос знаеше, че ще го пита за намесата на Ървинг в разследването.

Чу успя да задържи езика си зад зъбите и след секунда Ървинг се появи заедно с поразително красива блондинка. Бош предположи, че е на около четирийсет и пет. Беше висока и слаба, но не прекалено висока и слаба. Изглеждаше съкрушена от скръб, но това не отнемаше много от красотата на жена, остаряваща с елегантността на добро вино. Ървинг я отведе за ръка до фотьойла срещу дивана. Бош застана пред дивана, но не седна. Изчака да види какво ще направи Ървинг и когато стана ясно, че той смята да остане за разговора, обяви:

— Дошли сме да говорим с госпожа Ървинг и трябва да го направим насаме.

— Снаха ми иска да бъда с нея — заяви Ървинг. — Никъде няма да ходя.

— Чудесно. Можете да останете в къщата, ако тя има нужда от вас, би било чудесно от ваша страна. Но искам да говорим с госпожа Ървинг насаме.

— Татко, всичко е наред — разведри ситуацията Дебора Ървинг. — Ще се оправя. Защо не си направиш нещо за хапване в кухнята?

Ървинг изгледа дълго Бош. Сигурно вече съжеляваше, че е настоял той да поеме случая.

— Обади ми се, ако имаш нужда от мен — рече той и излезе от стаята.

Бош и Чу седнаха, Хари поздрави домакинята и представи партньора си.

— Госпожо Ървинг, искам...

— Можете да ме наричате Дебора.

— Дебора. Искаме да изкажем съболезнованията си за загубата на съпруга ви. Освен това ще бъдем благодарни, ако се съгласите да поговорите с нас в такъв тежък момент като този.

— Благодаря, детектив. Разбира се, че съм съгласна да поговорим. Просто не мисля, че мога да съм ви от полза, а шокът от всичко това е повече от...

Тя се огледа и Бош разбра какво търси. Сълзите отново пълнеха очите ѝ. Хари направи знак на Чу.

— Намери ѝ салфетки. Провери в банята.

Чу стана, а Бош внимателно наблюдаваше жената срещу себе си, търсейки признаци за искрени емоции и тъга.

— Не зная защо го е направил — рече тя.

— Защо не започнем с лесните въпроси? С онези, които имат отговори. Кога за последен път видяхте съпруга си?

— Снощи. Излезе след вечеря и не се върна.

— Каза ли къде отива?

— Не. Каза, че искал да подиша чист въздух, че ще свали гюрука и ще покара по „Мълхоланд“. Каза ми да не го чакам. И аз не го изчаках.

Бош мълчеше, но тя не каза нищо повече.

— Необичайно ли ви се стори, че излиза да покара?

— Напоследък го правеше често. Не мисля обаче, че просто се е возил.

— Искате да кажете, че е правил нещо друго?

— Свържете точките, лейтенант.

— Не съм лейтенант, а детектив. Защо вие не свържете точките вместо мен, Дебора? Знаете ли с какво се е занимавал съпругът ви?

— Не, не зная. Просто ви казвам, че не повярвах, че просто е решил да се повози по „Мълхоланд“. Помислих си, че сигурно отива да се срещне с някого.

— Питали ли сте го за това?

— Не. Смятах да го направя, но изчаквах.

— Какво?

— Не знам точно. Просто изчаквах.

Чу се върна с кутия салфетки. Моментът на емоциите обаче беше отминал и сега очите ѝ изглеждаха студени и твърди. Въпреки това си оставаше прекрасна и на Бош му беше трудно да повярва, че някой ще тръгне на вечерна разходка с кола, когато вкъщи го чака жена като Дебора Ървинг.

— Да се върнем за момент. Казахте, че е излязъл, след като сте вечеряли. У дома ли вечеряхте, или някъде навън?

— У дома. И двамата не бяхме много гладни. Направихме си сандвичи.

— Помните ли по кое време вечеряхте?

— Някъде около седем и половина. Той излезе в осем и половина.

Бош извади бележника си и си записа чутото. Спомни си, че Соломон и Гленвил съобщиха, че някой — вероятно Джордж Ървинг — е направил резервацията в хотела в девет без десет, двацет минути след като Джордж е напуснал дома си.

— Едно-четири-девет-две.

— Моля?

— Тези числа означават ли нещо за вас? Едно-четири-девет-две-четиринайсет-деветдесет и две?

— Не разбирам какво искате да кажете.

Изглеждаше искрено объркана. Бош възнамеряваше да я държи извън равновесие с подобни несвързани въпроси.

— Вещите на съпруга ви — портфейл, телефон и халка — бяха намерени в сейфа на хотела. Тези числа са комбинацията за ключалката. Означаваха ли нещо за него?

— Не се сещам.

— Добре. Съпругът ви често ли посещаваше „Шато Мармон“? Отсядал ли е и друг път там?

— Отсядали сме заедно, но както ви казах, не знаех къде отива при тези свои излизания. Възможно е да е ходил там. Не зная.

Бош кимна.

— Как бихте описали душевното състояние на съпруга ви, когато го видяхте за последно?

Тя се умисли за доста време, накрая сви рамене и каза, че ѝ изглеждал нормално, не бил угрижен или разтревожен, поне според

нея.

— Как бихте описали състоянието на брака ви?

Тя сведе очи към пода, след което го погледна.

— През януари щяхме да отбележим двайсетгодишния юбилей от сватбата си. Двайсет години са много време. Имали сме много добри и лоши моменти, но добрите са много повече от лошите.

Бош забеляза, че тя не отговори на въпроса.

— А сега в добър или в лош момент бяхте?

Тя дълго мълча, преди да отговори:

— Синът ни... единственото ни дете... замина в колеж през август. Беше трудна промяна.

— Синдромът на празното гнездо — обади се Чу.

Бош и Дебора Ървинг го погледнаха, но той не добави нищо и изглежда малко се смути от прекъсването.

— На кой януари щеше да бъде годишнината ви? — попита Бош.

— На четвърти.

— Значи сте се оженили на четвърти януари деветдесет и втора?

— Ох, Господи!

Дебора закри уста с длан, смутена, че не е разпознала комбинацията на сейфа. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тя посегна към кутията със салфетки.

— Колко глупаво от моя страна! Сигурно ме мислите за пълна...

— Всичко е наред — успокой я Бош. — Казах го като година, а не като пълна дата. Знаете ли дали и друг път е използвал това число като комбинация или парола?

Тя поклати глава.

— Не.

— Като парола за банкомат?

— Не, използвахме рождената дата на сина ни — пет две девет три.

— Ами паролата за мобилния му телефон?

— Също беше рожденият ден на Чад. Използвала съм телефона на Джордж.

Бош си записа новата дата в бележника. От Сектора по криминалистика бяха прибрали телефона. В Дирекцията на полицията щяха да го отключат и да прегледат проведените разговори. Трябваше да обмисли какво означава всичко това. От една страна, използването

на датата на годишнината като че ли показваше, че Джордж Ървинг е нагласил комбинацията на сейфа. Но пък датата на сватбата можеше да се намери и през интернет в архивите. Отново попадаха на информация, която не можеше да изключи нито самоубийство, нито убийство.

Реши да смени посоката.

— Дебора, с какво точно си изкарваше хляба съпругът ви?

Тя отговори с малко по-подробна версия на онова, което вече му бе казал Ървин Ървинг. Джордж вървял по стъпките на баща си. Постъпил в ЛАПУ на двайсет и една, но след пет години като патрулен полицай напуснал управлението, за да учи право. След завършването си започнал работа в отдела за договори към Градската прокуратура. Останал там, докато баща му не се кандидатира за градски съветник и спечелил изборите. Тогава Джордж напуснал и започнал работа като консултант на свободна практика, използвайки опита и връзките си с баща си и с другите представители на местната бюрокрация, за да осигури на клиентите си достъп до коридорите на властта.

Джордж Ървинг имал най-различни клиенти — транспортни фирми, таксиметрови компании, доставчици на бетон, строители, фирми за почистване на офиси и посредници при спорове. Бил от хората, способни да подшушнат молбата в подходящото ухо в подходящия момент. Ако искаш да правиш бизнес с град Лос Анджелис, трябва да се свържеш с човек като Джордж Ървинг. Имал офис в сянката на Градския съвет, но основната му работа била другаде. Бродел из административните крила и кабинетите на съветниците. Именно там изкарвал хляба си.

Вдовицата Ървинг съобщи, че покойният ѝ съпруг им осигурявал доста приличен стандарт. Къщата струвала повече от един милион, дори като се вземе предвид икономическата криза. Но работата му предразполагала и към спечелването на неприятели — недоволни клиенти или конкуренти, опитващи да се доберат до същите договори като клиентите му. Джордж Ървинг работел в свят на доста сериозно съперничество.

— Някога споменавал ли е за бизнес или конкретен човек, който е недоволен или му има зъб за нещо?

— Лично пред мен не е казал нищо такова. Има си обаче секретарка. Или по-скоро имаше. Тя вероятно знае повече по тези

въпроси. Джордж не говореше много за работата си с мен. Не искаше да се безпокоя.

— Как е името ѝ?

— Дейна Роузън. Работи за него още откакто беше в Градската прокуратура.

— Днес разговаряхте ли с нея?

— Да, но преди да науча...

— Разговаряли сте, преди да научите, че съпругът ви е починал?

— Да, когато станах и видях, че не се е прибрал снощи. Не отговаряше на мобилния си, така че в осем сутринта звъннах в офиса и попитах Дейна дали се е появявал. Каза, че не е.

— Обадохте ли ѝ се, след като научихте за смъртта на съпруга си?

— Не, не съм.

Бош се запита дали между двете няма ревност. Възможно ли бе Дебора да мисли, че съпругът ѝ излиза на тези вечерни разходки, за да се среща с Дейна Роузън?

Записа си името и затвори бележника. Реши, че разполага с достатъчно информация, от която да започне. Не беше покрил всички детайли, но сега не бе време за дълги и подробни разпити. Сигурен беше, че ще говори отново с Дебора Ървинг. Стана и Чу последва примера му.

— Мисля, че засега това е достатъчно, Дебора. Знаем, че моментът е тежък за вас и искате да бъдете с близките си. Казахте ли на сина си?

— Не, татко го направи. Той му се обади. Чад ще кацне довечера.

— Къде учи той?

— В Университета на Сан Франциско.

Бош кимна. Беше чувал за учебното заведение, защото дъщеря му вече мислеше за продължаване на образованието си и го бе споменала като вариант. Спомни си също, че Бил Ръсел беше започнал баскетболната си кариера в тамошния отбор.

Знаеше, че ще трябва да говори и със сина, но не го спомена пред Дебора. Нямаше нужда да я кара да мисли за това.

— Ами приятели? — попита той. — Беше ли близък с някого?

— Не особено. Имаше само един близък приятел, а напоследък не се виждаха много често.

— Кой е той?

— Казва се Боби Мейсън. Запознали са се в полицейската академия.

— Боби Мейсън още ли е ченге?

— Да.

— Защо напоследък са престанали да се виждат?

— Не знам. Просто престанаха. Сигурна съм, че просто са се заблудили, че са истински приятели. Предполагам, че при мъжете е така.

Бош не беше сигурен какво точно означават последните й думи. Самият той нямаше кого да нарече най-добър приятел, но пък винаги беше смятал, че е различен. Повечето мъже си имаха приятели, дори най-добри приятели. Записа си името на Мейсън, след което даде на Дебора визитка с мобилния си телефон и й каза, че може да го търси по всяко време. Обеща да я държи в течение как върви разследването.

Пожела и всичко добро и двамата с Чу си тръгнаха. Преди да стигнат до колата, Ървин Ървинг се показва на прага и ги извика.

— Нима щяхте да си тръгнете, без да ми се обадите?

Бош даде ключовете на Чу и му каза да изкара колата на улицата. Изчака с Ървинг да останат насаме и едва тогава заговори.

— Съветник, трябва да изясним нещо. Ще ви държа в течение, но няма да ви докладвам. Между двете неща има разлика. Това е полицейско разследване, а не изслушване в Градския съвет. Били сте ченге, но вече не сте. Ще чуете новини от мен едва когато аз реша, че има какво да ви съобщя.

Обърна се и тръгна към улицата.

— Не забравяйте, чакам новини до края на деня — извика Ървинг след него.

Бош не отговори. Продължи да върви, сякаш не го беше чул.

8

Бош каза на Чу да кара на север, към Панорама Сити.

— Така и така сме в района — рече той, — нищо не пречи да проверим Клейтън Пел. Ако е там, където би трябвало да бъде.

— Мислех си, че случаят „Ървинг“ е по-важен — каза Чу.

— Такъв е.

Бош не предложи допълнителни обяснения. Чу кимна, но мислите му бяха другаде.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? — попита той. — Покрай работата не усетихме как мина обед и умирам от глад.

Бош си даде сметка, че също е огладнял. Погледна си часовника — приближаваше три.

— Центърът е нагоре по „Удман“ — каза той. — Навремето на ъгъла на „Удман“ и „Нордхоф“ спираше една каравана, която продаваше доста прилично тако. Преди няколко години имах дело в Сан Фернандо и с партньора ми се отбивахме там всеки ден, за да хапнем. Малко е късно, но ако имаме късмет, ще е още там.

Чу беше полувегетарианец, но си падаше по мексиканска храна.

— А дали предлагат и бурито?

— Най-вероятно. Ако нямат, продават тако със скариди. Ял съм.

— Звучи добре.

Чу натисна газта.

— За Игнейшо ли става дума? — попита след малко. — Имам предвид партньора.

— Да, Игнейшо — отвърна Бош.

Замисли се за съдбата на бившия си партньор, който бе убит в задната стаичка на един магазин за хранителни стоки преди две години, докато работеше по случая, който срещна Хари и Чу. През останалата част от пътя двамата сегашни партньори мълчаха.

Центърът за сексуални престъпници, в който бе настанен Клейтън Пел, се намираше в Панорама Сити, ширнал се в географския център на долината Сан Фернандо. Пръкнал се като резултат от

просперитета и ентузиазма след Втората световна война, Панорама Сити беше първият построен по план квартал на Лос Анджелис, сменил километри портокалови горички и кравеферми с на пръв поглед безкрайни редици евтини сглобяеми къщи и ниски жилищни блокове, които бързо определиха външния вид на долината. Неразривно свързан с близкия завод на „Дженеръл Мотърс“ и пивоварната на „Шлиц“, районът представляше епохата на автотопията в Лос Анджелис. Всеки човек имаше работа и пътуваше до работното си място. Всяка къща си имаше гараж. Всеки изглед предлагаше панорама към околните планини. Само родени в Америка бели можеха да се заселват тук.

Поне така бе замислено през 1947 г, когато одобрили плана и парцелите били обявени за продан. Но през десетилетията след тържественото прерязване на лентичката на градчето на бъдещето „Дженеръл Мотърс“ и „Шлиц“ се оттеглили, а гледката към планините станала мътна от смога. Улиците се задръстили с хора и автомобили, престъпността започнала да расте с постоянно темпо и в много от гаражите започнали да живеят хора. Прозорците на спалните се сдобили с железни решетки, на някога широко отворените и гостоприемни входове на жилищните блокове беше поставена охрана. Графити маркираха териториите на различните банди и накрая името Панорама Сити, което трябвало да символизира светло и безгранично като панорамните изгледи бъдеще, се превърнало в жестока ирония. То вече отразяваше много малко от онова, което съществуваше в действителност. Жителите на някогашната горда квартална нирвана редовно се организираха в опит да не позволят съседните квартали като Мишън Хилс, Норт Хилс и дори Ван Найс да бъдат свързвани с Панорама Сити.

Бош и Чу изкараха късмет. Караваната на „Такос ла Фамилия“ още стоеше на ъгъла на „Удман“ и „Нордхоф“. Чу успя да паркира само две коли зад нея и двамата слязоха от автомобила. Такеро вече чистеше вътре и прибираше нещата, но имаше какво да им предложи. Нямаше бурито, така че Чу си взе тако със скариди, докато Бош предпочете печено месо. Мъжът им подаде пластмасова бутилка сос през прозореца. Взеха си по една „Харитос Пайнепъл“ и обядът им излезе общо осем долара. Бош даде на човека десетачка и му каза да задържи рестото.

Нямаше други клиенти, затова Бош взе пластмасовата бутилка при колата. Знаеше, че когато става въпрос за тако от каравана, всичко опира до соса. Ядоха застанали до предния капак, като се навеждаха напред, за да не се покапят.

— Не е зле, Хари — одобрително кимна Чу.

Бош също кимна. Устата му беше пълна. Накрая успя да преглътне, сложи още сос върху второто си тако и подаде бутилката на партньора си.

— Сосът си го бива — рече Хари. — Пробвал ли си караваната „Ел Матадор“ в Източен Холивуд?

— Не, къде е това?

— На Западна и „Леке“. Тукашният го бива, но мисля, че сосът на „Ел Матадор“ няма равен на себе си. Караваната обаче отваря само вечер, а по това време така или иначе всичко изглежда по-вкусно.

— Не ти ли се струва шантаво, че Западна се намира в Източен Холивуд?

— Изобщо не съм се замислял. Просто исках да ти кажа, ако ти се случи след работа да си в района, да пробваш „Ел Матадор“ и да ми кажеш какво ти е мнението.

Бош си даде сметка, че не е посещавал „Ел Матадор“, откакто дъщеря му бе дошла да живее при него. Тогава беше решил, че яденето при колата и купуването на храна от каравани не е подходящо за нея. Сега май нещата бяха по-различни. Нищо чудно да ѝ харесаше.

— Какво ще правим с Пел? — попита Чу.

Върнат отново в реалността, Бош каза на партньора си, че все още не иска да разкриват реалната причина за интереса им към Клейтън Пел. В случая имаше прекалено много неизвестни. Първо щяха да проверят дали Пел е там, където трябваше да бъде, да го видят и може би да поговорят с него, без да събудят подозренията му.

— Трудна работа — каза с пълна уста Чу.

— Имам една идея.

Бош сподели плана си, смачка на топка фолиото и салфетките и ги хвърли в кофата за боклук зад караваната. Постави пластмасовата бутилка на тезгяха при прозореца и махна на продавача.

— *Muy sabroso.*^[1]

— *Gracias.*

Когато се върна при колата, Чу вече го чакаше зад волана. Направиха обратен завой и продължиха по „Удман“. Телефонът на Бош избръмча и той погледна екрана. Номерът беше от Дирекцията на полицията, но не го разпозна. Прие обаждането. Беше Маршал Колинс, шефът на отдела за връзка с медиите.

— Детектив Бош, засега ги удържам, но днес ще трябва да излезем с някакво изявление за Ървинг.

— Още няма какво да се казва.

— Нищо ли не можете да ми дадете? Дотук имам двайсет и шест обаждания. Какво да им кажа?

Бош се замисли за момент. Запита се дали няма начин да използва медиите в полза на разследването.

— Кажете им, че причината за смъртта се разследва. Господин Ървинг е паднал от балкона на стаята си на седмия етаж на „Шато Мармон“. Засега не е ясно дали става дума за нещастен случай, самоубийство или убийство. Всеки, разполагащ с някаква информация за господин Ървинг от последните му часове в хотела или преди това, може да се свърже със сектор „Грабежи и убийства“. И още в същия дух. Знаете как.

— Значи за момента няма заподозрени.

— Не го казвайте по този начин, защото означава, че търся заподозрени. Още дори не сме стигнали дотам. Не знаем какво се е случило и ще трябва да изчакаме резултатите от аутопсията, както и събирането на повече информация.

— Добре, разбрах. Ще се оправим.

Бош прекъсна връзката и преразказа разговора на Чу. Пет минути по-късно стигнаха „Буена Виста“ — двуетажен комплекс със сериозна охрана и надписи, предупреждаващи нямащите работа тук да стоят настрана. Търговски агенти и деца не се допускаха. В закрепена на портала кутия имаше предупреждение, че в района са настанени сексуални престъпници в изпитателен срок, които са подложени на лечение. Дебелият пластмасов капак на кутията беше издраскан и изпомазан от многото опити да бъде счупен и изрисуван с графити.

На Бош му се наложи да пъхне ръка през малък отвор в портала, за да натисне звънеца. Зачакаха и накрая се разнесе женски глас.

— Какво има?

— Полиция. Трябва да говорим с началника.

— Няма я.

— В такъв случай ще трябва да говоря с вас. Отворете.

От другата страна на портала имаше камера, разположена достатъчно далеч, за да бъде трудно да я повредят. Бош отново пъхна ръка през отвора да покаже значката си. Минаха още няколко секунди, преди електрическата ключалка да избръмчи, и те влязоха.

От портала започваше подобен на тунел вход, който ги отведе до централния двор. Когато отново се озоваха на слънце, Бош видя неколцина мъже, седнали на подредени в кръг столове. Явно се провеждаше някаква сесия по психотерапия и рехабилитация. Самият той никога не беше залагал особено на идеята за рехабилитиране на сексуални престъпници. Според него единственото истинско лекарство беше кастрацията — за предпочитание хирургическа, а не химическа. Все пак беше достатъчно умен да запази тези мисли за себе си, в зависимост от това в каква компания се намира.

Огледа мъжете в кръга с надеждата да разпознае Клейтън Пел, но без резултат. Няколко от тях бяха с гръб към входа, други се бяха навели и криеха лицата си под козирките на шапките или зад длани, преструвайки се на потънали в дълбок размисъл. Мнозина поглеждаха към Бош и Чу. Явно не им беше трудно да познаят, че новодошлите са ченгета.

След няколко секунди се появи жена с болнична престилка и табелка на гърдите, която обясняваше, че това е д-р Ана Стоун. Беше привлекателна, с червеникаворуса коса, делово прибрана назад. Беше в средата на четирийсетте и Бош забеляза, че носи часовника си на дясната китка, а ръкавът ѝ скрива татуировка.

— Аз съм доктор Стоун. Може ли да видя документите ви, господо?

Бош и Чу отвориха портфейлите си и тя прегледа набързо служебните им карти.

— Елате с мен, моля. По-добре ще е хората да не ви виждат тук.

— Мисля, че е късно за това — отбеляза Бош.

Тя не отговори. Отведе ги в апартамент в предната част на сградата, разделен на кабинети и помещения за индивидуални терапии. Каза им, че е директор на програмата по рехабилитация. Шефът ѝ, управителката на центъра, щяла да отсъства цял ден, тъй като била на

среща във връзка с бюджета. Д-р Стоун явно не обичаше празните приказки и веднага започна по същество.

— С какво мога да ви помогна, детективи?

Дотук във всяка нейна дума се долавяше отбранителен тон — дори когато спомена за срещата във връзка с бюджета. Знаеше, че ченгетата не оценяват по достойнство ставащото тук, и беше готова да го защитава. Не приличаше на жена, която би отстъпила по какъвто и да било въпрос.

— Разследваме престъпление — рече Бош. — Изнасилване и убийство. Имаме описание на заподозрян, за когото предполагахме, че е тук. Бял мъж, между двайсет и осем и трийсет и две. Тъмна коса, а името или фамилията му може би започва с буквата К — тя е татуирана на врата му.

Дотук всичко беше вярно. Изнасилването и убийството бяха факт. Пропусна само малката подробност, че са се случили преди двайсет и две години. Описанието му отговаряше напълно на Клейтън Пел, тъй като беше прочел записите на щатската комисия. А ДНК съответствието правеше Пел заподозрян, колкото и невероятно да изглеждаше участието му в убийството на Венис Бийч.

— Е, тук има ли човек, който отговаря на това описание? — попита той.

Стоун се поколеба, преди да отговори. Бош се надяваше, че няма да излезе в защита на мъжете в програмата ѝ. Нямаше значение колко успешна бе тя според твърденията — всеки рецидив при сексуалните престъпници бе твърде сериозно нещо.

— Има — каза най-сетне тя. — Но през последните пет месеца той отбеляза огромен напредък. Трудно ми е да...

— Как се казва? — прекъсна я Бош.

— Клейтън Пел. В момента е в кръга.

— За колко време му се позволява да напуска центъра?

— По четири часа на ден. Има работа.

— Работа? — изненада се Чу. — Нима пускате тези хора на свобода?

— Детектив, това не е затвор. Всеки мъж е дошъл тук доброволно. Пуснати са с изпитателен срок, трябва да се регистрират и да намерят къде да живеят, без да нарушават правилата за сексуални престъпници. Имаме договор с окръга за организирането на център,

който да отговаря на тези изисквания. Но никой не е длъжен да живее тук. Те го правят, защото искат да се върнат в обществото. Искат да бъдат продуктивни. Не искат да нараняват, когото и да било. Ако дойдат тук, ние им осигуряваме консултации и работа. Храним ги и им предлагаме покрив. Но единственият начин да останат тук е като спазват правилата. Работим в тясно сътрудничество с Комисията за пробации и предсрочно освобождаване и при нас процентът на рецидивите е по-нисък от средния за страната.

— Което означава, че нещата все пак не са идеални — каза Бош.
— За мнозина от тях веднъж престъпник означава завинаги престъпник.

— За някои е вярно. Но какво ни остава, освен да продължаваме да опитваме? Когато някой излежи присъдата си, той трябва да бъде върнат в обществото. Тази програма може да е най-добрата последна възможности за предотвратяване на бъдещи престъпления.

Бош си даде сметка, че Стоун се е обидила от въпросите им. Бяха направили първия си погрешен ход, не искаше тази жена да се обърне против тях. Нуждаеше се от сътрудничеството ѝ.

— Извинете — рече той. — Сигурен съм, че програмата си заслужава. Просто си мислех за подробностите около престъплението, което разследваме.

Отиде до прозореца и погледна към двора.

— Кой е Клейтън Пел?

Стоун се приближи и посочи.

— Онзи с бръснатата глава.

— Кога си е обръснал главата?

— Преди няколко седмици. Кога е станало нападението, което разследвате?

Бош се обърна и я погледна.

— Преди това.

Тя отвърна на погледа му и кимна. Беше разбрала намека — той задаваше въпросите.

— Казахте, че има работа. С какво се занимава?

— Работи в „Гранде Меркадо“ край Роско. Събира количките от паркинга, изхвърля боклука, такива неща. Плащат му по двайсет и пет долара на ден. Достатъчни са му за цигари и чипс. Пристрастен е и към едното, и към другото.

— През кои часове работи?

— Различно, в зависимост от деня. Графикът му е обявен на супермаркета. Днес отиде рано сутринта и се върна преди малко.

Добре беше да знаят, че графикът му може да се провери. Така по-късно можеха да предложат на Пел да го откарат.

— Доктор Стоун, Пел един от вашите пациенти ли е?

Тя кимна.

— Имам по четири сесии седмично с него. Освен това той работи и с други терапевти тук.

— Какво можете да ми кажете за него?

— Не мога да ви кажа нищо за сесиите. Поверителността на отношенията между лекар и пациент е в сила дори в ситуации като тази.

— Да, това е ясно, но според уликите в нашия случай той е отвлякъл, изнасилвил и после удушил деветнайсетгодишно момиче. Трябва да разбере какво подбужда човека, седящ в онзи кръг навън. Искам...

— Чакайте малко. Момент.

Тя вдигна ръка, за да го спре.

— Казахте деветнайсетгодишно момиче?

— Точно така. По нея беше намерена негова ДНК.

Отново не беше лъжа, но не и цялата истина.

— Невъзможно.

— Не ми казвайте какво е възможно и какво не. Науката не греши. Неговата...

— Е, този път явно греши. Клейтън Пел не е изнасилвал деветнайсетгодишно момиче. Първо, той е хомосексуалист. И педофил. Същото се отнася за почти всички мъже тук. Те са хищници, осъдени за престъпления срещу деца. Второ, преди две години е нападат в затвора от група мъже и е бил кастриран. Затова няма начин Клейтън Пел да е вашият заподозрян.

Бош чу как партньорът му рязко си поема дъх. Самият той бе шокиран от тези разкрития, както и от съвпадението им с мислите му при влизането в центъра.

— Заболяването на Клейтън е свързано с пристрастяването му към момчета в предпубертетна възраст — продължи Стоун. — Мислех си, че си подготвя те домашното, преди да дойдете тук.

Бош впери поглед в нея и почувства как се изчервява от смущение. Добре замислената му измама беше отишла по дяволите. И не само това — сега имаше още доказателства, че в случая с Лили Прайс нещо страшно се е объркало.

— Предпубертетна... — изтърси той, мъчейки се отчаяно да замаже гафа. — Да не би да говорите за деца на осем години? На десет? Защо точно такава възраст?

— Не мога да влизам в подробности — отвърна Стоун. — Навлизате в територията на поверителността.

Бош отиде до прозореца и погледна към Клейтън Пел в кръга. Седеше с изправен гръб на стола си и като че ли внимателно следеше разговора. Не беше от онези, които бяха скрили лицата си външно нищо не намекваше за травмата, която му е била причинена.

— Някой в кръга знае ли?

— Знам само аз и направих сериозно нарушение, като ви казах. Груповите сесии са от огромно терапевтично значение за повечето пациенти. Именно затова те идват тук. Затова остават.

Бош би могъл да възрази, че остават заради подслона и храната, но предпочете да вдигне ръце в знак, че се предава и извинява.

— Докторе, имаме една молба — рече той. — Не казвайте на Пел, че сме идвали да разпитваме за него.

— Изобщо не бих му казала. Това само ще го разстрои. Ако ме попитат, ще кажа просто, че сте дошли да разследвате последния вандализъм.

— Звучи добре. Какъв беше последният вандализъм?

— Някой беше написал със спрей „Обичам изнасилвачите на бебета“ на колата ми. Много им се иска да ни разкарат оттук. Виждате ли мъжа срещу Клейтън в кръга? Онзи с превръзката на окото?

Бош погледна и кимна.

— Хванали го, докато вървял от автобусната спирка към центъра на връщане от работа. Сипала го местна банда — Т-Дъб бойс. Извадили му окото със счупена бутилка.

Бош се обърна към нея. Знаеше, че говори за латиноамериканска банда от района на Тухунга Уош. Латиноамериканските банди бяха прочути с нетърпимостта и жестокостта си към хората със сексуални отклонения.

— Някой беше ли арестуван?

Тя се изсмя подигравателно.

— За да арестуваш някого, трябва да има разследване. Но никой от вашето управление, или отнякъде другаде, не си прави труда да разследва вандализма и насилието в района.

Бош кимна, като избягваше да среща погледа ѝ. Още една точка за нея.

— А сега, ако нямате други въпроси, трябва да се връщам на работа.

— Не, нямаме други въпроси — рече Бош. — Вършете си добрите дела, докторе. Ние също се връщаме към нашите.

[1] Много вкусно (исп.) — Б.пр. ↑

9

Бош тъкмо се беше върнал в Дирекцията на полицията от градския архив с наръч папки под мишница. Минаваше пет, така че в отдела бе почти пусто. Чу си беше тръгнал, което беше добре дошло за Бош. Той също смяташе да се прибере и да започне да преглежда папките и диска от „Шато Мармон“ у дома. Прибираше документите в куфарче, когато видя Киз Райдър да влиза в помещението и да се насочва право към него. Бързо затвори капака на куфарчето. Не искаше Райдър да започне да задава въпроси за папките и да научи, че документите не са по случая „Ървинг“.

— Хари, мислех, че ще поддържаме връзка — каза тя вместо поздрав.

— И ще поддържаме, когато имам какво да споделя. Здравсти и на теб, Киз.

— Виж, Хари, нямам време за любезности. Натиска ме шефът, който пък е под натиск от Ървинг и от останалите членове на Градския съвет, които е успял да привлече зад всичко това.

— Зад кое?

— Настояването да се открие какво се е случило със сина му.

— Е, радвам се, че си тук, за да поемеш това бреме и да оставиш следователите да си вършат работата.

Тя изсумтя раздражено. Бош виждаше неравния край на белег на шията ѝ, точно под яката на блузата. Спомни си деня, в който беше простреляна. Последният ѝ ден като негов партньор.

Той стана и вдигна куфарчето от бюрото.

— Нима вече си тръгваш? — възкликна тя.

Бош посочи часовника на отсрещната стена.

— Почти пет и половина е, а дойдох в седем и половина. Обедната ми почивка беше десет минути, хапнах на крак до колата. Вари го, печи го, работих два часа извънредно, а градът не ми плаща за извънредна работа. Така че да, отивам си вкъщи, където ме чака болно

дете да му занеса малко супа. Разбира се, освен ако не искаш да се обадиш на Градския съвет и да видиш дали ще го одобрят.

— Хари, говориш с мен, Киз. Защо се държиш така?

— Как се държа? Все едно че има политически натиск върху разследването ли? Виж какво, работя и по друг случай — деветнайсетгодишно момиче, изнасилено и захвърлено мъртво на скалите при Марина. Раците опоскали тялото. Странно, че никой от Градския съвет не ми се обажда за този случай.

Киз кимна в знак, че го е разбрала.

— Знам, не е честно. При теб или всеки е от значение, или никой. Това не се връзва с политиката.

Бош впери поглед в нея и тя се смути.

— Какво?

— Ти си била, нали?

— Какво имаш предвид?

— „Или всеки е от значение, или никой.“ Ти си го превърнала в девиз и си го казала на Ървинг. После той се опита да се държи така, сякаш го знае открай време.

Райдър тръсна отчаяно глава.

— Господи, Хари, какво толкова е станало? Говорителят му се обади и попита кой е най-добрият следовател в „Грабежи и убийства“. Казах, че си ти, но когато се обади отново, каза, че Ървинг не те искал, защото сте имали история навремето. Уверих го, че можеш да оставиш историята настрана, защото при теб или всеки е от значение, или никой. Това е. Ако ти се струва прекалено политическо, подавам оставката си като твой приятел.

Известно време Бош не откъсваше поглед от нея. Тя почти се усмихваше. Не вземаше прекалено насериозно раздражението му.

— Ще си помисля и ще те уведомя.

Излезе на пътеката и тръгна към вратата.

— Чакай малко, ако обичаш.

Той спря и се обърна.

— Какво?

— Ако не желаеш да говориш с мен като приятел, тогава говори като детектив. Аз съм лейтенант, а ти си детектив. Какво ново по случая „Ървинг“?

Хуморът в изражението и гласа ѝ вече бе напълно изчезнал.

— Новото е, че чакаме резултатите от аутопсията. Нищо на самото място не ни насочва към някакво окончателно заключение. До голяма степен елиминирахме възможността за случайна злополука. Очертава се самоубийство или убийство, като аз лично засега залагам на самоубийството.

Тя постави ръце на кръста си.

— Как така сте елиминирали случайната злополука?

Куфарчето на Бош тежеше от папките. Премести го в другата си ръка, защото рамото започваше да го боли. Преди близо двацет години беше улучен от куршум при престрелка в тунел и се наложиха три операции за възстановяване на ябълката. Бяха минали почти петнайсет години, без рамото да го притеснява. Досега.

— Синът му се е регистрирал без багаж. Съблякъл е дрехите си и ги е окачил прилежно в гардероба. Върху стола на балкона имаше хавлия. Паднал е по глава, но не е крещял, защото никой в хотела не е чул абсолютно нищо. Не е направил опит да се предпази, като протегне ръце напред. Затова, и поради други причини, смъртта му не ми прилича на злополука. Ако искаш да ми кажеш, че трябва да бъде изкарана такава, тогава го направи, Киз. И си намери друго момче да свърши работата.

На лицето ѝ се изписа болка от предателството му.

— Хари, как можа да ми кажеш подобно нещо? Бях твой партньор. Ти ми спаси живота, а мислиш, че бих ти се отплатила, като те забъркам в нещо, което би те компрометирало напълно?

— Не знам, Киз. Просто се опитвам да си свърша работата, а в нея много здраво смърди на политика.

— Така е, но това не означава, че те дебна. Шефът ти каза, че не иска да скалпва нещата. Същото важи и за мен. Искях само новини, а ето че излезе цялата тази... жлъч.

Бош осъзна, че е разбрала погрешно гнева и раздражението му.

— Киз, ако нещата наистина са такива, вярвам ти. И съжалявам, че си го изкарах на теб. Трябваше да се сетя, че всичко, свързано с Ървинг, ще се развие по подобен начин. Просто го дръж далеч от мен, докато не получим резултатите от аутопсията. След това ще можем да стигнем до някои заключения. Ти и шефът ще сте първите, които ще научат новините.

— Добре, Хари. Аз също съжалявам.

— Ще говорим утре.

Бош се канеше да се отдалечи, когато изведнъж смени посоката и се върна при нея. Прегърна я с една ръка.

— Добре ли си? — попита тя.

— Разбира се.

— Как е рамото ти? Видях, че прехвърляш куфарчето в другата ръка.

— Нищо му няма.

— Какво ѝ е на Мади?

— Пипнала е вирус, нищо особено.

— Прати ѝ много поздравя.

— Добре. До скоро, Киз.

Излезе и тръгна към дома. Влачеше се в бавния трафик по магистрала 101 и му беше чоглаво и заради двата случая, по които работеше. Беше смутен и от чувствата, които го бяха накарали да се държи зле с Райдър. Повечето ченгета биха дали мило и драго да имат вътрешен източник в КНП. Понякога това важеше и за него. А ето че току-що се беше отнесъл зле с нея, при това, без да има основателна причина. Налагаше се да ѝ се реваншира.

Тормозеше се и заради д-р Стоун и арогантния начин, по който беше погледнал на каузата ѝ. В много отношения тя вършеше повече неща от него. Опитваше се да предотврати престъпления. А той се беше отнесъл с нея като със симпатизант на престъпници, макар да знаеше, че не е така. Малко хора в този град ги беше грижа да направят Лос Анджелис по-добро и по-безопасно място. Тя бе една от тях, а той я беше пренебрегнал.

Извади телефона и набра мобилния на дъщеря си.

— Как я караш?

— Чувствам се по-добре.

— Майката на Ашлин намина ли да те види?

— Да, двете дойдоха заедно след училище и ми донесоха тарталети.

Сутринта Бош беше пратил имейл на майката на най-добрата ѝ приятелка с молба за помощ.

— Донесоха ли ти домашното?

— Да, но не съм чак толкова добре. Ти получи ли случай? Днес така и не се обади, така че явно си получил.

— Съжалявам. Всъщност получих два случая.

Не пропусна да забележи колко умело се беше измъкнала от темата за домашните.

— Еха.

— Да, така че малко ще се забавя. Трябва да мина през още едно място и после ще се прибера. Искаш ли супа от „Джери Дели“? Ще минавам през района.

— Пилешка с фиде.

— Имаш я. Направи си сандвич, ако огладнееш, преди да се върна. И провери дали вратата е заключена.

— Знам, татко.

— Знаеш и къде е глокът.

— Да, знам къде е и как да го използвам.

— Ето това е моето момиче.

10

Трябваша му четирийсет и пет минути в натоварения час, за да стигне до Панорама Сити. Мина покрай „Буена Виста“ и видя светлини зад закритите прозорци, които май бяха на офиса, който бе посетил по-рано. Видя също алея отстрани на сградата, която водеше към ограден паркинг отзад. На портала имаше забранителен знак, а отгоре на оградата бе сложена бодлива тел.

На следващия ъгъл зави наляво и не след дълго стигна до пресечката, която щеше да го изведе зад редицата жилищни сгради по „Удман“. Стигна до оградения паркинг зад „Буена Виста“ и спря до някакъв зелен контейнер за боклук. Огледа добре осветената площ и си отбеляза високата два и половина метра ограда около нея. Отгоре бяха опънати три реда бодлива тел. Имаше изход до контейнера, но той беше заключен с катинар и подсилен с бодлива тел. Районът беше наистина сериозно охраняван.

На паркинга имаше само три коли. Едната беше бяла и като че ли с боята от едната ѝ страна нещо не беше наред. Загледа се по-внимателно и бързо разбра, че там всъщност има свежа боя. Не особено сполучлив опит да се замажат изписани със спрей графити. Досети се, че това е колата на д-р Стоун и че тя все още е вътре. Забеляза, че има заличени с вар графити и по задната стена на сградата. До вратата с предупредителни знаци, която беше видял през деня, бе облеганата стълба.

Изключи двигателя и слезе.

Двайсет минути по-късно чакаше облеганат на бялата кола на паркинга, когато вратата на сградата се отвори и на прага се появи д-р Стоун. Вървеше в компанията на мъж и двамата заковаха на място, когато видяха Бош. Мъжът пристъпи пред Стоун, но тя го хвана за ръката.

— Всичко е наред, Рико. Това е детективът, който дойде през деня.

Тя тръгна към колата си, а Бош се изправи.

— Нямах намерение да ви уплаша. Просто исках да поговорим.
Второто изречение я накара да забави крачка и да се замисли.
Накрая тя се обърна към спътника си.

— Благодаря, Рико. Ще остана с детектив Бош. До утре.

— Сигурна ли сте?

— Да, благодаря.

— До утре.

Рико тръгна към вратата и я отключи. Стоун го изчака да се прибере в сградата, след което се обърна към Бош.

— Детектив, какво правите? Как влязохте тук?

— По същия начин, по който са го направили и хулиганите със спрея. Имате проблем със сигурността.

Посочи зеления контейнер за боклук от другата страна.

— Оградата губи смисъла си, ако до нея е поставено нещо подобно. Катерят се по контейнера. Щом аз мога да се справя на тази възраст, за петнайсетгодишни хлапаци това е нищо работа.

Ченето ѝ леко увисна, докато гледаше оградата. Най-накрая видя очевидното. После погледна към Бош.

— Да не би да сте се върнали, за да проверите сигурността на паркинга ни?

— Не, дойдох да се извиня.

— За какво?

— За поведението си. Опитвате се да вършите добри неща тук, а аз се държах така, сякаш сте част от проблема. Съжалявам за това.

Тя беше втрещена.

— Въпреки това не мога да ви кажа нищо повече за Клейтън Пел.

— Знам. Не съм дошъл заради него. Приключих за деня.

Тя посочи мустанга от другата страна на оградата.

— Това ли е колата ви? Сега как ще стигнете до нея?

— Тя е. Ако бях момче от банда, щях да взема стълбата, която така любезно сте оставили до стената. Но катеренето на влизане ми беше достатъчно. Надявам се просто да отключите катинара и да ме пуснете да изляза.

Тя се усмихна обезоръжаващо. Няколко кичура от грижливо прибраната ѝ коса се бяха освободили и се спускаха непокорно покрай лицето ѝ.

— За съжаление нямам ключ за тази врата. Не бих имала нищо против да ви видя как се катерите, но вместо това мога просто да ви закарам през предния изход.

— Звучи добре.

Той седна отпред до нея и излязоха през портала на „Удман“.

— Кой е Рико? — попита Бош.

— Нощният ни пазач — отвърна Стоун. — Работи от шест вечерта до шест сутринта.

— От квартала ли е?

— Да, но е добро момче. Имаме му доверие. Ако се случи нещо или някой реши да се прави на интересен, веднага се обажда на мен или на директорката.

— Добре.

Продължиха по алеята и спряха зад колата му.

— Проблемът е, че контейнерът е на колела — каза тя. — Можем да го избутаме от оградата, но те ще го върнат обратно.

— Не можете ли да направите вратата по-широка и да държите контейнера от другата страна?

— Ако го включим в бюджета, след три години може и да го одобрят.

Бош кимна. Всяка бюрокрация се оправдаваше с кризата.

— Тогава кажете на Рико да махне капака. Така няма да има върху какво да се качват. Може да свърши работа.

Тя кимна.

— Заслужава си да опитаме.

— И продължавайте да карате Рико да ви изпраца.

— О, правя го. Всяка вечер.

Той кимна и сложи ръка на дръжката. Реши да послуша инстинкта си. Не беше видял халка на пръста ѝ.

— Накъде сте, на север или на юг?

— На юг. Живея в Северен Холивуд.

— Аз пък отивам към „Джери Дели“ да взема супа за дъщеря ми. Искате ли да се срещнем там и да хапнем нещо?

Тя се поколеба. Той виждаше очите ѝ на слабата светлина от таблото.

— Детектив...

— Можете да ме наричате Хари.

— Хари, не мисля, че идеята е особено добра.

— Сериозно? Защо? Имам предвид само един бърз сандвич. Трябва да занеса супата у дома.

— Ами защото...

Тя млъкна и се разсмя.

— Какво?

— Не знам. Няма значение. Добре, ще се видим там.

— Разбрано. В такъв случай до скоро.

Слезе от колата ѝ и се качи в своята. През целия път до заведението поглеждаше в огледалото. Тя го следваше и той почти очакваше да я види как променя решението си и рязко завива.

Тя обаче не го направи и не след дълго двамата седяха един срещу друг в едно сепаре. В добре осветеното заведение той за първи път успя да разгледа очите ѝ. В тях имаше тъга, която не бе забелязал досега. Може би от работата. Тя се занимаваше с най-нисшите форми на човешкия живот. Хищниците. Онези, които се възползват от помалките и по-слабите. Онези, които нормалните хора не можеха да понасят.

— Колко голяма е дъщеря ви?

— На петнайсет с поведение на трийсетгодишна.

Тя се усмихна.

— Болна е и днес не отиде на училище, а аз почти нямах възможност да я проверя. Денят беше натоварен.

— Само двамата ли сте?

— Да. Майка ѝ, бившата ми съпруга, почина преди две години. И изведнъж ми се наложи да сменя самостоятелния живот с опит да се грижа за тринайсетгодишно момиче. Беше... интересно.

— Не се и съмнявам.

Той се усмихна.

— Истината е, че ми харесва всеки един момент. Животът ми се промени към по-добро. Просто не зная дали тя е по-добре.

— Няма друг избор, нали?

— Не, там е работата. Налага ѝ се да остане с мен.

— Сигурна съм, че е щастлива, дори да не го показва. Трудно е да влезеш под кожата на тийнейджърките.

— Така е.

Погледна си часовника. Чувстваше се виновен, че няма да се върне у дома със супата преди осем и половина. Сервитьорът дойде и попита какво ще поръчат за пиене. Бош му каза, че искат да поръчат всичко, за да спестят време. Стоун се спря на половин сандвич с пуйка. Бош си поръча цял и супа за вкъщи.

— Ами вие? — попита той, когато отново останаха сами.

Стоун му разказа, че е разведена от повече от десет години и оттогава е поддържала само една сериозна връзка. Имала пораснал син, който живеел в района на Сан Франциско и рядко го виждала. Била се посветила предимно на работата си в „Буена Виста“, където била от четири години, след кризата на средната възраст. Преди това била терапевт, лекувала професионалисти с нарцисизъм, но се записала за едногодишен курс за работа със сексуални престъпници.

Бош остана с впечатлението, че решението ѝ да промени професията си и да започне да работи с най-мразените членове на обществото е нещо като самоналожено наказание, но не я познаваше достатъчно добре, за да продължи да дълбае в тази посока. Решението на загадката трябваше да почака, стига да му се отвореше възможност.

— Благодаря за онова, което казахте на паркинга — рече тя. — Повечето ченгета са на мнение, че тези хора просто трябва да бъдат изправени до стената и разстреляни.

— Е... след съд и присъда, разбира се.

Той се усмихна, но тя не схвана шегата му.

— Всеки от тези мъже е загадка. И аз съм детектив като вас. Опитвам се да разбера какво се е случило с тях. Хората не се раждат хищници. Само не ми казвайте, че вярвате в подобни неща.

Бош се поколеба.

— Не зная. Аз съм от онези, които идват след стореното, за да почистят. Знам само, че в света има зло. Виждал съм го. Просто не съм сигурен откъде идва то.

— Е, моята работа е да откривам тъкмо това. Да установя какво се случило с тези хора, за да тръгнат по такъв път. Ако успея да го открия, мога да им помогна. Успея ли да им помогна, помагам на обществото. Повечето полицаи не схващат това. Но вие като че ли го разбирате, ако съдя по думите ви тази вечер.

Бош кимна, но се почувства виновен заради онова, което криеше от нея. Тя моментално го хвана.

— Какво не ми казвате?

Той поклати глава. Беше смутен, че толкова лесно са го разкрили.

— Вижте, искам да поговорим открито.

Погледът ѝ стана твърд, сякаш си бе помислила, че поканата за вечеря е просто клопка.

— Чакайте, не е каквото си мислите. Не съм ви излъгал, но не ви казах цялата история за Пел. Знаете ли какъв е случаят, по който работя? С ДНК на Пел върху жертвата? Отпреди двайсет и две години е.

Подозрението на лицето ѝ бързо се смени с объркване.

— Знам — каза той. — Изглежда безсмислено. Но положението е такова. Кръвта му е била открита върху момиче, убито преди двайсет и две години.

— Това означава, че е бил осемгодишен. Невъзможно.

— Знам. Търсим вероятно объркване по веригата — най-вероятно в лабораторията. Утре ще проверя там, но трябваше да погледна и Пел, защото преди да науча от вас, че е хомосексуалист, той беше идеалният заподозрян — стига да си има машина на времето или нещо подобно.

Сервитьорът донесе сандвичите им и супата, а Бош каза, че иска сметката веднага.

— Какво искате от мен? — попита Стоун, когато отново останаха сами.

— Нищо. Какво искате да кажете?

— Да не би да се надявате, че ще разкрия привилегирована информация в замяна на половин сандвич с пуйка?

Бош не можеше да определи дали се шегува, или говори сериозно.

— Не. Просто си помислих... просто във вас има нещо, което ми харесва. Днес ми е шантав ден. Това е.

Тя започна да се храни мълчаливо. Бош не пришпорваше нещата. Разкриването на истината сякаш замрази всичко останало.

— В това има нещо — рече най-сетне тя. — Но не мога да ви кажа повече.

— Вижте, не се компрометируйте. Днес взех папките от Комисията за пробации и предсрочно освобождаване. Всички психологически описания ще бъдат там.

Тя се усмихна подигравателно, като продължаваше да дъвче.

— Говорите за предварително разследване и мнения за освобождаване. Всичките им преценки са повърхностни.

Бош вдигна ръка, за да я спре.

— Вижте, док, не искам от вас да нарушавате принципа на поверителност. Да говорим за нещо друго.

— Не ме наричайте „док“.

— Извинете. Докторе.

— Не, можете да ме наричате просто Ана.

— Добре. Е, Ана, да говорим за нещо друго.

— Добре, за какво?

Бош се умълча, мъчеше се да се сети за тема за разговор. Скоро и двамата се разсмяха неудържимо. Повече не споменаха Клейтън Пел.

11

Когато Бош отвори вратата на дома си, беше девет вечерта. Той забърза по коридора и надникна през отворената врата в стаята на дъщеря си. Тя лежеше под завивките с лаптоп до нея.

— Страшно съжалявам, Мади. Ще стопля това и ще ти го донеса — каза той и вдигна торбичката от заведението.

— Не се притеснявай, татко. Вече ядох.

— Какво си яла?

— Сандвичи с фъстъчено масло и желе.

Бош се почувства ужасно виновен заради егоизма си. Влезе в стаята и седна на ръба на леглото. Преди да успее да изрече още извинения, тя отново го измъкна от неловкото положение.

— Всичко е наред. Получил си два нови случая и си имал натоварен ден.

Той поклати глава.

— Не, през последния час просто се видях с една позната. Запознахме се днес покрай единия случай, но после се срещнахме в закувалнята на по сандвич. Застоях се прекалено. Мадс, толкова...

— Господи, още по-добре! Значи си имал среща! Коя е тя?

— Просто позната... психиатър, който се занимава с престъпници.

— Супер. Хубава ли е?

Той забеляза, че е отворила страницата си във Фейсбук.

— Просто приятели сме. Подготви ли си домашните?

— Не, не се чувствах добре.

— Май каза, че се оправяш.

— Повтори ме.

— Виж, утре трябва да отидеш на училище. Не бива да изоставаш.

— Знам!

Бош предпочете да не влизат в спорове.

— Хей, щом няма да пишеш домашни, може ли да използвам лаптопа ти за малко? Трябва да прегледам един диск.

— Разбира се.

Тя се пресегна и затвори страницата. Бош мина от другата страна на леглото, където имаше повече място, извади диска със записа от камерата при рецепцията на „Шато Мармон“ и ѝ го подаде. Не беше сигурен дали може да го пусне сам.

Мади пхна диска в един страничен процеп и избра някакви команди. В долния ъгъл на екрана беше отбелязан часът и Бош ѝ каза да превърти напред, докато стигне до появата на Джордж Ървинг. Образът беше ясен, но камерата снимаше отгоре и под ъгъл, така че лицето на Ървинг не се виждаше напълно. Бош беше гледал регистрирането му само веднъж и искаше да го види отново.

— Е, какво е това? — попита Мади.

Бош посочи екрана.

— „Шато Мармон“. Този тип се регистрира снощи, качва се в стаята си на седмия етаж и на сутринта го откриват на тротоара. Трябва да разбере дали е скочил сам, или са го метнали.

Тя спря записа.

— Дали са го изхвърлили, татко. Моля те. Понякога говориш като същински селяндур.

— Съжалявам. Между другото, откъде знаеш какво означава „селяндур“?

— От Тенеси Уилямс. Аз чета. Селяндур е човек, който се държи като проstack. Не искаш да бъдеш такъв, нали?

— Права си. Но щом знаеш толкова много за думите, как се наричат онези имена, които се четат еднакво и в двете посоки?

— Какво?

— Нали се сещаш, имена като „Ото“. Или „Ана“.

— Палиндрами. Така ли се казва гаджето ти?

— Не ми е никакво гадже. Ядохме сандвич с пуйка.

— Да бе, докато болната ти дъщеря умира от глад вкъщи.

— Хайде стига. Яла си фъстъчено масло и желе. По-добър сандвич от този не е измислен.

Той леко я сръчка с лакът.

— Просто се надявам срещата с Ото да си е струвала.

Той избухна в смях и я прегърна.

— Не се безпокой за Ото. Ти винаги ще си останеш моето момиче.

— Какво пък, името „Ана“ ми харесва — отстъпи тя.

— Добре. А сега може ли да продължим със записа?

Тя натисна бутона и двамата мълчаливо загледаха как Ървинг се регистрира при нощния дежурен на име Алберто Галвин. Не след дълго се появи втори мъж и зачака реда си.

Ървинг носеше дрехите, които Бош беше видял в гардероба. Плъзна кредитна карта по рецепцията и Галвин разпечата договора за наем. Ървинг бързо въведе кода на картата си, подписа документа и го върна в замяна на ключа. След това излезе от обектива на камерата в посока към асансьорите, а Галвин започна отначало процеса по регистрацията със следващия гост.

Записът потвърждаваше, че Ървинг е отседнал в хотела без багаж.

— Скочил е.

Бош откъсна очи от екрана и погледна дъщеря си.

— Защо мислиш така?

Тя върна записа до мястото, където Галвин плъзгаше документа към Ървинг, след което го пусна отново.

— Виж тук. Той дори не поглежда листа. Просто подписва там, където му е посочено.

— Да, и какво?

— Точно тогава хората обикновено проверяват дали не са ги одрали. Нали се сещаш, проверяват каква е сумата, а този дори не поглежда. Не му пука, защото знае, че така и няма да плати сметката.

Бош продължи да гледа записа. Дъщеря му беше права, разбира се. Но това не беше неопровержимо доказателство. Все пак се гордееше с наблюдателността ѝ. Беше забелязал, че тя става все по-впечатляваща. Често я разпитваше какво си спомня от различни места и сцени, на които са присъствали заедно. Тя винаги забелязваше и запомняше повече, отколкото бе очаквал.

Преди година му беше казала, че иска да стане ченге. Детектив, като него. Бош не знаеше дали това не е просто мимолетна идея, но въпреки това я прие и започна да я учи на нещата, които знаеше. Едно от любимите им занимания бе да отидат в някое заведение като „Дюпар“, да наблюдават другите посетители и да четат по лицата и

поведението им. Бош я учеше да разпознава фалшивите жестове и мимики.

— Добро наблюдение — похвали я той. — Пусни го отново.

Гледаха записа за трети път и този път Бош забеляза нещо ново.

— Виж това. Поглежда за миг часовника си, след като подписва.

— И какво?

— Просто ми се струва малко странно. Така де, какво значение има времето за един бъдещ мъртвец? Ако смята да скочи, защо му е да се интересува колко е часът? По-скоро ми прилича на жест на бизнесмен. И ме кара да се чудя дали не е имал среща с някого. Или е очаквал обаждане. Само че никой не го е търсил.

Вече беше направил справка в хотела — след регистрирането на Ървинг от стая 79 нямаше входящи или изходящи обаждания. Освен това беше получил и доклада от криминалистите, които бяха прегледали мобилния телефон на мъртвия, след като Бош им беше дал паролата. Ървинг не се беше обаждал на никого след 17:00, когато бе звънял на сина си Чад. Разговорът им бе продължил осем минути. Получил три повиквания от жена си на следващата сутрин — след като вече бил мъртъв. Дебора Ървинг се е разтревожила и започнала да го търси. Всеки път оставяла съобщения на съпруга си да ѝ се обади.

Бош пое управлението на видеото и пушна отново записа на регистрирането. После продължи напред, като използваше бутона за бързо превъртане, за да прескочи нощните часове, когато на рецепцията не се случваше нищо. На Мади накрая ѝ омръзна и се обърна да спи.

— Може да се наложи да изляза — каза ѝ той. — Ще се справиш ли?

— Пак при Ана ли отиваш?

— Не, май ще трябва да прескоча до хотела. Добре ли ще си?

— Разбира се. Нали си имам глок.

— Вярно бе.

Предишното лято Бош я беше обучавал на стрелбище и смяташе, че тя разбира от безопасно боравене с оръжие и стрелба — всъщност следващата седмица предстоеше първото ѝ състезание. По-важно от уменията ѝ беше разбирането на отговорността, която вървеше с оръжието. Бош се надяваше никога да не ѝ се налага да използва

пистолета извън стрелбището, но ако случайно се наложеше, тя щеше да е готова.

Остана на леглото до нея и продължи да гледа записа. Не видя нищо, което да го заинтригува или да го накара да провери по-подробно. Накрая реши да не излиза.

След като приключи с диска, стана тихо, изгаси лампата и отиде в дневната. Смяташе да премине към разследването на смъртта на Лили Прайс. Отвори куфарчето и извади папките, които беше взел следобед от Щатската комисия за пробации и предсрочно освобождаване.

Клейтън Пел имаше три присъди като възрастен. Ставаше въпрос за сексуално мотивирани престъпления, които ескалираха в продължение на десетте години непрекъснати сблъсъци с правозащитната система. Започнал на двайсетгодишна възраст с непристойно разголване, преминал към незаконно принудително задържане и непристойно разголване на двайсет и три, а три години по-късно последвал големият удар — отвличане и изнасилване на дете под дванайсетгодишна възраст. Получил пробацията и окръжен затвор за първите две престъпления, но излежал шест от десетте години в щатския затвор „Коркоран“ за третото нападение. Именно там съкилийниците му изпълнили своята варварска присъда.

Бош прочете подробностите около престъпленията. Във всички случаи жертвите били момчета на възраст между осем и десетгодишна възраст. Първата жертва била детето на съсед. Вторият път Пел хванал за ръката едно момче от детската площадка и го отвел в някаква тоалетна наблизо. Третото престъпление включвало издебване и по-стратегическо планиране. Жертвата била момче, което слязло от училищния автобус и се прибирило у дома (само на три преки от спирката), когато Пел приближил с микробуса и спрял. Обяснил на момчето, че е от училищната охрана, и му показал значка. Казал му, че се налага да го откара до дома, защото в училището е станал инцидент, за който трябвало да уведоми родителите му. Момчето го послушало и се качило. Пел го откарал на някаква поляна и го изнасилвал няколко пъти в микробуса, след което го освободил и се махнал.

Не оставил ДНК върху жертвата и бил заловен само защото пресякъл на червено, когато напускал квартала. Една камера заснела номера на микробуса на кръстовището минути преди да открият

замаяното момче на няколко преки по-нататък. Поради досието му подозренията паднали върху Пел. Жертвата го разпознала на очна ставка и било повдигнато обвинение. Но идентифицирането, както често се случва при деветгодишни деца, било несигурно и предложили сделка на Пел. Признал се за виновен и получил десетгодишна присъда. Вероятно смятал, че се е измъкнал леко, до деня, когато бил притиснат в пералнята на затвора, задържан и кастриран с клещи.

При всяко осъждане Пел бил подлаган на психологическа експертиза като част от предварителното разследване. Бош знаеше от опит, че следващите експертизи обикновено се преписват от по-ранните. Преценяващите бяха затрупани с работа и често разчитаха на онези, които първи бяха казали мнението си. Затова Бош обърна по-голямо внимание на доклада по първото обвинение за непристойно разголване.

Експертизата описваше наистина ужасно и травмиращо детство. Пел бе син на пристрастена към хероин майка, която мъкнела момчето по свърталища на дилъри и стрелбища, като често плащала за дрогата със сексуални услуги направо пред сина си. Детето не можело да посещава редовно училище и нямало истински дом, който да си спомня. С майка му се местели непрекъснато, живеели в хотели, мотели и у мъже, които ги търпели, но обикновено не задълго.

Бош се спря на дълъг абзац, покриващ времето, когато Пел бил осемгодишен. Той описал пред преценяващия апартамента, в който е живял най-дълго, поне според неговата преценка. Майка му се хванала с някакъв тип на име Джони, който я използвал за секс и доставчик на дрога. Момчето често било оставяно на грижите на Джони, докато майка му излизала да продава тялото си, за да купи наркотици. Понякога изчезвала с дни и Джони ставал раздражителен и агресивен. Заклучвал момчето в шкаф за дълги периоди от време или го биел жестоко, като често използвал колана си. В доклада се отбелязваше, че Пел още имал белези по гърба и задните части, които потвърждавали разказа му. Побоите сами по себе си били ужасни, но Джони започнал да злоупотребява и сексуално с момчето, като го принуждавал да му прави орален секс и го заплашвал с още бой, ако посмее да каже на майка си или на друго.

Малко след това ситуацията приключила, когато майка му напуснала Джони. Ужасите от детството на Пел обаче тръгнали в друга

посока, когато бил на тринайсет и майка му умряла от свръхдоза в един мотел, докато той спял до нея в леглото. Попаднал под опеката на Службата за децата и семейството и бил пращан в различни приемни семейства. Но никога не се задържал дълго на едно място и предпочитал да бяга при първата появила се възможност. Споделил пред преценяващия, че живее самостоятелно от седемнайсетгодишен. Когато бил попитан с какво си изкарва хляба, казал, че единственото, за което му било плащано някога, било секс с по-възрастни мъже.

Историята беше ужасна и Бош знаеше, че нейни версии могат да се разкажат от мнозина обитатели на улиците и затворите травмите и лишенията през детството се проявяваха в зряла възраст, като често се превръщаха в повтарящо се поведение. Това беше загадката, която Ана Стоун разследваше с работата си.

Бош провери другите два доклада и откри варианти на същата история, макар някои от спомените на Пел за датите и възрастта леко да се променяха. Въпреки това в общи линии ставаше дума за същото и повторенията бяха свидетелство или за мързела на преценяващите, или за това, че Пел казва истината. Бош предположи, че истината е някъде по средата. Преценяващите съобщаваха само онова, което им е било казано или което са преписали от по-ранен доклад. Никой не си беше направил труда да потвърди разказа на Пел или дори да открие хората, които бяха злоупотребявали с него.

Бош извади бележника си и направи резюме на историята с мъжа на име Джони. Вече беше сигурен, че никой не е оплескал нещата при работата с веществените доказателства. На сутринта с Чу имаха среща в регионалната лаборатория и ако не той, поне Чу щеше да се яви на нея — дори само да засвидетелства, че най-съвестно са проверили всички възможности.

Бош обаче не се съмняваше, че лабораторията е изрядна. Вече усещаше струйката адреналин в кръвта си. Знаеше, че тя скоро ще се превърне в неуморен поток, който ще го повлече. Вярваше, че знае кой е убил Лили Прайс.

12

На сутринта Бош се обади на Чу от колата си и му каза да проведе срещата в лабораторията без него.

— А ти къде отиваш? — попита партньорът му.

— Трябва да се върна в Панорама Сити. Проверявам една следа.

— Каква следа, Хари?

— Свързана е с Пел. Прочетох досието му снощи и попаднах на нещо. Трябва да го проверя. Не мисля, че проблемът е в лабораторията, но трябва да я отметнем, в случай че се стигне до съд — ако изобщо се стигне до съд. Един от нас трябва да може да свидетелства, че сме проверили и там.

— И какво да им кажа?

— Имаме среща със заместник-директора. Просто ѝ кажи, че трябва да направиш проверка как са били обработени веществените доказателства. Ще разпиташ лабораторния плъх, който е отговорял за случая, и това е всичко. Двайсет минути, не повече. Води си бележки.

— А ти какво ще правиш?

— Надявам се да говоря с Клейтън Пел за мъж на име Джони.

— Какво?

— Ще ти кажа, когато се върна в управлението. Трябва да затварям.

— Хар...

Бош прекъсна връзката. Не искаше да затъва в обяснения. Това само забавяше нещата. Искеше да запази инерцията.

Двайсет минути по-късно пъплеше по „Удман“ и търсеше място за паркиране недалеч от „Буена Виста“. Не намери и се принуди да остави колата на забранено за спиране място, като се върна една пресечка назад до центъра. Пъхна ръка през портала, за да звънне. Представи се и потърси д-р Стоун. Порталът се отключи и той влезе.

Ана Стоун го чакаше усмихната в приемната на офиса. Бош я попита дали има собствен кабинет или място, където могат да

поговорят насаме, и тя го отведе в една от стаите за индивидуална терапия.

— Това трябва да свърши работа — рече тя. — Деля кабинета с още двама терапевти. Какво става, Хари? Не очаквах да те видя отново толкова скоро.

Бош кимна в знак на съгласие — той си бе мислил същото.

— Искам да говоря с Клейтън Пел.

Тя се намръщи, сякаш я беше поставил в трудно положение.

— Хари, ако Клейтън е заподозрян, поставяш ме в много...

— Не е заподозрян. Може ли да поседнем за момент?

Тя му посочи стола, който вероятно бе предназначен за пациенти, и се настани на стола срещу него.

— Добре — започна Бош. — Първо трябва да ти кажа, че онова, които ще чуеш, вероятно ще ти се стори твърде голямо съвпадение, за да е такава — всъщност аз изобщо не вярвам в съвпадения. Трябва ми помощта ти. Трябва да говоря с Пел.

— И не защото е заподозрян?

— Не, бил е твърде малък. Знаем, че не е убиецът. Бил е свидетел.

Тя поклати глава.

— Разговарям четири пъти седмично с него от близо шест месеца. Мисля, че ако е бил свидетел на убийството на момичето, това щеше да излезе на някакво ниво, подсъзнателно или не.

Бош вдигна ръце, за да я спре.

— Нямам предвид очевиден. Не е бил там и вероятно не знае абсолютно нищо за нея. Мисля обаче, че е познавал убиеца. Той може да ми помогне. Ето, виж това.

Постави куфарчето на пода между краката си и го отвори. Извади оригиналното досие по убийството на Лили Прайс и бързо отвори на папките с избелелите моментални снимки на местопрестъплението. Стоун застана до стола му, за да ги вижда.

— Снимките са доста стари и избелели, но ако се вгледаш в шията на жертвата, ще видиш белега, оставен от лигатурата. Била е удушена.

Бош я чу как рязко си поема дъх.

— Боже мой... — промълви тя.

Той бързо затвори папката и я погледна. Беше закрила устата си с длан.

— Съжалявам. Мислех, че си свикнала да виждаш подобни...

— Да, виждала съм. Просто не мога да свикна. Специалността ми е сексуални отклонения и дисфункции. Да видиш крайния...

Тя посочи затворената папка.

— Точно това се опитвам да спра. Ужасно е.

Бош кимна и тя поиска да ѝ покаже отново снимките. Той отвори досието, избра снимка, показваща в близък план шията на жертвата, и посочи едва видимия отпечатък върху кожата.

— Виждаш ли какво имам предвид?

— Да — отвърна Стоун. — Горкото момиче.

— Добре, а сега виж тази.

Извади друга моментална снимка и ѝ каза отново да погледне следата от лигатурата. Този път отпечатъкът се виждаше по-ясно.

— Виждам, но какво означава това?

— Тази фотография е направена от друг ъгъл и се вижда горната граница на лигатурата. На предишната се вижда долната.

Той обърна на първата снимка и проследи с пръст разликата между двете.

— Виждаш ли?

— Да. Но не разбирам. Има две линии. Какво означават те?

— Линии, които не съвпадат. Намират се на различни места по шията. Това означава, че са горният и долният край на лигатурата. Съчетай ги и ще получиш представа колко широка е била самата лигатура и по-важното — какво е представлявала.

С палец и показалец тя проследи двете линии на едната снимка, очертавайки ивица с ширина почти пет сантиметра.

— Това е единственото, с което разполагаме — каза той. — Снимките от аутопсията липсваха в архива, така че трябва да се задоволим с тези. А на тях се вижда, че лигатурата е била широка най-малко четири сантиметра.

— Като колан?

— Именно. Виж и тук. Точно под ухото имаме друг отпечатък, този път по-различен.

Бош показа друга снимка от втория плик.

— Прилича на квадрат.

— Точно така. Като квадратна катарамa. А сега да погледнем кръвта.

Върна се на първия плик и се спря на първите три снимки. Всички показваха петънцето кръв по шията на жертвата.

— Била е размазана само една капка кръв. Тя е точно в средата на отпечатъка от лигатурата, което означава, че може да е била пренесена от нея. Преди двацет и две години предположението на разследващите било, че убиецът се е порязал и е кървял. Капката е паднала върху жертвата, той я е избърсал, но петънцето е останало.

— Ти обаче смяташ, че е пренесена.

— Да. И именно тук стигаме до Пел. Кръвта е негова — кръв на осемгодишно момче върху момичето. Как се е озовала там? Ако продължим с теорията за пренасянето, тя е дошла от колана. Така че реалният въпрос не е как кръвта е попаднала върху Лили, а как се е озовала върху колана.

Бош затвори папката и я прибра в куфарчето. Извади дебелия папка от Комисията за пробаии и предсрочно освобождаване. Вдигна я с две ръце и я разтърси.

— Ето тук. Снощи ти ми каза, че не можеш да разкриеш конфиденциална информация, а аз отговорих, че вече имам предварителните преценки. Е, след като се прибрах, ги прочетох и попаднах на нещо, което се връзва с цялата история за повтарящо се поведение и...

— Бил е бит с колан.

Бош се усмихна.

— Внимавайте, докторе, да не разкриете конфиденциална информация. Особено когато не е нужно да го правите. Всичко е тук. При всички изслушвания от психолози Пел е разказвал една и съща история. Когато бил на осем, той и майка му живеели с някакъв тип, който го насилвал физически, а после и сексуално. Вероятно именно това го е насочило към пътя, по който е тръгнал. А физическото насилие е включвало и бой с колан.

Бош отвори папката и й подаде първия доклад.

— Онзи тип го е бил толкова силно, че явно му е текла кръв. В доклада се казва, че е имал белези по гърба. За да остане белег, трябва да разкъсаш кожата. А разкъсаш ли кожата, потича кръв.

Докато тя преглеждаше съсредоточено доклада, телефонът на Бош завибрира, но той не го извади. Най-вероятно го търсеше партньорът му, за да съобщи, че е приключил със срещата в лабораторията.

— Джони — каза тя, докато му връщаше доклада.

Бош кимна.

— Мисля, че той е нашият човек, и трябва да говоря с Пел, за да науча повече за него. Казвал ли ти е някога цялото му име? В докладите го нарича само Джони.

— Не, наричаше го така и при нашите сеанси.

— Ето затова трябва да говоря с него.

Тя замълча за момент — явно обмисляше нещо, за което Бош не се беше сетил. Той смяташе, че тя също ще е много развълнувана от хода разследването.

— Какво има?

— Хари, трябва да помисля как ще му се отрази всичко това. Съжалявам, но за мен неговото благосъстояние е по-важно от разследването ти.

Прииска му се да не го беше казвала.

— Чакай малко — рече той. — Какво искаш да кажеш? Всичко е записано и в трите доклада. Освен това е говорил с теб за този тип. Не искам да разкриваш тайни. Искам да говоря направо с него.

— Знам и не мога да ти попреча да говориш с него. Решението си е негово. Или ще се съгласи да говори с теб, или не. Единствената ми тревога е, че той е доста крехък, както можеш...

— Можеш да го убедиш да говори с мен, Ана. Можеш да му кажеш, че това ще му помогне.

— Искаш да го излъжа ли? Няма да го направя.

Бош стана, тъй като тя не се беше върнала на мястото си.

— Нямам предвид да го лъжеш. А да му кажеш истината. Това ще му помогне да извади онзи тип от сенките на миналото. Нещо като екзорсизъм. Може дори да знае, че Джони е убивал момичета.

— Да не искаш да кажеш, че е имало и други жертви?

— Не знам, но ти сама видя снимките. Не ми се вярва да му е било за първи път от вида „леле, за момент излязох от релси, но сега отново съм добър гражданин“. Това е престъпление на хищник, а хищниците не спират. Знаеш го не по-зле от мен. Няма значение, че се

е случило преди двайсет и две години. Ако този Джони още е някъде наоколо, трябва да го намеря. И Клейтън Пел е ключът към него.

13

Клейтън Пел се съгласи да се срещне с Бош, но само в присъствието на д-р Стоун. Хари нямаше нищо против — даже смяташе, че тя може да се окаже полезна по време на разговора. Предупреди я само, че Пел може да бъде призован като свидетел при евентуален процес, и затова мисли да проведе разговора с него методично и праволинейно.

Дежурният въведе Пел в стаята, в която имаше три стола — два един до друг и третият срещу тях. Бош се представи и стисна без колебание ръката на Пел. Той беше дребен, висок не повече от метър и петдесет и пет и тежеше около петдесет килограма. Бош знаеше, че жертвите на сексуално насилие в ранна възраст често остават ниски. Разстроеният психологически растеж се отразява и на физическия.

Той посочи на Пел да седне и предразполагащо го попита дали желае нещо.

— Не бих отказал цигара — рече Пел.

Когато седна, той качи краката си на стола и ги кръстоса под себе си. Типично детска поза.

— И аз не бих отказал, но днес няма да нарушаваме правилата — отвърна Бош.

— Е, жалко.

Стоун беше предложила да поставят трите стола около маса, така че обстановката да не изглежда прекалено официална, но Бош отказа. Освен това подреди столовете така, че със Стоун да бъдат отляво и отдясно на линията на погледа на Пел, което щеше да го кара постоянно да поглежда от единия към другия. Движението на очите беше добър начин да се определи достоверността и искреността на казаното. За Стоун Пел се бе превърнал в трагична фигура, но Бош не хранеше подобно съчувствие. Тежкото минало и детските размери нямаха значение. Пел вече беше хищник. Питайте деветгодишното момче, което беше замъкнал в микробуса си. Бош смяташе постоянно да си напомня, че хищниците се крият, лъжат и чакат противниците им

да разкрият слабите си места. Нямахте намерение да прави грешки с Пел.

— Какво ще кажете да започваме? — предложи Бош. — Ако нямате нищо против, ще си вода бележки.

— Става — отвърна Пел.

Бош извади бележника си. Върху кожената му подвързия беше щампована емблемата на ЛАПУ. Бележникът беше подарък от дъщеря му, която го бе поръчала по една приятелка от Хонконг, чийто баща беше в бизнеса с кожени изделия. Към щампата вървеше и номерът на значката му — 2997. Мади му беше подарила бележника на Коледа. Това бе една от най-скъпите му вещи, тъй като беше от нея и в същото време вършеше чудесна работа. Всеки път, когато го отвореше да си запише нещо, той показваше значката си на човека пред себе си и му напомняше, че си има работа с властта и закона на щата.

— Е, за какво става дума? — с тънък носов глас попита Пел. — Док нищо не ми каза.

Явно Стоун не му беше казала да не я нарича „док“.

— За едно убийство, Клейтън — отвърна Бош. — От времето, когато си бил на осем години.

— Не знам за никакво убийство, сър.

Гласът му беше писклив и Бош се запита дали винаги е говорил така, или е резултат от кастрацията в затвора.

— Зная. И трябва да ти кажа, че в никакъв случай не си заподозрян по това престъпление.

— Тогава защо ме търсите?

— Добър въпрос, на който ще ти отговоря направо, Клейтън. Тук сме, защото върху тялото на жертвата е открита твоя кръв и ДНК.

Пел веднага скочи от стола.

— Добре, аз бях дотук.

Обърна се и понечи да тръгне към изхода.

— Клей! — спря го Стоун. — Изслушай го! Не си заподозрян! Бил си само на осем. Той просто иска да разбере какво знаеш. Моля те!

Той погледна към нея, сочейки Бош.

— Ти можеш да му се доверяваш, но не и аз. Ченгетата не правят услуги никому. Само на себе си.

Стоун стана, за да изглежда по-авторитетно.

— Клейтън, моля те. Дай му шанс.

Пел се върна с неохота на мястото си. Стоун също седна и той впери поглед в нея, без да поглежда нито за момент към Бош.

— Смятаме, че кръвта ти е била по убиеца — каза Бош. — И че по някакъв начин е била пренесена върху жертвата. Не мислим, че си имал нещо общо с престъплението.

— Давайте направо да приключваме — предложи Пел и протегна ръце напред, сякаш очакваше щракването на белезниците.

— Клей, моля те — обади се Стоун.

Той размаха ръце, сякаш казваше „стига толкова“. Беше толкова дребен, че успя да се извърне настрани в стола и да прехвърли крака през лявата му облегалка, заставайки с рамо към Бош — досущ като дете, което се опитва да игнорира родител. Скръсти ръце на гърдите си и Бош видя горния край на татуировка над яката му.

— Клейтън — строго каза Стоун. — Не помниш ли къде си живял, когато си бил на осем? Не помниш ли какво си ми разказвал неведнъж?

Пел заби брадичка в гърдите си, но накрая се предаде.

— Разбира се, че помня.

— Тогава отговори на въпросите на детектив Бош.

Той мълча десетина секунди и най-сетне кимна.

— Добре. Какво искате?

Бош тъкмо се канеше да зададе въпрос, когато телефонът в джоба му избръмча. Пел го чу.

— Отговорите ли, махам се оттук, да знаете.

— Спокойно. Не понасям мобилни телефони.

Бош изчака бръмченето да престане и продължи:

— Клейтън, кажи ми къде и как си живял, когато си бил на осем години.

Пел се обърна в стола си към Бош.

— Живеех с чудовище. Един тип, който си умираше да ме пребива всеки път, когато майка ми я нямаше.

Замълча. Бош почака и накрая го подкани:

— Какво друго, Клейтън?

— Той реши, че побоят не е достатъчен. Реши, че иска и да му духам. Два пъти седмично. Ето как живях, детектив.

— Името на този мъж Джони ли беше?

— Откъде научихте това?

Пел погледна към Стоун — вероятно си помисли, че е издала тайната му.

— Името е в психологическите доклади — побърза да обясни Бош. — Прочетох ги. Споменавах някакъв тип на име Джони. За него ли става дума?

— Просто така го наричам. Имам предвид сега. Напомня ми на Джак Никълсън в оня филм по Стивън Кинг. Онзи „Ето го и Джони“, който през цялото време гони момчето с брадва в ръце. Същото беше и за мен, само че без брадва. Не му трябваше брадва.

— А истинското му име? Знаеш ли го?

— Не, никога не съм го знаел.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Кучият син ми прееба живота. Ако знаех името му, щях да го помня. Спомням си само прякора, с който го наричаха всички.

— Какъв е той?

На устните на Пел заигра тънка, едва доловима усмивка. Разполагаше с нещо, което всички искаха, и смяташе да го използва в свой интерес. През годините в затвора се беше научил да си изиграва добре картите.

— Какво ще получи срещу това? — попита той.

Бош беше готов.

— Възможност да пратиш зад решетките човека, който те е измъчвал.

— Какво ви кара да мислите, че още е жив?

Бош сви рамене.

— Просто предположение. В докладите се казва, че майка ти те е родила на седемнайсет. Значи е била на около двацет и пет, когато е тръгнала с него. Предполагам, че той не е бил много по-стар от нея. Преди двацет и две години... може би сега е около петдесетте и сигурно продължава да прави онова, което е правил и тогава.

Пел заби поглед в пода и Бош се запита дали не си припомня моменти от времето, прекарано с онзи тип.

Стоун се покашля.

— Клей, помниш ли какво си говорихме за злото и дали хората са родени зли, или стават такива по-късно? За това как постъпките могат да бъдат зли, но извършителят да не е такъв?

Пел кимна.

— Този човек е зло. Виж какво ти е причинил. А детектив Бош смята, че е вършил и други злини с други жертви.

Пел отново кимна.

— Онзи шибан колан имаше букви на катарамата. Обичаше да ме удря с нея. Шибаняк. Накрая просто не исках да ме бие повече. Беше по-лесно да му дам онова, което искаше...

Бош зачака. Нямахше нужда да му задава друг въпрос. Стоун сякаш също го беше усетила. След дълго мълчание Пел кимна за трети път и заговори:

— Всички го наричаха Чил^[1]. Включително и майка ми.

Бош си записа.

— Казваш, че по катарамата е имало букви. Инициали ли имаш предвид? Какви бяха?

— Ч. Х.

Бош си записа и това. Адреналинът започваше да се обажда. Може и да не разполагаше с цялото име, но беше близо. За част от секундата в ума му изникна картина. Вдигнал е юмрук и чука на врата. Не, блъска по врата. Врата, която ще бъде отворена от мъжа, известен като Чил.

Пел продължи да говори, без да го подканват.

— Сетих се за Чил миналата година, когато гледах по новините онези неща за Мрачния сънливец. Чил също имаше снимки като него.

Мрачния сънливец беше прозвище, дадено на сериен убиец и на разследването по случая. За множество убийства на жени беше заподозрян един човек, но между смъртните случаи имаше големи периоди от време, сякаш извършителят изпадаше в зимен сън. Когато миналата година той бе идентифициран и заловен, разследващите откриха сред вещите му стотици снимки на жени. Повечето бяха голи и в откровени сексуални пози. Все още се разследваше кои са жените и какво се е случило с тях.

— Имал е снимки на жени? — попита Бош.

— Да, на жените, които е чукал. Голи снимки. Трофеите му. Имаше снимки и на майка ми. Виждаш съм ги. Имаше от онези апарати, при които снимката излиза веднага, така че не му се налагаше да се тормози, че ще занесе филма в някое ателие и ще се разчуче. Още преди да се появят цифровите апарати.

— Полароид.

— Да, точно така. Полароид.

— Не е необичайно — обади се Стоун. — За някои мъже, независимо дали тормозят физически жените или не, това е форма на контрол. Собственост. Трофеи по стената, отчитане на бройка. Симптом на много властна личност. В днешния свят на цифрови фотоапарати и интернет порно това се вижда все по-ясно.

— Да. Е, май Чил е бил нещо като пионер — каза Пел. — Нямахме компютър. Държеше снимките си в кутия за обувки. Така се магнахме от него.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бош.

Пел стисна устни за момент, преди да отговори:

— Снима ме, докато си беше наврял хуя в устата ми. И прибра снимката в кутията. Един ден аз я откъгнах и я оставих на място, където майка ми да я намери. Изнесохме се още същия ден.

— В кутията имаше ли снимки и на други момчета или мъже? — попита Бош.

— Помня, че съм виждал една. Беше на хлапе като мен, но не зная кое е.

Бош си записа още няколко неща. Информацията на Пел, че Чил е бил явно пансексуален хищник, беше ключова за оформящия се профил. След това попита Пел дали знае къде са живели, докато майка му е ходила с въпросния Чил. Пел си спомняше само, че били недалеч от Травъл Таун при Грифит Парк, защото майка му често го водела там на влакчетата.

— Пеша ли ходехте, или с превоз?

— Вземахме такси и си спомням, че не беше далеч. Често ходехме там. Обичах да се возя на влакчетата.

Това беше добра следа. Травъл Таун беше в северната част на парка и това вероятно означаваше, че Чил е живял в Северен Холивуд или в Бърбанк. Така районът се стесняваше.

След това попита за външния вид на Чил и Пел го описа само като бял, висок и мускулест.

— Имаше ли постоянна работа?

— Не. Мисля, че беше майстор или нещо такова. Имаше много инструменти, които държеше в пикапа си.

— Какъв пикап?

— Всъщност микробус. Форд „Еконолайн“. Точно там правеше разни неща с мен.

А по-късно и Пел щеше да използва микробус, за да извърши същия вид престъпление. Естествено Бош не спомена това.

— Според теб на колко години е бил тогава?

— Нямам представа — отвърна Пел. — Може би наистина беше около пет години по-възрастен от майка ми.

— Случайно да имаш негова снимка сред вещите си или в някакво хранилище?

Пел се разсмя и изгледа Бош, сякаш го мислеше за малоумен.

— Да не мислите, че си пазя негова снимка? Та аз нямам снимка дори на майка си, човече.

— Съжалявам, трябваше да попитам. Да си го виждал с други жени, освен с майка ти?

— Имате предвид да е правил секс с тях ли?

— Да.

— Не съм.

— Клейтън, какво друго си спомняш за Чил?

— Само това, че се опитвах да стоя по-далеч от него.

— Мислиш ли, че би могъл да го разпознаеш?

— Какво, сега ли? След толкова години?

Бош кимна.

— Не знам. Но никога няма да забравя как изглеждаше навремето.

— Помниш ли нещо друго за мястото, където сте живели с него? Нещо, което би могло да ми помогне да го намеря.

Пел се замисли, но накрая поклати глава.

— Не, човече, само онова, което вече казах.

— Имаше ли домашни любимци?

— Не, но ме пребиваше като куче. Май аз съм му бил домашният любимец.

Бош погледна Стоун с надеждата, че тя ще се сети нещо.

— Ами хоби? — попита Ана.

— Мисля, че хобито му беше да пълни онази кутия за обувки — отвърна Пел.

— Но не си срещал никоя от жените на снимките, така ли? — попита Бош.

— Това не означава нищо. Личеше си, че повечето снимки са правени в микробуса. Вътре имаше един стар дюшек. Никога не ги водеше у дома, нали се сещате?

Това беше добра, информация. Бош си записа всичко.

— Казваш, че си видял снимка на момче. И тя ли беше направена в микробуса?

Отначало Пел не отговори. Самият той беше извършил престъпление в микробус и връзката беше очевидна.

— Не помня — отвърна накрая.

Бош продължи нататък.

— Кажи ми нещо, Клейтън. Ако пипна този тип и се стигне до съд, ще се съ согласиш ли да свидетелстваш и да потвърдиш това, които ми каза днес?

Пел обмисли въпроса и попита:

— А какво ще получа в замяна?

— Казах ти — отвърна Бош. — Ще получиш удовлетворение. Ще помогнеш да приберем този тип зад решетките до края на живота му.

— Това е нищо.

— Е, не мога да обещам...

— Виж какво ми стори той! Всичко това е заради него!

Сочеше гърдите си, докато викаше. Това избухване беше изпълнено с животинска ярост, която не съответстваше на дребната му фигура. И Бош си даде сметка какво силно въздействие би имала тя, ако можеше да се прояви по време на процеса. Ако Пел извикаше същото и по същия начин пред съдебните заседатели, със защитата щеше да е свършено.

— Клейтън, ще намеря този тип — каза той. — И ще имаш възможността да му кажеш това в лицето. Това може да ти помогне нататък в живота.

— Нататък в живота? Еха, страхотно. Много благодаря.

Сарказмът беше повече от очевиден. Бош се канеше да отговори по някакъв остроумен начин, но на вратата рязко се почука. Стоун отвори. На прага стоеше служителка, която й прошепна нещо. Стоун забърза към Бош.

— На портала има двама полицаи, които ви търсят.

Бош благодари на Пел за отделеното време и му каза, че ще го държи в течение. Тръгна към портала, като по пътя извади телефона си. Видя, че е пропуснал четири повиквания — едно от партньора му, две от номер, започващ с 213, което нищо не му говореше, и едно от Киз Райдър.

Двете униформени ченгета бяха от участъка във Ван Найс. Казаха, че са изпратени от КНП.

— Не отговаряйте на телефона и на радиостанцията в колата — каза по-възрастният. — Трябва да се свържете с лейтенант Райдър от кабинета на началника. Каза, че е спешно.

Бош им благодари и обясни, че е водил важен разговор, поради което си е изключил телефона. Веднага щом ченгетата си тръгнаха, той се обади на Райдър. Тя вдигна на първото позвъняване.

— Хари, защо не си вдигаш телефона?

— Защото провеждах разпит. Обикновено не прекъсвам, когато ми звънне телефонът. Как успя да ме намериш?

— Благодарение на партньора ти, който отговаря на позвънявания. Какво общо има онзи поправителен център със случая „Ървинг“?

Нямаше как да увърта с отговора.

— Нищо. Свързан е с друг случай.

Последва мълчание, докато Киз се мъчеше да сдържи раздражението и яростта си.

— Хари, шефът на полицията ти каза, че случаят „Ървинг“ е от първостепенна важност. Защо...

— Виж какво, чакам аутопсията. Нищо не мога да направя по случая „Ървинг“ преди това и смятам да продължа след провеждането ѝ.

— Е, познай какво?

Бош се досети откъде са двете пропуснати позвънявания от номер 213.

— Какво?

— Аутопсията започна преди половин час. Ако тръгнеш сега, може да хванеш края ѝ.

— Чу там ли е?

— Би трябвало.

— Тръгвам веднага.

Смутен, Бош прекъсна връзката без допълнителни обяснения.

[\[1\]](#) Мраз — Б.пр. ↑

Когато Бош най-сетне влезе в залата за аутопсии, облечен с хирургически костюм и с ръкавици, тялото на Джордж Ървинг вече беше зашито с дебел восъчен конец.

— Съжалявам за закъснението — обяви той.

Д-р Борха Торон Антоне посочи микрофона, висящ от тавана над масата, и Бош разбра, че е сгрешил. Провеждането на аутопсията се записваше и сега щеше да се отбележи официално, че Бош почти е пропуснал огледа на тялото. Ако случайно се стигнеше до съд, защитата можеше да използва този факт, за да повлияе на заседателите. Нямаше значение, че Чу е присъствал. Фактът, че главният разследващ не е бил там, можеше да бъде представен от опитен адвокат като доказателство за немарливост, че и като нещо още по-лошо.

Бош застана до Чу, който се беше облегал със скръстени ръце на една спомагателна маса до тази за аутопсии. Намираще се възможно най-далеч от трупа, но въпреки това можеше да твърди, че е присъствал на огледа. Въпреки маската на устата му ясно личеше, че изобщо не е щастлив. Навремето бе признал на Бош, че е поискал да постъпи в „Неприключени следствия“, защото ще може да разследва убийства, без да му се налага да ходи на аутопсии. Не можеше да гледа осакатяване на човешко тяло и поради това старите случаи бяха най-подходящи за него. Можеше да чете доклади от аутопсии, но не и да ги наблюдава. А в същото време продължаваше да разследва убийства.

Хари искаше да го пита дали отварянето на трупа е дало някакви интересни резултати, но реши да изчака и да пита направо Антоне, при изключен микрофон. Затова погледна работната маса зад патолога и преброи стъклените на стойката. Видя, че Антоне е напълнил пет епруветки с кръвта на Ървинг, което означаваше, че смята да пусне пълни токсикологични изследвания. При рутинна аутопсия кръвта се изследваше за дванайсет основни групи вещества. Когато разходите нямаха значение или имаше подозрение за употреба на наркотици,

която не се връзваше със случая, групите ставаха цели двайсет и шест. И за тях бяха необходими пет епруветки кръв.

Антоне завърши аутопсията е описание на Y-образния шев, след което свали ръкавиците си и изключи микрофона.

— Радвам се, че успя да дойдеш, детектив — каза той. — Как така се накани?

При изключен микрофон испанският му акцент сякаш беше още по-силен и пълнен със сарказъм.

— Мъкна две дини под една мишница — в същия дух отвърна Бош. — Но какво пък, сигурен бях, че партньорът ми ще се оправи тук. Нали така, партньоре?

Тупна грубо Чу по рамото. Чрез обръщението „партньоре“ му изпращаше таен сигнал. Още в началото се бяха разбрали, че ако трябва да се замаже положение, ще използват тази дума. Паролата означаваше, че другият също трябва да влезе в ролята.

Този път обаче Чу заряза уговорката.

— Да бе — каза той. — Опитвах се да се свържа с теб, човече. Не ми вдигна.

— Явно не си се опитвал достатъчно.

Бош хвърли на Чу поглед, който едва не стопи пластмасовата маска на лицето му, след което отново насочи вниманието си към Антоне.

— Виждам, че пускаш пълни изследвания, докторе. Добро решение. Има ли нещо, което трябва да знам?

— Решението не е мое. Отгоре ме посъветваха за изследванията. Все пак посочих на партньора ти един въпрос, който заслужава допълнително разглеждане.

Бош погледна Чу, после трупа на масата.

— Въпрос? Допълнително разглеждане? За детективска работа ли става дума?

— По тялото има драскотина, синина или нещо такова. Отзад на лявото рамо — каза Чу. — Не е причинена от падането, тъй като е паднал по очи.

— Нараняване ante mortem^[1] — добави Антоне.

Бош пристъпи към масата. Даде си сметка, че поради късното му пристигане при хотела така и не бе успял да разгледа гърба на жертвата. Ървинг вече беше обърнат от Ван Ата и криминалистите, но

нито Ван Ага, нито Сандъка или Бъчвата не споменаха за нараняване на рамото.

— Може ли да видя? — попита той.

— Щом се налага — недоволно измърмори Антоне. — Ако беше дошъл навреме, вече да си я видял.

Пресегна се към лавицата над работната маса и извади нов чифт ръкавици от една кутия.

Бош му помогна да обърне тялото. Гърбът беше омазан с кървава течност, която се беше събрала на масата като в паничка. Антоне свали висящата от тавана пръскачка и изми трупа. Бош веднага видя нараняването — беше дълго около дванайсет сантиметра и представляваше лека драскотина и синина. Имаше характерна шарка с почти кръгла форма. Приличаше на серия от четири лунни сърпа, повтарящи се на разстояние около два и половина сантиметра — драскотини върху лопатката. Всеки сърп беше дълъг около пет сантиметра.

Ужасът от разпознаването изпълни Бош. Знаеше, че Чу е твърде млад и нов в занаята, за да е наясно с шарката. Антоне също не би могъл да я разпознае. Той беше тук от десетина години — беше дошъл от Мадрид за допълнителни курсове в Калифорнийския университет в Лос Анджелис и така и не се бе върнал.

— Провери ли за петехии? — попита той.

— Разбира се — отвърна Антоне. — Нямаше.

Петехиите представляваха повърхностни точковидни кръвоизливи около очите, които се появяваха при задушаване.

— Защо питаш за петехии, ожулването е на рамото? — попита Антоне.

Бош сви рамене.

— Просто си връзвам гащите.

Антоне и Чу се взираха в него, чакаха допълнителни обяснения. Бош не им ги даде. След известно време той посочи ожулването на гърба и попита:

— Каза, че е получено преди смъртта. Колко време преди падането?

— Виждаш, че кожата е разкъсана. Взех проби. Нивата на хистамин показват, че нараняването е било получено непосредствено преди смъртта. Тъкмо казвах на детектив Чу, че ще ви се наложи да се

върнете в хотела. Може да се е одраскал на нещо, докато е прекрачвал парапета на балкона. Виждаш, че раната има характерна шарка.

Бош вече бе разпознал шарката, но засега нямаше намерение да го показва.

— Прекрачил парапета? Значи наричаш това самоубийство?

— Разбира се, че не. Би могло да е самоубийство. Би могло да е злополука. Нужни са още данни. Ще направим пълни кръвни изследвания, това нараняване също трябва да бъде обяснено по някакъв начин. Виждаш шарките. Те би трябвало да ви помогнат да стесните търсенето в хотела.

— Провери ли хиоидната кост? — попита Бош.

Антоне сложи ръце на кръста си.

— Защо да проверявам хиоидната кост на скачач?

— Май току-що спомена, че не си готов да го наречеш скачач.

Антоне не отговори, а грабна един скалпел от лавицата.

— Помогни ми да го обърнем.

— Чакай — спря го Бош. — Може ли да снимам това?

— Направих снимки. Вече би трябвало да излизат от принтера. Можеш да ги вземеш на излизане.

Бош му помогна да обърнат тялото по гръб. Антоне разряза шията и махна малката U-образна кост, която предпазваше дихателната тръба. Внимателно я изми в умивалника и я огледа за фрактури под осветената лупа на масата.

— Хиоидната кост е здрава — каза той.

Бош кимна. Това не доказваше и не опровергаваше каквото и да било. Експерт би могъл да задуши Ървинг, без да чупи костта и без да причинява кръвоизлив в очите.

Но белезите на рамото бяха нещо друго. Бош почувства как нещата около случая се променят. При това бързо. И внасят нов смисъл в израза „висш пилотаж“.

Чу изчака да стигнат средата на паркинга и избухна.

[1] Преди смъртта (лат.) — Б.пр. ↑

— Добре, Хари, какво става? За какво ставаше дума там вътре?
Бош извади телефона си. Трябваше да се обади.

— Ще ти кажа, когато мога. Искам да се върнеш в...

— Това не е достатъчно, Хари! Та ние сме партньори, човече! А ти постоянно се изживяваш като вълк единак. Не може да продължаваш така.

Чу беше спрял и го гледаше с разперени ръце. Бош също спря.

— Виж, опитвам се да те защитя. Първо трябва да се обадя на един човек. После ще поговорим.

Чу поклати глава.

— Убиваш ме с тези глупости, човече. Какво искаш да направя?
Да се върна в офиса и да си седя на палците?

— Не, има много работа за вършене. Искам да идеш в отдел „Веществени доказателства“ и да вземеш ризата на Ървинг. Накарай някой от криминалистите да провери за кръв по рамото. Ризата е тъмна и вчера никой нищо не е забелязал.

— Значи ако има кръв, ще знаем, че е получил ожулването, докато е бил с ризата.

— Точно така.

— И какво ще ни каже това?

Бош не отговори. Мислеше за копчето, което беше намерил на пода в хотелската стая. Може да е имало борба, докато са душили Ървинг, и копчето да се е скъсало.

— Когато приключиш с ризата, поискай да ни издадат разрешително за обиск.

— Какво ще претърсваме?

— Офиса на Ървинг. Искам да имаме разрешителното, преди да влезем и да започнем да ровим по папките.

— Папките са негови, а той е мъртъв. За какво ни е нужно разрешително?

— Защото този тип е бил юрист и не искам да се спъваме в разни глупости за поверителност на информация адвокат — клиент и други такива. Искам всичко до е чисто.

— Знаеш ли, няма да е лесно да уредя разрешително, докато ме държиш така на тъмно.

— Напротив. Казваш, че сме открили следи от вероятна борба — копчето от ризата, раната на гърба — и че искаш достъп до деловите му вещи и документи, така че да определиш дали е имал спорове с клиенти или противници. Проста работа. Ако ти не можеш да го направиш, аз ще го напиша, когато се върна.

— Не, мога да го направя. Аз съм по писането.

Вярно беше. При обичайното разпределяне на работата и отговорностите Чу винаги попълваше исканията за разрешителни.

— Добре, тогава тръгвай и стига си се оплаквал.

— Хей, Хари, майната ти. Не мърморя и не се оплаквам. Нямах да ти хареса, ако се държах по такъв начин.

— Виж какво ще ти кажа, Чу. Ако имах партньор с повече опит от моя, който ми казва да му се доверя, докато му дойде времето, щях да го послушам. И щях да му благодаря, че ме пази.

Бош замълча многозначително, след което добави:

— Ще се видим по-късно. Трябва да вървя.

Тръгнаха към колите си. Бош се озърна назад към партньора си и го видя да крачи с наведена глава. Чу не разбираше сложностите на висшия пилотаж.

Когато се настани зад волана, Хари вече се беше свързал с Киз Райдър.

— Среща в академията след петнайсет минути. Във видеозалата.

— Хари, няма начин. Тъкмо започва среща по бюджетни въпроси.

— Тогава не ми плачи, че не знаеш какво става по случая „Брвинг“.

— Не можеш ли просто да ми кажеш?

— Не, трябва да го видиш. Кога можем да се срещнем?

Последва дълга пауза.

— Не преди един — отвърна накрая тя. — Ще изляза да си взема нещо за хапване и ще се видим тогава.

Не му се искаше да бави нещата, но беше важно Райдър да знае в каква посока тръгва разследването.

— Добре, значи тогава. Между другото, постави ли човек пред офиса на Ървинг, както поисках вчера?

— Да, поставих. Защо?

— Просто проверявам.

Прекъсна, преди да чуе упрека ѝ за липсата на доверие към нея.

Трябваша му петнайсет минути да стигне до Елизиън Парк и комплекса на полицейската академия. Влезе в кафенето на „Революционен Атлетик Клуб“ и седна на бара. Поръча си кафе и сандвич „Братън“, кръстен на предишния шеф на полицията, и прекара следващия час в преглеждане и допълване на бележките си.

След като плати и разгледа някои от снимките по стената на кафенето, излезе през стария гимнастически салон, където беше получил значката си в един дъждовен ден преди повече от трийсет години. Отиде във видеозалата. Там имаше библиотека, съдържаща всички тренировъчни записи, използвани от управлението, откакто имаше видео. Каза на цивилния уредник какво точно търси и изчака да изровят стария запис.

Райдър пристигна след няколко минути и точно навреме.

— Добре, Хари, ето ме. Колкото и да не понасям целодневни срещи по бюджета, трябва да се връщам възможно най-скоро. Какво правим тук?

— Ще гледаме тренировъчно видео, Киз.

— И какво общо има това със сина на Ървинг?

— Може би всичко.

Уредникът донесе касетата. Бош и Райдър влязоха в една кабинка. Бош пъхна касетата в апарата и пусна записа.

— Това е една от старите касети, показващи контролирана заключваща хватка — обясни той. — Или по-известна като душащата хватка на ЛАПУ.

— Прочутата душаща хватка — каза тя. — Забрали са я, преди да постъпя тук.

— Технически хватката е забранена. Контролираното притискане на сънната артерия все още е разрешено при застрашаващи живот ситуации. Само дето не става за нищо.

— Та да попитам отново какво правим тук, Хари?

Бош посочи екрана.

— Навремето използваха тези записи, за да те научат как се прави. А сега целта е да те научат как не бива да се прави. Преди контролираната заключваща хватка се използваше стандартно от полицията на Лос Анджелис в ситуации, изискващи прилагането на сила, но беше забранена след многото смъртни случаи, приписвани на нея.

Видеото показваше как инструктор прилага хватката върху доброволец от академията. Инструкторът заставаше отзад и прехвърляше лявата си ръка през врата на доброволеца, след което затваряше менгемето, като хващаше рамото на противника. Доброволецът се помъчи да се отскубне, но след няколко секунди изгуби съзнание. Инструкторът го положи леко на пода и започна да го шляпа по бузите. Доброволецът незабавно дойде на себе си и изглеждаше объркан от случилото се. Изведоха го и мястото му беше заето от друг. Този път инструкторът се движеше бавно и обясняваше стъпките от хватката. След това показа какво да се прави в случай на съпротива. Бош очакваше именно втория съвет.

— Ето виж — каза той.

Върна записа и пусна частта отново. Инструкторът наричаше движението „пълзяща ръка“. Лявата ръка се склучи около врата на доброволеца, като сграбчи дясното му рамо. За да не допусне ръката да бъде издърпана от съпротивляващия се противник, инструкторът склучи двете си ръце като куки на рамото и изпъна дясната си ръка надолу по гърба му. След това малко по малко стегна хватката около врата. Вторият доброволец също изгуби съзнание.

— Не мога да повярвам, че наистина са ги задушавали по този начин — сподели Райдър.

— Сигурно не са имали друг избор, щом са станали доброволци — отвърна Бош. — Също като при сегашните тейзъри.

Всеки полицай, носещ тейзър, трябваше да бъде обучен как да го използва и обучението включваше изпитване на действието му върху самия него.

— И какво всъщност ми показваш, Хари?

— Когато забраниха хватката, бях зачислен към екипа, който разследваше всички смъртни случаи. Беше назначение, не постъпих доброволно.

— И какво общо има това с Джордж Ървинг?

— Хората прилагаха хватката твърде често и твърде дълго. Сънната артерия би трябвало да се отвори веднага щом спреш натиска. Понякога обаче натискът продължавал повече време и се стигало до смърт. Има и случаи, когато хватката чупи хиоидната кост и смазва дихателната тръба. Резултатът отново е смърт. Заклучващата хватка беше забранена, а притискането на сънната артерия се позволява единствено в крайни ситуации. А крайната ситуация трябва да отговаря на цял куп критерии. С две думи, вече не можеш просто да задушиш някого при обикновено улично сбиване.

— Схванах.

— Моята част бяха аутопсиите. Бях координатор. Събирах всички случаи от последните двайсет години и търсех сходства. В някои от тях имаше една аномалия. Не означаваше нищо особено, но си беше налице. Откривахме нараняване по рамото. Появяваше се може би в една трета от случаите. Повтаряща се шарка във формата на лунен сърп по лопатката на жертвата.

— От какво е?

Бош посочи екрана. Записът беше спрял на движението „пълзяща ръка“.

— От движението на ръката. Много ченгета носят военни часовници с големи циферблати. По време на хватката, ако придвижат китката по рамото, часовникът раздира кожата и оставя драскотини. На практика това беше достатъчно, за да се докаже, че е имало борба. Днес си го спомних.

— На аутопсията ли?

Бош извади снимка от вътрешния си джоб.

— Това е рамото на Джордж Ървинг.

— Възможно ли раната да се е получила при падането?

— Паднал е по очи. По гърба му не би трябвало да има никакви подобни наранявания. Медицинският оглед потвърди, че раната е получена преди смъртта.

Лицето на Райдър помръкна.

— Значи имаме убийство?

— На такова ми прилича. Бил е задушен до загуба на съзнание и хвърлен през балкона.

— Сигурен ли си?

— Не, нищо не е сигурно, но ще продължа в тази посока.

Тя кимна и попита:

— Мислиш ли, че е работа на ченге или бивше ченге?

Бош поклати глава.

— Не, не мисля. Вярно е, че ченгетата над определена възраст са обучени да използват хватката. Но не са само те. Да не забравяме военните и трениращите смесени бойни изкуства. Всяко хлапе може да потърси в интернет и да види как се прави. Има обаче нещо, което прилича на съвпадение.

— Съвпадение? Винаги си казвал, че няма такива неща като съвпадения.

Бош сви рамене.

— И какво е съвпадението, Хари?

— Нали ти казах, че участвах в екипа, който разследваше смъртните случаи при прилагането на хватката. Ръководеше се от заместник-началника Ървин Ървинг. Работехме в Централното управление. Именно тогава се сблъскахме за първи път.

— Е, точно това съвпадение ми изглежда неубедително.

— Възможно е. Но то означава, че Ървинг ще разбере значението на драскотините по гърба на сина си, ако му бъдат описани или показани на снимка. А засега не искам той да научава.

Райдър го изгледа изпитателно.

— Хари, той непрекъснато надува главата на шефа. Моята също. Днес ми се обади три пъти относно аутопсията, а ти искаш да не му споменаваме това?

— Не искам да се разгласява. Искам извършителят да си мисли, че се е измъкнал. Така няма да се усети, че съм по петите му.

— Не знам...

— Кой знае какво ще направи Ървинг, ако разбере. Може да се разприказва пред неподходящия човек или да го изтърси на някоя пресконференция. Ще ни отнеме преимущество.

— Но така или иначе трябва да му кажеш, за да започнеш разследване за убийство. Ще научи.

— В крайна сметка ще научи. Но засега ще му кажем, че още няма твърди заключения. Трябва да чакаме пълните резултати от кръвните изследвания. Дори при силния политически натиск те ще излязат след две седмици. А дотогава ще проучим най-подробно

всички възможности. Не е нужно съветникът да знае всичко това, Киз. Засега.

Бош вдигна снимката. Райдър потърка уста, докато обмисляше молбата му.

— Мисля, че не бива да казваш дори на шефа — добави той.

— Без тия — незабавно отвърна тя. — Започна ли да му спестявам неща, значи не заслужавам работата си.

Бош сви рамене.

— Ти си знаеш. Само гледай да не излиза от сградата.

Тя кимна. Беше взела решение.

— Ще ти дам четирийсет и осем часа, после ще преценим наново нещата. В четвъртък сутринта искам да знам докъде си стигнал и тогава решаваме какво ще правим по-нататък.

Точно това беше искал да получи. Малко предимство.

— Разбрано. Четвъртък.

— Това не означава, че не искам да те чувам дотогава. Дръж ме непрекъснато в течение. Ако се появи нещо друго, задължително ми се обади.

— Дадено.

— Какво ще правиш сега?

— Ще извадим разрешително за претърсване на офиса на Ървинг. Има секретарка, която вероятно знае повечето от тайните му, както и кои са враговете му. Трябва да поговорим с нея, но искам да го направя в офиса, за да ни покаже документите и всичко останало.

Райдър кимна одобрително.

— Добре. Къде е партньорът ти?

— Попълва искането за разрешително. Всичко трябва да е чисто, до най-малката подробност.

— Умно. Той знае ли за душащата хватка?

— Още не. Искан първо да поговоря с теб. Но до края на деня ще научи.

— Оценявам това, Хари. А сега трябва да се връщам на онази среща и да измисля как да вършим повече неща с по-малко пари.

— Да бе. Успех.

— И да се пазиш. Това може да те доведе до някои тъмни кътчета.

Бош извади касетата и отвърна:

— Сякаш не го знам.

Тъй като Джордж Ървинг беше запазил юридическата си практика и разрешително в съдебната система на Калифорния, получаването на разрешително за достъп до офиса и документите му отне по-голямата част от следобед и вечерта на вторник. Накрая разрешителното беше подписано и издадено от върховен съдия Стивън Флухарт, след като беше определено специално длъжностно лице, което да следи какви документи разглежда или изземва полицията. „Специалното длъжностно лице“ беше адвокат и като такъв не бе подчинен на нуждата от бързина, с която бяха свикнали да действат разследващите убийство детективи. Той определи, че обискът ще започне в удобния час 10:00 в сряда.

„Ървинг и съдружници“ се помещаваше в двустаен офис на Спринг Стрийт срещу гаража на „Лос Анджелис Таймс“. Това означаваше, че се намира само на две пресечки от Градския съвет. Сградата на Дирекцията на полицията беше още по-близо. Бош и Чу изминаха пеша разстоянието и не откриха никакъв полицай пред вратата или в офиса.

Влязоха и се натъкнаха на жена на около седемдесет, която прибираше папки в кашони в предната стая. Представи се като Дейна Роузън, секретарка на Джордж Ървинг. Бош ѝ се беше обадил предишната вечер, за да е сигурен, че ще е налице за претърсването на офиса.

— Отпред имаше ли полицай, когато пристигнахте? — попита той.

Роузън го погледна смутено.

— Не, нямаше никого.

— Е, не трябва да започваме, докато не пристигне специалното длъжностно лице. Господин Хадлоу. Той трябва да погледне всяко нещо, преди да влезе в кашона.

— Ох, Господи! Прибирам собствените си папки. Това означава ли, че не мога да ги взема?

— Не. Означава, че просто трябва да изчакаме. Хайде да оставим всичко и да излезем отвън. Господин Хадлоу би трябвало да пристигне всеки момент.

Излязоха на тротоара и Бош затвори вратата. Помоли Роузън да заключи с ключа си, след което извади телефона си и звънна на Киз Райдър. Прескочи поздравите и любезностите.

— Мислех, че си сложила униформен полицай пред офиса на Ървинг.

— Сложих.

— Тук няма никого.

— Ще ти се обадя.

Бош затвори и огледа преценяващо Дейна Роузън. Не беше онова, което бе очаквал. Беше дребна и привлекателна жена, но поради възрастта ѝ той я отхвърли като вероятна любовница на Джордж Ървинг. Беше разбрал абсолютно погрешно думите на вдовицата. Дейна Роузън спокойно можеше да е майка на Ървинг.

— Откога работите за Джордж Ървинг? — попита я той.

— О, от много време. Бях с него в Градската прокуратура. Когато напусна, ми предложи работа и аз...

Тя млъкна, защото телефонът на Бош забръмча. Беше Райдър.

— Началникът на постовете в Централното управление е решил да свали поста от днес сутринта. Помислил е, че вече сте посетили мястото.

Това означаваше, че офиса е бил без охрана близо три часа — предостатъчно време някой да влезе и да вземе документи. Подозренията и гневът му се надигнаха с еднаква сила.

— Кой е този тип? — попита Бош. — Свързан ли е по някакъв начин със съветника?

Ървин Ървинг от години не работеше в полицията, но продължаваше да поддържа връзка с много служители, на които беше покровител или ги бе награждавал с повишения по времето, когато бе по високите етажи на командването.

— Жена е — отвърна Райдър. — Капитан Грейс Редекер. Доколкото мога да преценя, става въпрос за обикновена грешка. Тя не се интересува от политика — в този смисъл на думата.

Естествено това означаваше, че Редекер е политически свързана с управлението (и не би могло да е иначе, щом е стигнала до този

пост), но не се занимава с политика в по-голям мащаб.

— Да не е била от питомците на Ървинг?

— Не. Повишили са я, след като е напуснал.

Бош видя, че към тях върви някакъв мъж в костюм. Реши, че това е специалното длъжностно лице.

— Трябва да затварям — каза той на Райдър. — По-късно ще се заема с това. Надявам се да е просто грешка, както казваш.

— Не мисля, че е нещо друго, Хари.

Бош затвори, когато мъжът спря до тях. Беше висок, с червеникавокафява коса и бронзов загар.

— Ричард Хадлоу? — попита Бош.

— Същият.

Бош представи останалите и Роузън отключи офиса. Хадлоу беше от онези скъпи кантори на Бънкър Хил. Предишната вечер съдия Флухарти го беше включил като специално длъжностно лице по линията на задължителната обществена дейност. Липсата на заплащане означаваше, че няма защо да си губи времето. Хадлоу беше избрал мързелив час за обиска, но след като вече беше тук, имаше интерес всичко да приключи възможно най-бързо, за да може да се заеме отново с плащащите клиенти. За Бош това беше добре дошло.

Влязоха в офиса и съставиха план за действие. Хадлоу щеше да прегледа папките, за да се увери, че в тях няма привилегировано съдържание, след което трябваше да ги предава на Чу. Междувременно Бош щеше да продължи разговора с Дейна Роузън, за да определи какво в работата на Ървинг е било важно и належащо.

Папките и документацията винаги бяха ценни за едно разследване, но Бош беше достатъчно опитен и знаеше, че най-ценното в офиса е Роузън. Тя можеше да му каже неща, известни само на вътрешен човек.

Докато Хадлоу и Чу работеха в задната стая, Бош придърпа стола от бюрото срещу дивана и покани Роузън да седне. После заключи входната врата и започна официалния разпит.

— Госпожа Роузън, нали? — попита той.

— Не, никога не съм се омъжвала. Както и да е, можете да ме наричате просто Дейна.

— Добре, Дейна, да продължим разговора си. Казахте, че сте с господин Ървинг още от Градската прокуратура?

— Да, бях негова секретарка, преди да отвори „Ървинг и съдружници“. Така че ако включите и предишната работа, общо се събират шестнайсет години.

— Когато напусна прокуратурата, веднага ли го последвахте?

Тя кимна.

— Напуснахме в един и същи ден. Сделката беше добра. Получих пенсия, а след това постъпих тук. Трийсет часа на седмица. Приятно и лесно.

— Доста заета ли бяхте в работата тук?

— Не бих казала. Господин Ървинг не се задържаше много в кантората. В общи линии се грижех всички папки да бъдат подредени и всяко нещо да бъде на мястото си. Вдигах телефона и приемах съобщения. Той никога не провеждаше срещи тук. Почти никога.

— Много клиенти ли имаше?

— Всъщност не бяха много, но подбрани. Таксите му бяха високи и хората очакваха резултати. Работеше здравата за тях.

Бош беше извадил бележника си, но засега не беше записал нищо.

— С кого работеше напоследък?

За първи път Роузън не отговори бързо. На лицето ѝ се изписа объркване.

— Да приема ли от всички тези въпроси, че Джордж не се е самоубил?

— Мога единствено да ви кажа, че не приемаме нищо. Случаят се разследва и още не сме стигнали до заключения относно смъртта му. Затова се опитваме да проверим подробно всяка възможност. И така, бихте ли отговорили на въпроса ми? Господин Ървинг на кого отделяше най-много време напоследък?

— Ами имаше двама клиенти, с които работеше най-много. Единият е „Уестърн Блок енд Конкрит“, а другият — „Толсън Тоуинг“. Но исканията и на двете компании минаха на гласуването на Градския съвет миналата седмица. Джордж беше получил каквото искаше и в двата случая и тъкмо отдъхваше.

Бош си записа имената и попита:

— Какво представляваше работата му за тези компании?

— „Уестърн“ се опитваше да спечели договор за изграждане на нов гараж на Паркър Сентър. Получиха поръчката. А „Толсън“

кандидатстваше отново за ПСГ за управленията в Холивуд и Уилшър.

Полицейски служебен гараж. Това означаваше, че „Толсън“ щяха да продължат да вдигат коли от името на ЛАПУ в района на двете управления. Доста сладка сделка вероятно същото се отнасяше и за изливането на бетон за гаража на Паркър Сентър. Бош беше чувал или чел някъде, че щял да бъде на шест етажа и бил проектиран да поеме потока автомобили от всички обществени сгради в центъра.

— Значи това са били основните му клиенти напоследък? — попита той.

— Точно така.

— А как се приемаше това, след като баща му е в Градския съвет? В случая няма ли конфликт на интереси?

Роузън кимна недвусмислено.

— Разбира се, че има. Именно затова съветникът се въздържаше от гласуване всеки път, когато някой от клиентите на Джордж кандидатстваше в общината.

Това се стори странно на Бош. Фактът, че баща му е в Градския съвет, трябваше да осигурява предимство на Джордж Ървинг. Но щом като Ървинг-старши бе избягвал да гласува по такива въпроси, предимството изчезваше.

Или не?

Бош предположи, че дори старият Ървинг публично да се е въздържал, останалите членове на съвета са знаели, че могат да спечелят благоволенieto му за собствените си проекти, като подкрепят тези на сина му.

— А има ли клиенти, които са били недоволни от работата на Джордж? — попита той.

Тя отговори, че не се сеща за клиент, останал недоволен от услугите му. Тъкмо обратното — недоволни би трябвало да са конкурентите на неговите клиенти за общинските поръчки.

— Да си спомняте господин Ървинг да е смятал някоя от тези ситуации за заплаха?

— На първо четене, не.

— Казахте, че „Уестърн Блок енд Конкрит“ не е предложила най-ниската цена за гаража. Кой го е направил?

— Компания на име „Консолидейтид Блок Инкорпорейтид“. Предложиха по-ниска цена само за да спечелят поръчката.

Непрекъснато се случва. В общината обаче обикновено се усещат. Както и да е, Джордж им помогна. Плановият отдел препоръча „Уестърн“ на съвета.

— И не са последвали заплахи? Конкуренцията не е имала зъб?

— Е, едва ли в КБИ са били особено щастливи, но доколкото знам, не сме получавали заплахи от тях. Това е просто бизнес.

Бош знаеше, че с Чу ще трябва да прегледат двете поръчки и работата на Ървинг по тях. Реши да продължи нататък.

— Върху какво предстоеше да работи господин Ървинг според графика му?

— Нямаше много работа. Споменаваше, че иска малко да забави темпото. Синът му постъпи в колеж, а той и съпругата му минаваха през фазата на празното гнездо. Джордж го приемаше наистина тежко. Беше депресиран.

— Значи не е имал активни клиенти?

— Водеше разговори, но беше сключил договор само с един кандидат. „Риджънт Такси“. Искаха да получат франчайз за Холивуд за следващата година и през май ни наеха да работим за тях.

Последваха още въпроси и Роузън обясни, че Лос Анджелис предлага териториален франчайз на таксиметрови компании. Градът бил разделен на общо шест зони. Всяка зона имала по две или три компании наематели или държатели на франчайз, в зависимост от броя на жителите. Франчайзът определял коя компания къде може да приема поръчки. Разбира се, заетото такси можело да отиде навсякъде, където иска клиентът.

Разделянето позволявало на колите да чакат на таксиметровите стоянки и при хотелите, да обикалят улиците и да приемат телефонни поръчки, но само от тяхната зона. Конкуренцията за клиенти по улиците понякога била жестока. Конкуренцията за франчайз не ѝ отстъпвала с нищо. Роузън обясни, че „Риджънт Такси“ вече имали франчайз в Южен Лос Анджелис, но се стремели към по-доходоносния Холивуд.

— Кога щеше да се стигне до разглеждане на кандидатите? — попита Бош.

— Чак догодина — отвърна Роузън. — Джордж тъкмо започваше работа по кандидатстването.

— Колко франчайза се дават за Холивуд?

— Само два, за срок от две години. Редуват се, така че всяка година има разглеждане за подновяване на франчайза или даването му на друг кандидат. „Риджънт“ чакаха разглеждането догодина, тъй като сегашният държател има проблеми и е уязвим. Джордж каза на клиентите, че това е най-добрият им шанс.

— Коя е уязвимата компания?

— „Блек енд Уайт“. По-известна с инициалите си.

Бош знаеше, че преди около десетина години имаше проблем с „Б & У Такси“, защото боядисаха колите си така, че много приличаха на полицейски. ЛАПУ подаде жалба и компанията направи автомобилите на черни и бели карета. Но едва ли точно това я бе направило уязвима.

— Казахте, че имали проблеми. Какви по-точно?

— Ами само за последните четири месеца са имали три случая на шофиране в нетрезво състояние.

— Имате предвид, че шофьорите на такситата са карали пияни?

— Именно, а това е абсолютно забранено. Както можете да си представите, комисията по франчайзи към Градския съвет не прие добре случаите. Кой би гласувал за компания с подобни нарушения? Затова Джордж бе уверен, че „Риджънт“ могат да получат франчайза. Те са чисти, освен това нямат мажоритарен собственик.

Освен това бащата на Джордж беше влиятелен член на Градския съвет, който определяше членовете на комисията по франчайзи. Бош се заинтересува от информацията, тъй като в крайна сметка всичко се свеждаше до пари. Някой ги правеше, а друг ги губеше. Това често можеше да се превърне в мотив за убийство. Стана, надникна в другата стая и каза на Хадлоу и Чу, че трябва да вземат папките, свързани с таксиметровия франчайз.

Върна се при Роузън и продължи разговора в друга насока.

— Джордж държеше ли лични документи тук?

— Да, но са заключени в бюрото му, а аз нямам ключ.

Бош извади от джоба си ключодържателя, взет от прислужника на хотела на него бяха и ключовете от колата на Ървинг.

— Покажете ми ги.

Бош и Чу излязоха от офиса по обяд и тръгнаха към Дирекцията на полицията. Чу носеше кашона с папките и другите материали, които бяха взели с одобрението на Хадлоу. Сред тях беше документацията, свързана с последните проекти на Джордж Ървинг, както и личните му документи, включващи застрахователни полици и копие от завещание, съставено само преди два месеца.

По пътя обсъждаха следващите си ходове. Решиха да прекарат остатъка от деня в сградата. Трябваше да прегледат доста материали по проектите и завещанието. Бавеха се и докладите на Гленвил и Соломон относно мъжа, регистрирал се в хотела след Ървинг, както и проверката на гостите на „Шато Мармон“ и на жителите на домовете зад него.

— Време е да започнем да съставяме досието — каза Бош.
Това беше едно от любимите му занимания.

Светът може и да беше навлязъл в цифровата епоха, но Хари Бош не вървеше в крак с него. Можеше да се оправя с мобилен телефон и лаптоп. Слушаше музика от айпода си и от време на време четеше вестници на айпада на дъщеря си. Но когато ставаше дума за досие, винаги щеше да си остане човек на папките и листата. Това го правеше динозавър. Нямахше значение, че управлението минаваше на цифрови архиви и че в новата сграда нямахше място за рафтове, които да поберат дебелиите сини класьори. Бош беше човек, който пазеше традициите, особено когато вярваше, че те помагат за залавянето на убийци.

За него едно досие беше ключова част в разследването, толкова важна, колкото и всяка улика. То беше основата на случая, компендиум на всеки направен ход, всеки разпит, всяко доказателство или потенциална следа. То бе материален компонент с тежест и съдържание. Разбира се, можеше да бъде превърнато в компютърен файл и качено на флашка, но това го правеше някак по-нереално и по-скрито за него. Освен това му се струваше, че подобно нещо е проява на неуважение към мъртвите.

Бош изпитваше нужда да види резултата от работата си. Трябваше непрекъснато да си напомня за товара, който носеше. Трябваше да вижда как листата се трупат в хода на разследването. Знаеше, че никога не би променил начина, по който издирваше убийците, без значение дали му остават още трийсет и девет месеца или трийсет и девет години до окончателното пенсиониране.

Когато се върнаха в „Неприключени следствия“, Бош отиде при шкафовете, подредени покрай задната стена на помещението. Всеки детектив в отдела имаше по един шкаф. Той беше голям колкото половин гардеробче, защото сградата бе построена съобразно цифровия свят, а не според изискванията за здравина и издръжливост на миналото. Бош използваше своето пространство най-вече за пазене на стари класьори от приключени случаи. Те бяха извадени от

архивите и дигитализирани в усилията да се спечели повече свободно пространство. Документите бяха сканирани и нарязани, а празните папки трябваше да отидат на сметището. Бош обаче беше спасил няколко от тях и ги бе скрил в шкафа си за всеки случай.

Сега той взе един безценен, избелял от времето син класьор и отиде в работната кабинка, която делеше с Чу. Партньорът му вадеше папките на Ървинг от кашона и ги трупаше върху шкафа до двете бюра.

— Хари, Хари — изпъшка той, когато видя дебелата папка. — Кога най-сетне ще ми позволиш да те въведа в цифровия свят?

— След около трийсет и девет месеца — отвърна Бош. — Тогава можеш да събираш досиетата си на главата на карфица, хич не ми пука. Но засега...

— ... ще го правя по начина, по който винаги съм го правил. Ясно, ясно.

— Знаеш как стоят нещата.

Бош седна на бюрото си и отвори класьора. После отвори лаптопа си. Вече беше приготвил няколко доклада за включване в досието. Започна да ги изпраща към мрежовия принтер. Сети се за докладите на Соломон и Гленвил и огледа кабинката за пристигнал плик.

— Да си получавал нещо от Холивуд? — попита той.

— Не — отвърна Чу. — Провери си имейла.

Естествено. Бош влезе в интернет и откри два имейла от Джери Соломон от Холивуд. И двата имаха прикачени файлове. Бош ги свали и ги прати за печат. Първият файл беше резюме на проверката на хотела. Вторият обобщаваше обиколката на квартала.

Бош отиде при принтера и взе разпечатаните листа. На връщане видя лейтенант Дювал да седи пред кабинката му. Чу не се виждаше никакъв. Бош знаеше, че Дювал ще иска новини по случая „Ървинг“. През последните два часа му беше оставила две съобщения и един имейл, на които така и не бе отговорил.

— Хари, получи ли съобщенията ми? — попита тя, когато той приближи.

— Получих ги, но всеки път, когато исках да звънна, някой ми се обаждаше и ме разсейваше. Съжалявам, лейтенант.

— Какво ще кажеш да идем в кабинета ми, за да не те разсее още някой.

Това не беше въпрос. Бош остави разпечатките на бюрото и тръгна след нея към кабинета ѝ. Тя му каза да затвори вратата и попита още преди да са седнали:

— Досие ли съставяш?

— Да.

— Да не искаш да кажеш, че Джордж Ървинг е бил убит?

— Така изглежда. Но още не бива да се разчува.

В продължение на двацет минути Бош я запознаваше с развитието на разследването до този момент. Тя се съгласи с плана да държат медиите настрана, докато не се появят нови следи или докато пускането на информация не се превърне в стратегическо преимущество.

— Дръж ме в течение, Хари. Започни да отговаряш на обажданията и имейлите ми.

— Ясно, ще го правя.

— И използвай магнитите, за да знам къде са хората ми.

Беше поставила в помещението дъска с магнити, които можеха да се местят, за да показват дали даден детектив е тук, или някъде по работа. Повечето хора от отдела сметнаха нововъведението за загуба на време. Камшикът обикновено знаеше къде е всеки същото можеше да се отнася и за лейтенанта, ако си направеше труда да излезе от кабинета си или най-малкото да вдигне щорите.

— Разбира се — отвърна Бош.

Когато се върна в кабинката, Чу вече бе на мястото си.

— Къде беше? — попита той.

— При лейтенанта. Ти къде беше?

— Ами отскочих навън. Така и не успях да закуся.

Побърза да смени темата и посочи някакъв документ на екрана на компютъра си.

— Чете ли доклада на Сандъка и Бъчвата за претърсването?

— Още не.

— Намерили са някакъв, който видял човек на пожарната стълба. Времето не съответства, но пък какъв е шансът за съвпадение?

Бош се обърна към бюрото си и намери разпечатката на доклада за претърсването на съседните къщи. По същество той представляваше

списък с адреси на Мармон Лейн. След всеки адрес се отбелязваше дали са отговорили на позвъняването и дали обитателят е разпитан. Използваха се съкращения, които Бош срещаше в подобни доклади на ЛАПУ от повече от две десетилетия. Имаше множество ННО, което означаваше „никой не отговаря“, както и много НВН — „не е видял нищо“. Един от записите обаче беше дълъг цели няколко изречения.

Ърл Мичъл (БМ, ДР 13/04/61) страдал от безсъние и отишъл в кухнята за бутилка вода. Задните прозорци на къщата гледат право към „Шато Мармон“. Обитателят каза, че забелязал мъж да слиза по пожарната стълба. Отишъл при телескопа в дневната и погледнал към хотела. Мъжът на стълбата вече не се виждал. Мичъл не се обадил в полицията. Казва, че наблюдението е станало около 00:40 ч. според часовника до леглото му, когато решил да си вземе вода. Доколкото си спомня, фигурата на стълбата се намирала между петия и шестия етаж и се спускала.

Бош не знаеше дали докладът е дело на Сандъка или на Бъчвата. Който и да бе, авторът използваше къси изречения в репортерски стил, но определено не можеше да се нарече Хемингуей. Беше използвал златното ИПШ правило на полицаия — „изразявай се просто, Шерлок“. По-малкото думи в доклада означаваха по-малко възможности и посоки за атака от страна на критици и адвокати.

Бош извади телефона си и се обади на Джери Соломон. Когато той отговори, шумът на заден план намекваше, че е в кола със свалени прозорци.

— Бош се обажда. В момента преглеждам доклада ви за претърсването и имам няколко въпроса.

— Може ли след десетина минути? В кола съм, с други хора. Цивилни.

— Партньорът ти с теб ли е, или да му звънна?

— Не, с мен е.

— Чудно. Да не сте излезли на късен обяд?

— Виж, Бош, не сме...

— Някой от двама ви да ми се обади веднага щом се освободите.

Хари затвори телефона и насочи вниманието си към втория доклад. Той описваше разпита на гостите на хотела и беше съставен по същия начин, само че вместо адреси имаше номера на стаи. Отново се виждаха много ННО и НВН. Все пак бяха успели да разговарят с мъжа, който се бе регистрирал в хотела непосредствено след Ървинг.

Томас Рапорт (БМ, 21/07.56, жител на НЙ) пристигнал в хотела от летището в 21:40 ч. Спомня си, че е видял Джордж Ървинг на рецепцията. Двамата не разговаряли и Рапорт повече не е виждал Ървинг. Рапорт е писател, дошъл на конференция за сценаристи в „Арчудей Студиос“. Потвърдено.

Още един напълно непълен доклад. Бош си погледна часовника. Бяха минали два̀сет минути, откакто Соломон каза, че им трябва десет. Отвори телефона си и му звънна отново.

— Нали трябваше да ми се обадиш след десет минути — каза той вместо поздрав.

— Нали каза, че ти ще се обадиш — отвърна Соломон с престо̀рено объркан тон.

Бош затвори очи за момент и изчака да му мине. Не си заслужаваше да се заяжда с дър̀то магаре като Соломон.

— Имам въпроси относно докладите, които получих.

— Питай. Ти си шефът.

Докато разговаряха, Бош отвори чекмеджето на бю̀рото си и извади перфоратор с три зъба. Започна да дупчи разпечатаните доклади и да ги слага в синия класьор. Имаше нещо успокоява̀що в съставянето на досие за убийство, докато се разправяш със Соломон.

— Добре, да започнем с онзи Мичъл, който видял човека на стълбата. Даде ли някакво обяснение защо мъжът е изчезнал? Вижда го между петия и шестия етаж, отива до телескопа, но онзи вече го няма. Какво е станало между първи и четвърти етаж?

— Просто е. Каза, че докато насочи и фокусира телескопа, човекът изчезнал. Може да е слязъл долу или просто да е спрял на някоя от площадките.

Бош едва не го попита защо това не е отразено в доклада, но знаеше причината, както и че смъртта на Джордж Ървинг щеше да бъде писана самоубийство, ако разследването се водеше от Сандъка и Бъчвата.

— Откъде знаем, че не е бил Ървинг? — попита той.

Това беше сложен пас и на Соломон му трябваха няколко секунди, за да реагира.

— Май не знаем. Но какво ще прави Ървинг на стълбата?

— Не знам. Имаше ли някакво описание? Дрехи, коса, раса?

— Бил е твърде далеч, за да го разгледа добре. Сторило му се, че е бял, и създавал впечатлението на работник по поддръжката. Нали се сещаш, от техниците на хотела.

— В полунощ? Какво го е накарало да мисли така?

— Каза, че панталоните и ризата били еднакви на цвят. Нали се сещаш, като униформа.

— Какъв цвят?

— Светлосиви.

— Провери ли в хотела?

— Какво да проверявам в хотела?

Отново онзи престорено объркан тон.

— Стига, Соломон, зарежи това тъпо представление. Провери ли дали е имало причина служител на хотела или друг човек да бъде на пожарната стълба? Попита ли ги какъв цвят е униформата на персонала по поддръжката.

— Не съм, Бош. Нямаше нужда. Онзи тип е слизал по стълбата най-малко два часа преди нашият човек да реши да се прави на прелетна птичка. Двете неща не са свързани помежду си. Обикалянето на къщите беше пълна загуба на време. Това беше тъпото.

Бош знаеше, че ако избухне пред Соломон, детективът ще бъде абсолютно безполезен до края на разследването. Все още не беше готов да го губи. Затова се принуди да продължи.

— Добре, минаваме на другия доклад. Разпитали сте писателя, Томас Рапорт. Имате ли повече подробности защо е дошъл в Ел Ей?

— Не знам, той е някакъв известен сценарист. Студиото го настанило в едно от онези бунгала отзад, където умря Белуши. Цената е две хилядарки на нощ, а той каза, че щял да остане в града цяла седмица. Правел някакви поправки в сценарий.

Това поне отговори на още един въпрос — колко време ще имат достъп до Рапорт, ако случайно им потрябва.

— Значи студиото му е пратило и лимузина. Как е стигнал до хотела?

— Ъъъ... не, пристигнал с такси от летището. Самолетът му кацнал по-рано и колата на студиото още я нямало, така че взел такси. Каза, че именно затова Ървинг бил пред него на рецепцията. Пристигнали по едно и също време, но Рапорт трябвало да чака бакшиша да му издаде касова бележка, а това продължило цяла вечност. Беше малко ядосан от тази история. Бил уморен до смърт заради часовата разлика. Искал по-скоро да се прибере в бунгалото си.

За момент Бош усети леко трепване в корема си. Беше смесица от инстинкт и осъзнаване, че всичко в този свят си има определено място. Истината се разкриваше на праведните. Често изпитваше това чувство в момента, когато нещата по някой случай започваха да се подреждат.

— Джери — каза той, — Рапорт каза ли ви с коя таксиметрова компания е пътувал до хотела?

— Имаш предвид името ли?

— Да, нали знаеш — „Вали каб“, „Уелоу каб“ и така нататък. Името е изписано на вратите на колата.

— Не каза, но какво общо има това?

— Може би нищо. Взе ли номера на мобилния му?

— Не, но ще остане в хотела цяла седмица.

— Да. Вярно. Виж какво, Джери. Искам с партньора ти да се върнете в хотела и да питате за човека на пожарната стълба. Разберете дали някой е имал някаква работа през онази нощ, че да му се е налагало да използва стълбата. И проверете какви са им униформите.

— Стига, Бош. Станало е най-малко два часа преди Ървинг да падне. А може би и повече.

— Не ми пука, ако ще да са два дни. Искам да отидете там и да започнете да задавате въпроси. Изпрати ми доклада, когато приключите. Чакам го до довечера.

Прекъсна връзката и се обърна към Чу.

— Дай да видя папката на Ървинг за онзи клиент с таксиметровия франчайз.

Чу се разрови в купчината и му подаде една папка.

— Какво става? — попита той.

— Засега нищо. Върху какво работиш?

— Върху застраховките. Дотук всичко е законно. Трябва обаче да се обадя по телефона.

— Аз също.

Бош вдигна стационарния телефон и се обади в „Шато Мармон“. Изкара късмет. Когато го прехвърлиха на бунгалото на Томас Рапорт, писателят отговори.

— Господин Рапорт, обажда се детектив Бош от ЛАПУ. Имам няколко допълнителни въпроса относно разговора, който сте провели с колегите ми. Удобно ли е да поговорим?

— Всъщност не. Точно в момента съм в средата на една сцена.

— Сцена?

— Филмова сцена. Пиша филмов сценарий.

— Разбирам и ви влизам в положението, но това ще отнеме само няколко минути и е много важно за разследването.

— Онзи сам ли е скочил, или са му помогнали?

— Засега не можем да кажем със сигурност, сър, но ако отговорите на няколко въпроса, ще бъдем по-близко до истината.

— Давайте, детектив. Целият съм ваш. По гласа ви си ви представям малко като Коломбо.

— Чудесно, сър. Мога ли да започна?

— Да, детектив.

— Пристигнали сте в хотела в неделя вечер с такси, нали така?

— Да, точно така. Направо от летището. „Арчудей“ трябваше да изпратят кола, но кацнахме по-рано и колата я нямаше. Не ми се чакаше, така че взех такси.

— Случайно да помните името на компанията, която сте използвали?

— Компанията ли? Имате предвид като „Чекър каб“, или нещо такова?

— Да, сър. Имаме няколко компании, които са лицензирани да работят в града. Питам за името, което е било написано на вратата на таксито.

— Съжалявам, но не го знам. Имаше опашка таксите и просто скочих в първото.

— Помните ли какъв цвят беше?

— Не. Помня само, че беше мръсно. Трябваше да изчакам колата на студиото.

— Казали сте на детективи Соломон и Гленвил, че сте се забавили при хотела, защото сте чакали да получите касова бележка. Случайно да я пазите?

— Момент.

Докато чакаше, Бош отвори папката на Ървинг с проекта за таксиметровия франчайз и започна да преглежда документите. Намери договора между Ървинг и „Риджънт“, подписан преди пет месеца, после попадна на писмо, адресирано до Градската комисия по франчайзите. Комисията се уведомяваше, че „Риджънт Такси“ ще кандидатства за франчайз в Холивуд при конкурса догодина. В писмото също се изброяваха проблемите с „ефективността и доверието“, които имаха сегашните държатели на франчайза „Блек енд Уайт Такси“. Преди да приключи с четенето, Рапорт отново се обади:

— Намерих бележката, детектив. „Блек енд Уай“. Това е името на компанията.

— Благодаря, господин Рапорт. И един последен въпрос. На бележката пише ли името на шофьора?

— Ами... не, има само някакъв номер. Шофьор двайсет и шест. Това ще помогне ли?

— Определено, сър. Много ще ни помогне. Местенцето, в което сте отседнали, си го бива, нали?

— Много си го бива. Мисля, че знаете кой е умрял тук.

— Да, знам. Но причината да ви попитам, е дали случайно в бунгалото ви няма факс?

— Не е нужно да се оглеждам, защото преди час пуснах няколко страници от сценария си. Искате да ви пратя бележката ли?

— Именно, сър.

Бош му даде номера на факса в кабинета на лейтенанта. Така никой, освен Дювал нямаше да може да види бележката.

— Ще ви я пусна веднага щом приключим разговора, лейтенант — увери го Рапорт.

— Детектив.

— Все забравям, че не сте Коломбо.

— Не, сър, не съм. Но въпреки това ще ви изтормозя с още един въпрос.

Рапорт се разсмя.

— Давайте.

— При гаража на хотела е доста тясно. Таксито пред колата на господин Ървинг ли беше, или зад нея?

— Зад нея. Спряхме точно зад него.

— Значи, когато Ървинг е слязъл, вие сте го видели?

— Да, слезе и даде ключовете на прислужника. После прислужникът записа името му на бележка, откъсна долната половина и му я даде. Както се прави обикновено.

— Вашият шофьор видя ли това?

— Не знам, но той имаше по-добър изглед. Аз бях на задната седалка.

— Благодаря, господин Рапорт. Успех със сцената.

— Надявам се да съм ви помогнал.

— Определено ни помогнахте.

Бош затвори и докато чакаше пристигането на касовата бележка, се обади на Дейна Роузън, секретарката на Джордж Ървинг. Попита я за писмото до градската комисия, което беше намерил в папката.

— Това копие ли е, или оригиналът, който не е бил изпратен?

— О, не, изпратихме го. Изпращаме индивидуално писмо до всеки член на комисията. Това беше първата стъпка в обявяването, че ще кандидатстваме за франчайза в Холивуд.

Докато разговаряха, Бош гледеше писмото. Датата беше отпреди две седмици.

— Получихте ли някакъв отговор? — попита той.

— Още не. Ако бяхме получили, щеше да е в папката.

— Благодаря, Дейна.

Бош затвори и продължи да преглежда папката на „Риджънт“. Попадна на защипани с кламер разпечатки, които вероятно бяха потвърждение на твърденията в писмото. Имаше копие на съобщение в „Таймс“, в което се разказваше как за последните четири месеца трети шофьор на „Блек енд Уайт“ бил арестуван в пияно състояние зад волана на таксито си. Съобщаваше се също, че по-рано той станал причина за катастрофа, довела до сериозни наранявания на возещата се в колата му двойка. Имаше също копия на доклади за други арести на пияни шофьори, както и серия актове срещу компанията. Всички нарушения, от преминаване на червен светофар до двойно паркиране,

вероятно бяха съвсем рутинни и второстепенни в сравнение с арестите.

Документите ясно показваха защо Ървинг е смятал „Б & У“ за уязвими. Отмъкването на холивудския франчайз вероятно е щяло да бъде най-лесната поръчка, по която е работил.

Бош бързо прегледа докладите за арестите и го загриза любопитство. Забеляза, че във всеки доклад в блокчето за арестуващия полицаи е въведен един и същи номер на значка. Три ареста за четири месеца. Изглеждаше повече от съвпадение едно и също ченге да е направило и трите задържания. Знаеше, че е възможно номерът на значката да е просто на дежурния, който е взел пробите за алкохол в управлението след прибирането на шофьорите. Но дори това изглеждаше необичайно и представляваше нарушаване на процедурата.

Вдигна телефона и се обади в „Личен състав“. Съобщи името и служебния си номер и каза, че иска справка по номер на значка. Прехвърлиха го на някакъв среден чиновник, който погледна екрана на компютъра си и му съобщи име, чин и управление.

— Робърт Мейсън, ПП, Холивуд.

Като Боби Мейсън. Дългогодишният приятел на Джордж Ървинг — до неотдавна.

Бош благодари и затвори. Записа си събраната информация и я прегледа. Не можеше да пренебрегне като случайност факта, че Мейсън е направил три ареста на пияни шофьори на „Б & У“ по времето, когато все още е бил приятел с човека, представляващ съперника на таксиметровата компания за холивудския франчайз.

Огради името на Мейсън в бележника си. Определено искаше да разговаря с патрулния полицаи. Но не веднага. Трябваше да научи още много неща, преди да предприеме този ход.

Продължи с резюметата на арестите, в които се излагаше причината за задържането на шофьорите. Във всеки от случаите колите се движели странно. В едното резюме се отбелязваше, че под седалката на шофьора била намерена наполовина празна бутилка „Джак Даниелс“.

Бош забеляза, че в доклада не се споменава големината на бутилката, и за момент се замисли върху избора на думи — „наполовина празна“ вместо „наполовина пълна“ и различните

интерпретации, които можеха да се направят от описанието. Но точно тогава Чу избута стола си до неговия и се облегна на бюрото му.

— Хари, май си надушил нещо.

— Да, може би. Искаш ли да се повозим?

„Блек енд Уайт Такси“ се намираше в Гауър, южно от „Сънсет“. Това бе индустриален район, зает от фирми, обслужващи филмовата индустрия. Складове за костюми, операторски ателиета, доставчици на реквизит. „Б & У“ заемаше едната от две долепени сгради, които изглеждаха стари и занемарени. Таксиметровата компания се помещаваше в едната, а другата беше на фирма, осигуряваща коли за филми. Бош беше посещавал фирмата при предишен случай и се бе възползвал от възможността да разгледа. Приличаше на музей, в който можеше да намери всяка кола, която му беше хващала окото от тийнейджърските години.

Двете хангарни порти на „Б & У“ бяха широко отворени. Бош и Чу влязоха. В краткия момент на слепота, докато очите им се приспособяват към тъмното, едва не бяха ударени от излизащо на улицата такси. Отскочиха назад и изрисуваната на черни и бели карета импала мина между тях.

— Задник — промърмори Чу.

Видяха паркирани автомобили и коли на стойки, под които работеха монтьори в изцапани с масло гащеризони. В дъното на просторното помещение имаше две маси за пикник до автомати за чипс и безалкохолни напитки. Неколцина шофьори се мотаеха около тях и чакаха колесниците им да минат прегледите.

Отдясно имаше малък офис с матови от мръсотия прозорци, зад които се виждаха движещи се силуети. Хари поведе Чу натам.

Чукна веднъж на вратата и влезе, без да чака отговор. Озоваха се в помещение с три бюра, залепени за три от стените и затрупани с листа. Две от тях бяха заети от мъже, които не си направиха труда да се обърнат да видят кой е влязъл. И двамата бяха със слушалки и микрофони. Онзи отдясно пращаше кола да вземе клиент от хотел „Рузвелт“. Бош го изчака да свърши и каза:

— Извинете.

Двамата се обърнаха да погледнат натрапниците. Бош вече беше извадил значката си.

— Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Вижте, в момента имаме работа и не...

Извън телефон и мъжът отляво натисна някакъв бутон на бюрото.

— „Блек енд Уайт“... Да, госпожо, след пет до десет минути. Желаете ли да ви се обадим при пристигането на колата?

Записа си нещо на жълта бележка, откъсна я от кубчето и я подаде на диспечера, за да може той да изпрати кола на адреса.

— Таксито пътува, госпожо — каза мъжът, натисна бутона, за да прекъсне разговора, и завъртя стола си към Бош и Чу.

— Виждате ли? Нямаме време за вашите глупости.

— За какви глупости?

— Не знам, каквито сте измислили за днес. Знаем какво правите.

Последва ново обаждане, информацията беше приета и предадена на диспечера. Бош пристъпи в пространството между двете бюра. Ако приемащият обажданията искаше да предаде бележката на колегата си, трябваше да го направи през него.

— Не зная за какво говорите — каза Хари.

— Добре, тогава и аз не знам — отвърна приемащият обажданията. — Можем просто да забравим за всичко това. Приятен ден.

— Само дето искам да ви задам няколко въпроса.

Телефонът отново извън, но когато мъжът посегна към бутона, Бош го изпревари. Натисна го веднъж, после втори път, за да прекъсне обаждането.

— Какво правите, по дяволите? Това е работата ни.

— И аз съм тук по работа. Ще се обадят на някой друг. Може би „Риджънт“ ще се погрижат за тях.

Мъжът стисна устни.

— И така, кой е шофьор двайсет и шест? — попита Бош.

— Шофьорите нямат номера, а колите.

Тонът му показваше, че това са двете най-тъпи ченгета, с които се е сблъсквал някога.

— Тогава ми кажете кой е карал кола двайсет и шест в неделя вечерта, около девет и половина.

Мъжът се облегна назад, за да може да вижда диспечера. Двамата се спогледаха.

— Имате ли разрешително? — попита диспечерът. — Няма да ви дадем името на човека просто така, за да можете да го спипате и да ни лепнете още един идиотски арест.

— Не ми трябва разрешително — каза Бош.

— Как ли пък не! — извика диспечерът.

— Трябва ми съдействието ви и ако не го получа, неприятностите, които ви безпокоят, ще ви бъдат най-малкият проблем. И в крайна сметка пак ще получа онова, което искам. Така че решавайте по-бързо как смятате да играете.

Двамата мъже отново се спогледаха. Бош погледна към Чу. Ако блъфът не минеше, щеше да се наложи да действат по-грубо. Слава богу, лицето на Чу не издаваше нерешителност.

Диспечерът отвори един класьор, който лежеше в края на бюрото. Вътре имаше нещо като график и той обърна три листа назад до неделя.

— Добре, Хуч Ролинс е карал онази кола в неделя вечерта. А сега се разкарайте.

— Хуч Ролинс? Какво е истинското му име?

— Откъде да знаем, по дяволите? — сопна се диспечерът.

На Бош започна да му писва от него. Пристъпи напред и го погледна отгоре. Телефонът иззвъня.

— Не вдигай — нареди Бош.

— Убиваш ни бизнеса, човече!

— Ще се обадят отново.

Бош впи поглед в диспечера.

— Хуч Ролинс на работа ли е в момента?

— Да, взе две смени.

— Добре, намери го по радиото и му кажи да се прибере.

— Да бе, и как точно ще се получи?

— Кажи му, че трябва да смени колата. Че сте му приготвили по-добра. Току-що са я докарали с камион.

— Няма да повярва. Не очакваме никакъв камион. Ще излезем от бизнеса заради такива като вас.

— Накарай го да повярва.

Бош изгледа свирепо диспечера и онзи се обърна към микрофона и повика Хуч Ролинс.

Бош и Чу излязоха от офиса и обсъдиха как да действат, когато шофьорът пристигне. Решиха да го изчакаат да слезе от колата, преди да тръгнат към него.

Няколко минути по-късно пристигна очукано такси, което не беше мито най-малко от година и половина. Зад волана седеше мъж със сламена шапка. Той изскочи навън и извика:

— Къде са ми новите колела?

Бош и Чу го приближиха от двете страни. Когато се озоваха достатъчно близо, за да могат да го задържат при нужда, Бош заговори:

— Господин Ролинс, ние сме от ЛАПУ и искаме да ви зададем няколко въпроса.

Ролинс ги погледна объркано. По погледа му личеше, че се чуди дали да бяга, или да се бие.

— Какво?

— Казах, че искаме да ви зададем няколко въпроса.

Бош извади значката си, за да му покаже, че всичко е официално. Никой не можеше да избяга от закона.

— Какво съм направил?

— Доколкото знаем, нищо, господин Ролинс. Искаме да поговорим за нещо, което може би сте видели.

— Значи няма да ме насадите като другите момчета?

— Не знаем за какво говорите. А сега бихте ли дошли с нас до участъка в Холивуд, за да седнем и да поговорим на спокойствие?

— Арестуван ли съм?

— Засега не. Разчитаме, че ще пожелаете да ни сътрудничите и просто ще отговорите на няколко въпроса. След това ще ви върнем тук.

— Вижте, дойда ли с вас, смяната ми отиде.

Бош беше на път да изгуби търпение.

— Няма да ви отнемем много време, господин Ролинс. Моля ви да ни сътрудничите.

Ролинс явно разбра от тона му, че ще му се наложи да отиде с тях, без значение дали по трудния, или по лесния начин. Уличният прагматик в него избра лесния начин.

— Добре, да приключваме по-бързо. Не е нужно да ме закопчавате, нали?

— Никакво закопчаване — каза Бош. — Всичко ще мине тихо и кротко.

По пътя Чу седеше отзад с Ролинс, а Бош се обади в близкия участък и запази стая за разпит в детективското бюро. Пет минути покъсно въведоха Ролинс в помещение три на три метра с маса и три стола. Бош го настани на стола срещу другите два.

— Искате ли нещо, преди да започнем? — попита той.

— Какво ще кажеш за кола, пура и мацка? — изхили се Ролинс, но детективите останаха сериозни.

— Какво ще кажеш само за кола? — предложи Бош.

Бръкна в джоба си за дребни и намери четири монети по двайсет и пет цента. Даде ги на Чу. Той беше младшият партньор и на него се падаше удоволствието да се разходи до автомата за безалкохолни в другия край на коридора.

— И така, Хуч, хайде като за начало да ни кажеш цялото си име.

— Ричард Алвин Ролинс.

— Откъде е това „Хуч“?

— Нямам представа, човече. Открай време ми викат така.

— Какво имаше предвид с това, че не искаш да бъдеш насаден като другите момчета?

— Нищо, човече.

— Как ли пък не. Каза го. А сега ми кажи кой е бил насаден. Ще си остане зад тези четири стени.

— Ох, човече, нали знаеш. Само ни поглеждат и вече са ни обвинили в каране в пияно състояние и какво ли не още.

— И мислиш, че всичко това е нагласено?

— Стига, човече, това е пол-ю-тика. Какво очакваш? Така де, виж какво направиха с онова арменско копеле.

Бош си спомни, че един от арестуваните шофьори се казваше Храч Тартарян. Явно Ролинс имаше предвид него.

— Какво са направили?

— Просто си седи на стоянката, а ченгетата идват и го измъкват от колата. Той отказва да духа, а те намират бутилката под седалката и с него е свършено. Онази бутилка си е винаги там, човече. Стои си в колата и никой не кара пиян. Отпиваш глътка-две нощем, за да дойдеш на себе си. Всички обаче искат да научат как онези ченгета са разбрали за бутилката, нали се сецаш?

Бош се облегна в стола си и се опита да проумее казаното. Чу се върна, постави кутия кока-кола пред Ролинс и седна на мястото в ъгъла, отдясно на Бош.

— Кой стои зад тази конспирация срещу вас?

Ролинс вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „Не е ли ясно кой?“.

— Съветникът, който оставя сина си да върши мръсната работа. Тоест, вършеше я. Сега е мъртъв.

— Откъде знаеш?

— Прочетох във вестника. Всички знаят.

— Някога срещал ли си сина му?

Ролинс дълго мълча. Явно колелцата в главата му се въртяха и търсеше начин да се измъкне от капана. Реши да не лъже.

— За десетина секунди. Откарах клиент в неделя до „Шато“ и го видях да влиза. Това е.

Бош кимна.

— Откъде разбра, че е той?

— Виждам съм го на снимка.

— Къде? Във вестника ли?

— Не, някой намери снимката му, след като получихме писмото.

— Какво писмо?

— Получихме копие от писмо, в което онзи Ървинг казва на онези от съвета, че смятат да ни вземат разрешителното. Искаха да ни затворят. Някой в офиса потърсил името на копелето в Гугъл. Намериха снимка и я размахваха насам-натам. Сложиха я на таблото заедно с писмото. Искаха всички да разберем какво става и какъв е залогът. Да знаем, че този тип води атаката срещу нас и че е по-добре да влезем във форма.

Бош разбра стратегията.

— Значи си го познал, когато си спрял пред „Шато Мармон“ в неделя вечер.

— И още как. Веднага познах, че това е задникът, който се опитва да ни изхвърли от бизнеса.

— Пийни си кола.

Бош се нуждаеше от кратка пауза, за да помисли. Докато Ролинс отваряше кутията, той си набеляза следващите въпроси. Изскачаха доста неща, за които не бе и предполагал.

Ролинс отпи дълга глътка и остави кутията.

— Кога свърши неделната ти смяна? — попита Бош.

— Не свърши. Трябва да вземам по две, защото момичето ми ще ражда скоро. Поех втората смяна, също като днес, и работих до съмване. До понеделник сутринта.

— С какво беше облечен през нощта?

— Какви са тези глупости, човече? Каза, че не съм заподозрян.

— Не си, стига да продължиш да отговаряш на въпросите. Какви дрехи носеше, Хуч?

— Обичайните. „Томи Бахама“ и дочените панталони. Ако въртиш геврека шестнайсет часа, по-добре да ти е удобно.

— Какъв цвят беше ризата?

Той посочи гърдите си.

— Това е ризата.

Беше яркожълта с изрисувани сърфове. Бош беше сигурен в едно — ризата бе менте, а не истинска „Томи Бахама“. Както и да е, малко вероятно изглеждаше да е била възприета като сива. Освен ако не се беше преоблякъл, Ролинс не би могъл да е човекът на пожарната стълба.

— И на кого каза, че си видял Ървинг при хотела? — попита Бош.

— На никого.

— Сигурен ли си, Хуч? Не е в твой интерес да ни лъжеш. Може да стане трудно да те пуснем.

— На никого не съм казвал, човече.

От внезапното извъртане на погледа му беше ясно, че лъже.

— Лоша работа, Хуч. Мислех, че си достатъчно умен да се сетиш, че нямаше да те питаме нещо, ако не знаехме отговора.

Бош стана, бръкна под сакото си и откачи белезниците от колана.

— Казах само на шефа на смяната — бързо каза Ролинс. — Просто го споменах. По радиото. Казах му, познай кого видях току-що. Нещо такова.

— Да бе. И той позна ли, че става дума за Ървинг?

— Не, наложи се да му кажа. Но това беше всичко.

— А той попита ли те къде си го видял?

— Не. Знаеше, защото се бях обадил да му кажа закъде пътувам. Знаеше къде съм.

— Какво друго му каза?

— Нищо. Просто това, най-обикновен разговор.

Бош изчака, но Ролинс мълчеше, без да сваля поглед от белезниците.

— Добре, Хуч, кой беше шеф на смяната в неделя вечер?

— Марк Макуилън. Той е пръчката нощем.

— Пръчката?

— Диспечер. Казват му пръчка, защото навремето на бюрото му е имало микрофон или нещо такова. Пръчката. Някой спомена, че е бил ченге.

Бош впери поглед в Ролинс, докато се мъчеше да намести Макуилън в картината и отново се върна онова усещане, че нещата започват да се връзват. Само че вече не си заставаха по местата. А се изсипваха. Марк Макуилън беше име от миналото. От неговото минало и това на управлението.

Бош най-сетне се изтръгна от унеса си и погледна към Ролинс.

— Как реагира Макуилън, когато му каза, че си видял Ървинг?

— Никак. Май попита дали е отседнал в хотела.

— И ти какво му отговори?

— Че вероятно да. Така де, оставяше колата си в гаража. А той е малък и е само за гостите на хотела. Ако просто отиваш до бара, трябва да паркираш другаде.

Бош кимна. Ролинс беше прав.

— Добре, сега ще те върнем обратно, Хуч. Ако кажеш на някого за разговора ни, ще разбере. И ти обещавам, че това няма да е добре за теб.

Ролинс вдигна примирително ръце и обяви:

— Гроб съм.

19

След като оставиха Ролинс, продължиха към центъра и Дирекцията на полицията.

— Значи Макуилън — каза Чу. — Кой е той? Личи си, че името означава нещо за теб.

— Бивше ченге, както каза Ролинс.

— Познаваш ли го?

— Знам за него, но не съм го срещал.

— Е, каква е историята?

— Ченге, принесено в жертва на боговете на помирението. Изгуби работата си, защото правеше точно онова, на което го бяха учили.

— Стига си увъртал, Хари. Какво става?

— Такова, че трябва да се кача на десетия етаж и да поговоря с един човек.

— С шефа ли?

— Не, не с шефа.

— Значи за пореден път няма да кажеш на партньора си какво става, докато не решиш, че моментът е подходящ.

Бош не отговори. Смилаше събраната информация.

— Хари! На теб говоря.

— Чу, когато се приберем, искам да започнеш издирване по прякор.

— На кого?

— На мъж, който е бил известен като Чил в района на Северен Холивуд и Бърбанк преди около двама и пет години.

— Какво? Да не говориш за другия случай?

— Искам да намериш този тип. Инициалите му са Ч. Х. и са го наричали Чил. Явно е някакъв вариант на малкото му име.

Чу поклати глава.

— Аз бях дотук, човече. След това нещо приключвам. Не мога да работя така. Ще кажа на лейтенанта.

Бош кимна едва-едва.

— Да разбирам ли, че първо ще проведеш издирването?

Бош не се обади предварително на Киз Райдър. Просто взе асансьора до десетия етаж и влезе в КНП без никакви покани или уговорки. Озова се пред две бюра с двама адютанти зад тях. Насочи се към лявото.

— Детектив Хари Бош. Трябва да се видя с лейтенант Райдър.

Адютантът беше млад полицаи в безупречна униформа с надпис „РИВЕРА“ на табелката. Той взе някакъв бележник и го изучава известно време.

— Тук не откривам нищо. Лейтенантът очаква ли ви? В момента е на среща.

— Да.

Ривера като че ли се изненада и му се наложи отново да направи справка с бележника.

— Седнете, ако обичате, детектив. Ще проверя дали е налице.

— Направете го.

Ривера не помръдна. Чакаше Бош да се отдалечи. Хари отиде при столовете, но остана прав до прозорците — характерната кула на Градския съвет запълваше по-голямата част от изгледа. Ривера вдигна телефона и позвъни, като закри с длан микрофона, докато говореше. Секунди по-късно затвори, но дори не погледна към Бош.

Бош отново се обърна към прозореца и погледна надолу. Видя телевизионен екип на стълбището пред Градския съвет — дебнеше поредната мръвка от някой политик, решил да пусне някаква новина. Запита се дали по мраморните стъпала няма да се спусне Ървинг.

— Хари?

Обърна се. Беше Райдър.

— Поразходи се с мен.

Прииска му се да не го беше казвала, но я последва, когато тя се обърна и мина през двойната врата на коридора, щом останаха сами, Райдър се обърна към него.

— Какво става? Имам хора в кабинета си.

— Трябва да поговорим. Веднага.

— Тогава говори.

— Не тук. Нещата се развиват. По начина, за който те предупредих. Шефът трябва да знае. Кой е в кабинета ти? Ървинг ли?

— Не, престани с тая параноя.

— Тогава защо разговаряме тук?

— Защото кабинетът ми е зает и защото ти поиска пълна конфиденциалност. Дай ми десет минути и ще се срещнем при Чарли Чаплин.

Бош отиде до асансьора и натисна копчето. Беше само едно — за надолу.

— Ще бъда там.

Сградата „Бредбъри“ се намираше на една пряка разстояние. Бош влезе през страничния вход на Трета и се озова в сумрачния вестибюл със стълбището. Там имаше пейка със статуя на Чарли Чаплин в прочутата му роля на Скитника. Бош седна в сенките до Чарли и зачака. „Бредбъри“ беше най-старата и най-красива сграда в центъра. В нея се намираха частни и полицейски офиси, както и помещенията за изслушване на Дисциплинарната комисия, използвани от Вътрешния отдел. Странен избор за тайна среща, но навремето с Райдър използваша точно това местенце.

Райдър закъсня с почти десет минути след първоначалните десет, но Бош нямаше нищо против. Използва времето да направи план на историята, която щеше да ѝ разкаже. А тя бе сложна и все още се оформяше, като на места имаше дори импровизации.

Тъкмо беше приключил с това, когато телефонът му избръмча кратко. Извади го от джоба си, почти очакваше да е съобщение от Райдър, че срещата се отлага. Есемесът обаче беше от дъщеря му.

ВЕЧЕРЯ И УЧЕНЕ У АШ. МАЙКА Й ПРАВИ ЧУУУУДНА ПИЦА. ОК?

Изпита вина, защото прие съобщението като добре дошло. Нямаше нужда да се грижи за дъщеря си и имаше повече време да работи по случаите. Освен това можеше отново да види Ана Стоун, стига да намери достатъчно добър служебен повод. Изпрати отговор, че няма нищо против, но тя трябва да се прибере до десет вечерта — и да се обади, ако се нуждае от превоз.

Тъкмо прибираше телефона, когато Райдър влезе. Тя се поколеба за момент, докато очите ѝ свикнаха с полумрака, после седна до него.

— Здравей.

— Здравсти.

Бош я изчака да се настани по-удобно, но тя явно нямаше време за губене.

— Е?

— Готова ли си?

— Разбира се. Разказвай.

— Ами историята е следната. Джордж Ървинг има консултантска фирма, която е доста влиятелна. Продава влиянието си и връзките си с баща си и с групата, в която баща му членува в Градския съвет. Той...

— Имаш ли документи, които доказват това?

— Засега е само история, която споделям единствено с теб. Остави ме да ти я разкажа, после ще ми задаваш въпроси.

— Добре, давай.

Вратата към Трета се отвори и влезе униформен полицаи, който свали слънчевите си очила и се огледа слепешком, преди да се фокусира върху Бош и Райдър и да ги разпознае като ченгета.

— Тук ли се провеждат изслушванията пред ДК? — попита той.

— На третия етаж — отвърна Райдър.

— Ясно.

— Успех.

— Благодаря.

Бош изчака ченгето да излезе от вестибюла и да завие към основното лоби, където бяха асансьорите.

— Добре. И така, Джордж продава влиянието си в Градския съвет и съответно в различните комисии, назначавани от съвета. В някои случаи може да прави дори нещо повече от това. Може да промени играта.

— Не схващам. Как така?

— Знаеш ли как в този град се раздават франчайзи за таксиметрови услуги?

— Нямам идея.

— На райони и двугодишни договори. На всеки две години дейността ти се преглежда и оценява.

— Ясно.

— Та не знам дали Джордж е отишъл при тях, или те при него, но в Южен Лос Анджелис има държател на франчайз на име „Риджънт Такси“, който го наема да помогне за по-доходоносния франчайз в Холивуд, където са скъпите хотели, туристите и многото пари. В момента там работи компанията „Блек енд Уайт Такси“.

— Май се сецам накъде биеш. Но това не би ли вдигнало шум около съветник Ървинг? Ако гласува за компания, предложена от сина му, ще има конфликт на интереси.

— Разбира се, но първото гласуване е в комисията за таксиметрови франчайзи, а кой определя членовете ѝ? Съветът. А когато се стигне до одобряване от съвета, Ървинг благородно признава, че е налице конфликт на интереси, въздържа се от гласуване и всичко изглежда напълно честно и почтено. А как стоят нещата със сделките в кулоарите? „Гласуваш за мен, когато се оттегля, а следващия път аз ще гласувам за теб.“ Знаеш как стават тези работи, Киз. Но онова, което предлага Джордж, е още по-сигурно. Той предлага по-пълни услуги, така да се каже. „Риджънт“ казва да, ще вземем пълния пакет и месец след като Джордж е нает от компанията, нещата тръгват накриво за сегашния държател на франчайза „Б & У“.

— В какъв смисъл „накриво“?

— Нали това се опитвам да ти обясня. По-малко от месец след като Джордж Ървинг е нает от „Риджънт“, шофьорите на „Б & У“ започват да се дънят масово, има арести и актове, и изведнъж компанията престава да изглежда толкова добра.

— Колко са арестите?

— Три, като първият е извършен месец след като Ървинг сключва договора. После следва катастрофа, като за виновник е нарочен шофьорът на „Б & У“. Има няколко нарушения на правилника, които създават впечатление за безотговорно шофиране. Превишена скорост, пресичане на червено, несъобразяване с пътни знаци.

— Мисля, че „Таймс“ писа затова. Поне за карането в нетрезво състояние.

— Да, намерих материала и съм сигурен, че Джордж Ървинг е човекът, който им е подхвърлил новината. Всичко това е част от организиран план за спечелване на холивудския франчайз.

— Значи искаш да кажеш, че Джордж е отишъл при баща си и му е казал да натисне „Б & У“ и той задейства връзките си в

управлението?

— Не съм съвсем сигурен как точно е станало, но и баща, и син имат връзки в управлението. Съветникът си има симпатизанти, а синът му е бил ченге три години. Негов близък приятел работи като патрулен полицай в Холивуд. Събрах всички доклади за арестите и актовете на шофьори на „Б & У“. Едно и също ченге — приятелят на Джордж Ървинг — е извършило и трите ареста за шофиране в пияно състояние и е издало два акта. Казва се Робърт Мейсън. Каква е вероятността от случайно съвпадение?

— Все пак има такава. Правиш първия арест и после знаеш как точно изглеждат нещата.

— Хубаво, Киз, както кажеш. Един от шофьорите дори не бил спрян. Чакал на стоянка на „Ла Бреа“, когато Мейсън го спипал.

— Добре, задържанията законни ли са?

— Духали са и задържанията са законни, доколкото знам. Но все пак имаме три удара, започващи месец след наемането на Ървинг. След това шофирането в пияно състояние, пътните нарушения и катастрофата станали основен довод „Риджънт“ да поискат от комисията да отнеме холивудския франчайз на „Б & У“. Всичко се нарежда като по ноти и просто ми намирисва, Киз.

Тя най-сетне кимна, приемайки мълчаливо гледната му точка.

— Добре, дори да съм съгласна с теб, остава още един въпрос — как всичко това води до убийството на Джордж Ървинг? И защо?

— Не съм сигурен, но нека продължа с...

Бош млъкна, когато откъм лобито внезапно се чуха високи гласове. След няколко секунди утихнаха.

— Добре, нека продължа с нощта, в която Ървинг е полетял от балкона. Пристига с колата си в девет и четирийсет, дава ключовете на прислужника и се качва в лобито да се регистрира. По същото време в хотела идва писател от Източния бряг на име Томас Рапорт. Пристига с такси от летището и спира точно зад Ървинг.

— Нека позная. Пътувал е с кола на „Блек енд Уайт“.

— Знаеш ли, лейтенант, трябваше да станеш детектив.

— Опитвах, но партньорът ми беше задник.

— И аз така чух. Както и да е, права си. Било е такси на „Б & У“ и шофьорът дори познал Ървинг, когато той предавал колата си на прислужника. Снимката му се разнасяла из гаража, когато „Б & У“

получили копие от писмото на „Риджънт“ до комисията. Шофьорът, тип на име Ролинс, разпознава Ървинг, взема радиостанцията и казва: „Просто да не повярвате, току-що видях обществен враг номер едно“ или нещо подобно. И съобщението се приема от началника на смяната. На нощната смяна. Човек на име Марк Макуилън.

Бош млъкна и зачака Райдър да разпознае името. Тя обаче не реагира.

— Макуилън като „Макилин“ — подсказа ѝ той. — Това говори ли ти нещо?

Райдър поклати глава.

— Беше преди да постъпиш — каза Бош.

— Кой е той?

— Бивше ченге. Десетина години по-млад от мен. Навремето се превърна в символ на онази душаща хватка, покрай която имаше толкова спорове. И накрая беше принесен в жертва на тълпата.

— Не разбирам, Хари. Каква тълпа? Какво жертвоприношение?

— Казах ти, беше в специалната комисия, създадена, за да умиловисти гражданите на Южен Ел Ей, които твърдяха, че душащата хватка е узаконено убийство. Ченгетата я използваша и доста хора от южната част на града умряха. Истината е, че нямаше нужда от специална комисия, за да променят политиката. Можеха просто да забранят хватката. Но вместо това предпочетоха да покажат колко сериозно реагира управлението на възмущението на обществеността.

— Добре, какво общо има това с Макуилън?

— Аз бях просто редови изпълнител в комисията. Събирах сведения. Занимавах се с аутопсиите. И ето какво научих. Статистиката отговаряше на расовите и географските граници. Вярно, повечето смъртни случаи бяха в южната част и броят на умрелите афроамериканци беше много по-голям в сравнение с жертвите от други раси. Но в южната част имаше далеч повече инциденти, при които се стигаше до прилагане на сила. Колкото повече сблъсъци, сбивания и съпротиви при арест има, толкова повече са смъртните случаи. Проста математика. Само че когато се намеси расовата политика, няма нищо просто.

Райдър беше чернокожа и отраснала в Южен Ел Ей, но Бош говореше с нея като ченге с ченге и затова изобщо не се чувстваше неловко. В миналото бяха партньори и работеха като екип под

изключителен натиск. Райдър познаваше Бош едва ли не като себе си. Бяха като брат и сестра и помежду им нямаше спестени неща.

— Макуилън работеше нощна смяна на Седемдесет и седма — каза той. — Обичаше екшъна и го получаваше почти всяка нощ. Не си спомням точния брой, но за четири години имаше повече от шейсет ситуации с употреба на сила. А както се сещаш, това са само докладваните. При тези инцидента той бе използвал много често душата хватка и за три години бе успял да убие двама души. Няма друго ченге, което да е участвало в повече от един смъртен случай. Той е единственият, защото е използвал хватката повече от всеки друг. Така че, когато комисията заработи...

— Той е получил специално внимание.

— Именно. Само че всички негови инциденти, свързани с употреба на сила, бяха определени като чисти по времето, когато са се случили. В това число и двата смъртни случая. Разследващите стигнали до заключението, че е действал в рамките на позволеното. Само че един път може да се определи като нещастен инцидент, два пъти вече става модел на поведение. Някой подшушна името и случаите на „Таймс“, който висеше над комисията като смог над центъра. Историята се раздуха и Макуилън се превърна в олицетворение на всичко лошо в управлението. Нямаше значение, че не са го уличили в превишаване на правата. Той беше човекът. Ченгето убиец. Водачът на коалицията срещу управлението даваше пресконференции едва ли не през ден. Той започна да го нарича „Макилин“^[1] и прозвището си остана.

Бош стана от пейката и закрачи напред-назад, като продължаваше да говори.

— Комисията препоръча хватката да бъде забранена при прилагането на сила, което и стана. Шантавото е, че след това от управлението казаха на полицаите да разчитат повече на палките си всъщност можеше да отнесеш наказание, ако излезеш от патрулната кола без палка в ръката или на колана. Точно по това време се появиха и тейзърите. И докъде стигнахме? До Родни Кинг. Видео, което промени света. Запис как го зашеметяват с тейзър и го пребиват с палки, когато една добре приложена хватка можеше само да го приспи.

— Хм — рече Райдър. — Никога не съм поглеждала на случая по този начин.

Бош кимна.

— Както и да е, забраната на хватката не беше достатъчна. Разгневената тълпа трябваше да получи своята жертва и това беше Макуилън. Беше отстранен по обвинения, които винаги съм смятал за скалъпени и политически мотивирани. Новото разглеждане на смъртните случаи установи, че при втория инцидент е превишил правомощията си при ескалирането на употребата на сила. Казано по-просто, самата хватка, която убила човека, била правомерна, но всичко останало преди прилагането ѝ било неправилно. Беше изправен пред Дисциплинарната комисия и уволнен. Случаят беше предаден на окръжния прокурор, който одобри решението. Помня, че смятах Макуилън за късметлия, задето не използваха вълната и не повдигнаха обвинение срещу него. Той се опита да оспори решението и да бъде възстановен на служба, но не се получи. С него беше свършено.

Бош замълча за момент, за да види дали Райдър няма да каже нещо. Тя седеше със скръстени на гърдите ръце и се взираше в сенките. Обмисляше чутото и се опитваше да разбере как всичко това е свързано с настоящия случай.

— Така — най-сетне рече тя. — Преди двайсет и пет години комисия начело с Ървин Ървинг става причина Макуилън да изгуби работата и кариерата си по обвинения, които, поне според него, са неоснователни и нечестни. А сега синът на Ървинг, а може би и самият съветник, се опитват да отмъкнат франчайза на компанията, в която Макуилън работи като... какво беше, нощен диспечер?

— Началник-смяна. Което май означава точно диспечер.

— И това го подтиква да убие Джордж Ървинг. Мога да свържа точките, но имам проблем с мотива, Хари.

— Ами, не знаем нищо за Макуилън, нали така? Нямаме представа дали не е влачил обидата си като забрала рана през всички тези години, докато изведнъж му се е отворила възможност да отмъсти. Шофьорът се обажда и казва: „Познай кого видях току-що“. Имаме характерното ожулване по рамото, което е типично за душащата хватка. Имаме и свидетел, който е видял някого на пожарната стълба.

— Какъв свидетел? Не си ми споменава за свидетел.

— Днес научих. Склонът зад хотела беше проверен и един от жителите казал, че видял мъж на пожарната стълба през нощта. Само

че според него тогава било един без двайсет, а според съдебния лекар смъртта е настъпила между два и четири часа. Така че имаме несъответствие от около два часа. Човекът на стълбата е слизал, а не се е качвал. Има и друго — очевидецът твърди, че мъжът на стълбата бил с нещо като униформа. Сиво горнище и сиви панталони. Днес бях в гаража на „Б & У“. Там се намира и диспечерският им пункт. Механиците носят сиви гащеризони. Макуилън може да е облякъл такъв, преди да се качи на стълбата.

Бош разпери ръце, за да покаже, че това е всичко. Не разполагаше с повече. Райдър дълго мълча и накрая зададе въпроса, който той очакваше.

— Винаги си ме учил да питам къде са дупките. „Погледни становището си и намери дупките. Защото, ако не ги намериш, адвокатът ще го направи вместо теб.“ И тъй, Хари, къде са дупките?

Бош сви рамене.

— Несъответствието във времето е дупка. Не разполагаме с нищо, което да доказва, че Макуилън е бил в стаята на Ървинг. Всички отпечатъци вътре и по стълбата бяха пуснати през компютъра. Макуилън щеше да излезе.

— Как обясняваш несъответствието във времето?

— Преценявал е мястото. Тогава го е забелязал очевидецът, а не когато се е върнал.

Райдър кимна.

— Ами белезите по рамото на Ървинг? Могат ли да се сравнят с часовника на Макуилън?

— Възможно е, но това няма да е достатъчно доказателство. Може да изкараме късмет и дори да открием ДНК по часовника. Но си мисля, че голямата дупка в случая е самият Ървинг. Защо изобщо е отишъл в хотела? Историята с Макуилън разчита на шанса. Таксиметров шофьор вижда Ървинг. Казва на Макуилън. Дълбоко спотаеният гняв и обидата вземат връх. След края на смяната Макуилън грабва работен гащеризон и тръгва към хотела. Качва се по стълбата, успява по някакъв начин да се добере до стаята на Ървинг и го удушва. Съблича тялото и сгъва прилежно дрехите му, но пропуска едно копче на пода. После го хвърля през балкона и всичко прилича на самоубийство. На теория изглежда правдоподобно, но какво е правил там Ървинг? Среща ли е имал? Чакал ли е някого? И защо е оставил

вещите си — портфейл, телефон и всичко останало — в сейфа? Ако не отговорим на тези въпроси, ще останем с толкова голяма дупка, че можем да прекараме и слон през нея.

Райдър кимна и попита:

— И какво предлагаш да правим?

— Ние няма да правим нищо. Аз ще продължа да работя. Но и ти, и шефът трябва да знаете, че колкото повече напредва разследването, толкова повече се доближаваме до съветника. Ако притисна Робърт Мейсън и разбере защо е започнал да насажда шофьорите на „Б & У“, може да се стигне направо до самия Ървин Ървинг. Шефът трябва да е наясно с това.

— Ще му кажа. Това ли е следващият ти ход?

— Още не съм сигурен. Искам да знам колкото се може повече, преди да се заема с Макуилън.

Райдър стана. Нямахте търпение да си тръгне.

— Връщаш ли се? — попита тя. — Искаш ли да повървим?

— Не, тръгвай — отвърна Бош. — Смятам да проведе няколко телефонни разговора.

— Добре, Хари. Успех. И да се пазиш.

— Да, ти също. Да се пазиш там горе.

Тя го погледна. Знаеше, че има предвид десетия етаж на КНП. Усмихна се и той ѝ отвърна с усмивка.

[1] От killing (убиване) — Б.пр. ↑

20

Бош седна отново на пейката и събра кураж. Извади телефона и се обади на Ана Стоун. Беше му дала номера на мобилния си телефон, когато се разделиха в понеделник вечерта.

Тя отговори веднага, въпреки че номерът му беше скрит.

— Хари Бош е.

— Помислих си, че може да си ти. Има ли нещо ново?

— Не, днес работя по друг случай. Партньорът ми обаче се опитва да открие онзи Чил.

— Добре.

— Нещо ново при теб?

— Не, все същата добра работа, която вършим винаги.

— Радвам се да го чуя.

Последва неловко мълчание, но накрая той се престраши.

— Довечера дъщеря ми ще учи при една приятелка, така че съм свободен. И се питах... така де, знам, че е много скоро... но исках да се видим и ако нямаш нищо против, да вечеряме отново заедно.

— Ами...

— Добре, няма значение. И без това се обаждам в последния момент. Аз ще...

— Не, не, просто в сряда и четвъртък вечерта имам сеанси.

— Не правите ли почивка за вечеря?

— Да, но е много кратка. Виж какво, става ли да ти се обадя малко по-късно?

— Да, но не е нужно да пренебрегваш...

— Искам да се видим, но трябва да поверя дали някой ще се съгласи да си разменим смените. Става ли да ти звънна след малко?

— Разбира се.

Бош ѝ каза номера си и затвори. Стана, потупа Чарли Чаплин по рамото и тръгна към изхода.

Когато се върна в отдела, Чу работеше на лаптопа и не вдигна глава, когато той влезе в кабинката.

— Намери ли моя човек?

— Още не.

— Как вървят нещата?

— Не много добре. Има деветстотин и единайсет варианта на Чил в базата данни. И това е само за Калифорния. Така че не храни големи надежди.

— Това всички ли са, или само за периода, за който попитах?

— Периодът няма значение. Твоят човек от осемдесет и осма може да е бил вкаран в базата по всяко време преди или след това. Зависи дали е бил арестуван, разпитван или е станал жертва. Възможностите са цял куп. Трябва да прегледам всички.

Чу говореше отсечено. Бош знаеше, че още е ядосан, задето бе изключен от разследването на Ървинг.

— Всичко това може да е вярно, но хайде като начало да стесним периода до... да речем, до деветдесет и втора. Имам предчувствието, че ако е влязъл в системата, е станало преди това.

— Хубаво.

Чу затрака на клавиатурата. Още не беше погледнал към Бош.

— На идване видях, че лейтенантът е сама в кабинета си. Можеш да поговориш с нея за прехвърлянето.

— Първо да приключа с това.

Бош избличаваше блъфа му. И двамата го знаеха.

— Добре.

Телефонът на Хари избръмча и той видя, че номерът започва с 818 — Долината. Излезе от кабинката и тръгна по коридора, за да може да говори насаме. Ана Стоун му звънесе от някой от служебните телефони.

— Няма да можем да се срещнем преди осем, защото имам работа. Устройва ли те?

— Разбира се, че ме устройва.

Така щеше да прекара около час и половина с нея, освен ако не променеше полицейския час на дъщеря си.

— Сигурен ли си? Звучиш ми...

— Не, устройва ме. Сигурно аз също ще се забавя. Имам доста неща за вършене. Къде искаш да се срещнем?

— Какво ще кажеш този път да е някъде по средата? Обичаш ли суши?

— Честно казано, не особено, но мога да се пробвам.

— Да не искаш да кажеш, че никога не си опитвал?

— Ами... имам известен проблем със суровата риба.

Не искаше да споменава, че проблемът е свързан с опита му във Виетнам. Гранясалата риба, на която се натъкнаха в тунелите. Непоносимата смрад.

— Добре, значи забравяме за сушието. Какво ще кажеш за нещо италианско?

— Бива. Значи италианско.

— Знаеш ли къде е „Каза дел Соле“ в Северен Холивуд?

— Ще го намеря.

— В осем?

— Там съм.

— До скоро, Хари.

— До скоро.

Бош прекъсна връзката и проведе друг разговор. Хийт Уиткомб беше негово другарче по фас, когато работеше в управлението в Холивуд. Бяха делили безброй пъти пепелника зад участъка, докато Бош не отказа цигарите. Уиткомб беше патрулен сержант и като такъв би трябвало да познава Робърт Мейсън, патрулното ченге, извършило трите ареста на пияни шофьори на „Б & У“. Освен това продължаваше да пуши.

— Зает съм, Хари — каза Уиткомб, когато вдигна. — Какво искаш?

— Обади ми се, когато се освободиш.

Бош прекъсна връзката и се сблъска с Чу на вратата на отдела.

— Хари, къде беше?

— Излязох за една цигара.

— Ти не пушиш.

— Да. Какво има?

— Чилтън Харди.

— Намерил си го?

— Мисля, че да. Съвпада.

Влязоха в кабинката и Чу се настани пред компютъра. Бош се наведе над рамото му и се загледа в екрана. Чу натисна шпацията, за да

събуди лаптопа. Екранът се освети и на него се появи полицейска снимка на бял мъж около трийсетте, с щръкнала черна коса и белези от младежки пъпки. Гледаше намусено камерата със студените си сини очи.

— Чилтън Арън Харди — обяви Чу. — Известен като „Чил“.

— Откога е снимката? — попита Бош. — И къде е направена?

— От осемдесет и пета. В управлението на Северен Холивуд. Посегателство срещу полицай. По онова време е бил на двацет и осем и е живеел в апартамент на „Кахуенга“ в Толука Лейк.

Толука Лейк беше при Бърбанк и Грифит Парк. Бош знаеше, че е недалеч от Травъл Таун, където Клейтън Пел се беше возил на влакчетата по онова време.

Пресметна наум. Чилтън Харди трябваше да е на петдесет и четири, ако още мърдаше.

— Пусна ли го през базата на МПС?

Чу превключи програмите и вкара името на Харди в щатската база данни, съдържаща имената на двацет и четирите милиона притежатели на шофьорски книжки в Калифорния. Пусна търсенето и зачакаха да видят дали Харди е един от тях. Секундите се изнизваха и Бош не очакваше да получи резултат. По принцип убийците, които успяваха да се измъкнат безнаказано, не се задържаха на същото място.

— Бинго — каза Чу.

Бош се наведе към екрана. Имаше две попадения. Чилтън Арън Харди, на седемдесет и седем и все още с книжка, живеещ в Лос Аламитос. И Чилтън Арън Харди-младши, на петдесет и четири, с адрес Уудланд Хилс, предградие на Лос Анджелис.

— Топанга Кениън Булевард — прочете Бош адреса на помладия Харди. — Не е отишъл много далеч.

Чу кимна.

— Уест Вали.

— Вижда ми се странно. Защо му е да остава тук?

Чу не отговори — знаеше, че той просто мисли на глас.

— Да видим снимката — каза Бош.

Чу извика снимката от книжката на Чилтън Харди-младши. През двацет и шестте години след арестуването му в Северен Холивуд той бе изгубил повечето си коса и кожата му беше провиснала. Лицето

беше сбръчкано от годините тежък живот. Но очите си оставаха същите. Твърди и безмилостни. Бош дълго се вира в снимката, без да каже нищо.

— Браво, добра работа. Разпечатай я.

— Ще ходим на гости на господин Харди ли?

— Още не. Ще действаме бавно и разсъдливо. През всички тези години Харди се е чувствал в достатъчна безопасност, за да остане в града. Трябва да се подготвим и да бъдем внимателни. Разпечатай старата и новата снимка. По две копия от всяка.

— Ще ги покажем на Пел ли?

— Да. И може би ще го повозим.

Докато Чу подреждаше снимките наред с фотографии на други престъпници, Бош се върна на бюрото си. Канеше се да се обади на Ана Стоун и да ѝ каже за плана им, когато получи съобщение, от дъщеря си.

КАЗАХ НА МАЙКАТА НА АШЛИН, ЧЕ РАБОТИШ ПО СЛУЧАЙ. ТЯ КАЗВА, ЧЕ МОГА ДА ПРЕСПЯ ТУК СТАВА ЛИ?

Бош мисли доста, преди да отговори. Утре беше учебен ден, но Мади беше оставала там и преди, когато той беше в командировка. Майката на Ашлин беше много гостоприемна и смяташе, че по някакъв начин помага на закона, като се грижи за Мади, докато баща ѝ преследва убийци.

Запита се обаче дали в случая не става въпрос за нещо друго. Да не би дъщеря му да освобождаваше терена за Ана?

Едва не ѝ се обади, но предпочете да продължи с текстовите съобщения, защото не искаше Чу да става свидетел на разговора им.

СИГУРНА ЛИ СИ? НЯМА ДА СЕ БАВЯ МНОГО. МОГА ДА ТЕ ВЗЕМА НА ВРЪЩАНЕ.

Тя бързо отговори, че е сигурна и че иска да преспи у Ашлин. Минали през дома след училище, за да вземат дрехи. Накрая Бош ѝ писа, че е съгласен.

Обади се на Ана да ѝ каже, че ще се видят преди осем. Тя отговори, че могат да използват една от стаите за консултации, за да покажат на Пел снимките.

— А можем ли да го вземем с нас? Има ли някакви правила в това отношение?

— Къде ще го водите?

— Разполагаме с адрес. Смятаме, че Пел е живял там с майка си и с онзи тип. Искам да видя дали ще познае мястото. Някаква жилищна кооперация е.

Известно време Ана не отговори — вероятно обмисляше как ще се отрази на Пел да види мястото, където е бил тормозен като дете.

— Няма правила — най-сетне рече тя. — Може да напуска центъра. Но мисля, че аз също трябва да дойда. Може да реагира зле. По-добре е да съм с него.

— Мислех си, че имаш среща. Каза, че трябва да работиш до осем.

— Просто трябва да си отработя часовете. Днес дойдох по-късно, защото си мислех, че довечера ще имам сесия. Проверяват ни. Не искам да имам проблеми заради това, че съм работила шест часа.

— Ясно. Е, ще дойдем след около час. Пел ще се е прибрал ли от работа?

— Той вече се върна. Ще ви чакаме. Това променя ли плановете за вечеря?

— Не и от моя страна. Очаквам я с нетърпение.

— Добре. Аз също.

21

Бош и Чу пътуваха отделно до Долината, за да не им се налага после да се бутат в натоварения трафик към центъра. Чу щеше да продължи по магистрала 134 към дома си в Пасадена, а Бош щеше да остане в района, докато дойде време за вечерята с Ана Стоун.

Докато пътуваше по магистрала 101, Уиткомб от управлението в Холивуд най-сетне се обади.

— Извинявай, Хари. Хвана ме насред работа и просто забравих да ти се обадя. С какво мога да ти помогна?

— Имаш ли в участъка патрулно ченге на име Робърт Мейсън?

— Да, Боби Мейсън. Но той работи втора смяна, а аз първа, така че не го познавам много добре. Какво за него?

— Гледах, че е извършил едни арести, свързани със случай, по който работя. Искам да поговоря с него по въпроса.

— Работиш върху случая в „Шато“ с хлапето на Ървин Ървинг, нали?

На Бош му се стори странно някой да нарича Джордж Ървинг „хлапе“.

— Точно така.

— За какви арести става въпрос?

— Три, за шофиране в пияно състояние.

— Какво общо има това със случая?

Бош замълча за момент с надеждата, че така ще намекне на Уиткомб, че търси информация, а не се опитва да разгласява такава.

— Просто подробност — каза най-сетне. — Какво си чувал за Мейсън? Добре ли се представя?

Говореше кодирано — опитваше се да разбере дали Мейсън има съмнителна репутация.

— Доколкото чух, вчера бил доста разстроен — отвърна Уиткомб.

— Защо?

— Заради „Шато“. Май са били стари приятели със сина на съветника. Чух, че дори били в един клас в академията.

Бош се насочи към изхода за Ланкършим Булевард. Планът беше да вземе Чу от паркинга до станцията на метрото в Студио Сити.

Не искаше да разкрива пред Уиткомб колко важни са нещата, затова каза само:

— Да, и аз чух, че са се познавали.

— Така изглежда — каза Уиткомб. — Но това е всичко, което знам, Хари. Както казах, Мейсън работи втора смяна, а аз — първа. Почти приключих за днес. Има ли нещо друго?

Това беше неговият начин да каже, че не иска да се замесва в разговори за колега. Бош не можеше да го вини.

— Да. Знаеш ли в коя зона обикновено работи Мейсън?

Холивуд беше разделен на осем основни патрулни зони.

— Мога да проверя. В участъка съм.

Бош изчакал Уиткомб скоро се обади отново.

— Назначението му е в шест-Адам-шейсет и пет, вероятно обикновено работи там.

Периодът на едно назначение продължаваше двайсет и осем дни. Първото „шест“ се отнасяше за Холивуд. „Адам“ беше името на патрулната единица, а „шейсет и пет“ беше зоната. Бош не можеше да си спомни къде точно се намира тя и реши да импровизира.

— Шейсет и пет, това коридорът Ла Бреа ли беше?

— Точно така, Хари.

Помоли Уиткомб да не споменава на никого за разговора, благодари му и затвори.

Обмисли ситуацията и си даде сметка, че Ървин Ървинг е недосегаем. Ако Мейсън беше арестувал шофьорите на „Б & У“ с цел да осигури франчайза на „Риджънт“, вероятно го беше направил по молба на бившия си приятел и колега от академията, Джордж Ървинг. Трудно можеше да се докаже, че съветникът има нещо общо с това.

Влезе в паркинга и го обиколи, като се оглеждаше за партньора си. След като стана ясно, че е пристигнал пръв, спря на главната алея и зачака. Забарабани по таблото и си даде сметка, че е разочарован от признанието, че действията на Ървин Ървинг може и да не са довели до смъртта на сина му. Ако съветникът бъдеше обвинен, че е продал влиянието си в полза на „Риджънт“, това щеше да изглежда

съмнително. Ървинг можеше да възрази, че цялата схема е била замислена и изпълнена от мъртвия му син, а Бош не вярваше, че би се посвенил да го направи.

Свали прозореца, за да подиша свеж въздух. Опита се да се избави от безпокойството, като се прехвърли на другия случай и се замисли за Клейтън Пел и какво да правят с него. После си помисли за Чилтън Харди и си даде сметка, че не иска да се откаже от възможността да зърне човека, който бе основната мишена в разследването на случая „Лили Прайс“.

Предната врата се отвори и Чу се намести до него. Бош беше така погълнат от мислите си, че не го беше видял да влиза в паркинга.

— Давай, Хари.

— Знаеш ли, размислих. Искам да обръснем адреса на Харди, може би дори да го видим какво представлява, ако изкараме късмет.

— „Обръснем“?

— Като при „бръснещ полет“. Да видим кое как е, преди да се върнем за сериозна работа. После отиваме да се видим с Пел. Нещо против?

— Нищо.

Бош излезе от паркинга и се върна на магистрала 101, движението на запад към Уудланд Хилс беше натоварено. Двайсет минути по-късно излезе на Топанга Кениън Булевард и пое на север.

Адресът на Чилтън Харди се оказа двуетажна жилищна кооперация близо до големия супермаркет на Уест Вали. Сградата беше голяма, заемаше пространството от тротоара до задна алея с подземен паркинг. След като я обиколи, Бош паркира пред централния вход и с Чу слязоха от колата. Докато оглеждаше мястото, Бош изпита смътното чувство, че вижда нещо познато. Сградата имаше сиви стени и бели первази в стил Кейп Код, с навеси на тъмносини и бели ивици над прозорците отпред.

— Това място познато ли ти е? — попита Бош.

Чу впери поглед в сградата.

— Не. Трябва ли?

Бош не отговори. Отиде до вратата, където имаше домофон. Имената на четирийсет и осемте обитатели бяха изписани до звънците, заедно с номерата на апартаментите. Бош прегледа списъка и не откри името „Чилтън Харди“. Според базата данни Харди трябваше да живее

в апартамент 23. Името до съответния звънец беше „Филипс“. Бош отново получи пристъп на дежа ву. Беше ли идвал тук и преди?

— Какво мислиш? — попита Чу.

— Кога е издадена шофьорската книжка?

— Преди две години. Може тогава да е живял тук, а после да се е преместил.

— Или никога да не е стъпвал тук.

— Да, избира случаен адрес, за да заличи следите си.

— Може и да не е чак толкова случаен.

Бош се огледа, чудеше се дали да рискува да провери ситуацията и евентуално да предупреди Харди (ако беше тук), че е привлякъл вниманието на полицията. Видя табела, поставена на тротоара.

ЛУКСОЗНИ АПАРТАМЕНТИ „АРКЕЙД“
АПАРТАМЕНТ под НАЕМ
ДВЕ СПАЛНИ, ДВЕ БАНИ, БЕЗПЛАТЕН ПЪРВИ
МЕСЕЦ
ПОДРОБНОСТИ ВЪТРЕ

Бош реши засега да не звъни на апартамент 23. Вместо това натисна номер 1. На него пишеше „Управител“.

— Да?

— Идваме да огледаме свободния апартамент.

— Трябва има уговорка.

Бош погледна таблото и едва сега видя обектива на камера до говорителя. Управителят вероятно го гледаше и това никак не му хареса.

— Така и така сме тук. Искате ли да го дадете под наем, или не?

— Трябва има уговорен час. Съжалявам.

Майната му, помисли си Бош.

— Отваряйте. Полиция.

Извади значката си и я вдигна пред камерата. След секунда електрическата ключалка избръмча и Бош бутна вратата.

Тя водеше към централно фоайе, където се намираха пощенските кутии и табло с различни обяви. Дребен мургав мъж, по всяка вероятност с южноазиатски произход, приближи и каза:

— Полиция. Какво мога направя за вас?

Бош представи себе си и Чу, а мъжът отговори, че името му е Ирфан Хан и че е управител. Бош му каза, че провеждат разследване в района и търсят човек, който може би е бил жертва на престъпление.

— Какво престъпление? — поинтересува се Хан.

— В момента не можем да ви кажем — отвърна Бош. — Просто трябва да установим дали човекът живее тук.

— Как име?

— Чилтън Харди. Може да използва прякора „Чил“.

— Не, не тук.

— Сигурен ли сте, господин Хан?

— Да, сигурен. Аз управител сграда. Той не тук.

— Ще ви покажа негова снимка.

— Добре, показва.

Чу извади снимката на Харди от шофьорската книжка. Хан я разглежда цели пет секунди и накрая поклати глава.

— Сигурен, казва ви. Този мъж не тук.

— Да, схванах. Този мъж не тук. Ами вие, господин Хан? От колко време сте тук?

— Работи тук вече три години. Върши много добра работа.

— И този човек никога не е живял тук? Например преди две години?

— Не, щях помни, ако живял.

Бош кимна.

— Добре, господин Хан. Благодаря за съдействието.

— Аз съдейства напълно.

— Да, господине.

Бош се обърна и тръгна към изхода, а Чу го следваше. Когато стигнаха до колата, Бош дълго гледа към сградата, след което се настани зад волана.

— Вярваш ли му? — попита Чу.

— Да — отвърна Бош. — Мисля, че му вярвам.

— В такъв случай какво мислиш?

— Мисля, че пропускаме нещо. Да идем да се видим с Клейтън Пел.

Запали двигателя и потегли. Докато караше към магистралата, сините и бели ивици на навесите не излизаха от ума му.

Беше един от малкото пъти, в които остави Чу да кара. Седеше отзад с Клейтън Пел. Искаше да бъде близо до него, ако реагира бурно. Когато видя подредените снимки и всеки път избираше тази на Чилтън Харди, Пел беше изчезнал зад стена от контролирана ярост. Бош я усещаше и искаше да бъде до него, ако се наложи да се намеси.

Ана Стоун се взеше отпред и Бош можеше да наблюдава и Пел, и нея. Тя изглеждаше загрижена. Отварянето на старите рани на Пел определено ѝ тежеше.

Бош и Чу бяха обсъдили пътуването, преди да пристигнат в „Буена Виста“ да вземат Пел. Първо минаха през Травъл Таун в Грифит Парк, за да започнат обиколката от място, свързано с хубави спомени за Пел. Той поиска да слезе и да погледа влакчетата, но Бош отказа, тъй като имали график. Всъщност не искаше да позволи на Пел да гледа децата във влакчетата.

След това Чу зави надясно по „Кахуенга“ и пое на север към адреса, на който Чилтън Харди бе живял по времето, когато Пел е бил с него. Бяха се разбрали да не посочват кооперацията на Пел, а просто да видят дали ще я познае.

Когато се намираха на две преки от нея, Пел каза:

— Да, точно тук живеехме. Мислех си, че онова там е училище, и исках да го посещавам.

Той посочи през прозореца към една частна целодневна детска градина с люлка зад телената ограда. Бош можеше да си представи как едно осемгодишно момче би могло да си помисли, че това е училище.

Вече приближаваха жилищната сграда. Намираше се от страната на Пел. Чу махна крака си от газта и продължи по инерция, което Бош сметна за подсказване, но минаха покрай адреса без никаква реакция от страна на Пел.

Не беше никаква катастрофа, но Бош остана разочарован. Мислеше от гледната точка на обвинението. Ако можеше да свидетелства, че Пел е посочил жилищната сграда без ничия помощ,

това щеше да подкрепи историята му. Ако се наложеше изрично да му покажат сградата, защитата можеше да възрази, че Пел е манипулирал полицията и че показанията му са плод на желанието му за отмъщение.

— Нещо друго? — попита Бош.

— Да, мисля, че току-що я подминахме, но не съм сигурен.

— Искаш ли да се върнем?

— Може ли?

— Разбира се. От коя страна беше?

— От моята.

Бош кимна. Сега нещата изглеждаха по-добре.

— Детектив Чу — каза той. — Вместо да обръщаш, направи една обиколка, за да може Клейтън отново да гледа от своята страна.

— Дадено.

Чу зави надясно на следващата пряка, после отново надясно и подмина три преки. Последва нов десен завой и излязоха на „Кахуенга“, на ъгъла на детската градина. Зави отново и се озоваха само на пряка и половина от адреса.

— Да, точно тук — каза Пел.

Чу караше по-бавно от разрешеното. Някаква кола наду клаксон зад тях и ги задмина. Никой в полицейската кола не обърна внимание.

— Това е — каза Пел. — Така мисля.

Чу спря до тротоара. Адресът беше същият. Всички мълчаха, докато Пел се взираше през прозореца към кооперация „Камелот“ — двуетажна сграда с циментова замазка и фалшиви кръгли кули на ъглите на фасадата. Беше типична за безвкусните постройки, изпълнили града по време на бума през петдесетте. Бяха проектирани да издържат трийсет години и бяха надхвърлили двойно възрастта си. Мазилката беше напукана и обезцветена, покривът беше хлътнал, а този на едната кула беше увит със синьо импрегнирано платно, за да спре течовете.

— Навремето изглеждаше по-добре — рече Пел.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита Бош.

— Да, това е. Помня, че приличаше на замък, и бях развълнуван, че ще живея тук. Само дето не знаех...

Гласът му замря и той продължи да се взира в сградата. Беше се извъртял в седалката с гръб към Бош. Опря чело на прозореца, след

това раменете му се разтресоха и се чу тих звук, подобен на свирене, когато заплака.

Бош вдигна ръка и посегна към рамото му, но се спря. Поколеба се и дръпна ръката си. Стоун тъкмо се обръщаше назад и видя движението му. За част от секундата Бош долови отвращението в погледа ѝ.

— Клейтън — каза тя. — Всичко е наред. Добре е да видиш това, да се изправиш лице в лице с миналото.

Пресегна се през седалката и постави ръка на рамото на Пел. Повече не погледна към Хари.

— Всичко е наред — повтори тя.

— Надявам се да пипнете шибаното копеле — каза Пел със задавен глас.

— Не се безпокой — отвърна Бош. — Ще го пипнем.

— Надявам се да пукне. Да окаже съпротива и да му надупчите задника.

— Стига, Клейтън — каза Стоун. — Да не мислим за подобни...

Той рязко махна ръката ѝ от рамото си.

— Искам да умре!

— Не, Клейтън.

— Да! Вижте ме! Вижте какво представлявам! Единствено заради него.

Стоун се обърна напред и рече отсечено:

— Мисля, че Клейтън стоя достатъчно тук. Сега може ли да се връщаме?

Бош потупа Чу по рамото и каза:

— Да вървим.

Чу потегли на север. Всички мълчаха по пътя назад. Когато стигнаха „Буена Виста“, вече се беше стъмнило. Чу остана в колата, а Бош изпрати Пел и Стоун до портала.

— Клейтън, благодаря ти — каза Бош, докато Стоун отключваше. — Знам, че ти беше трудно. Оценявам готовността ти да го направиш. Това ще помогне на разследването.

— Не ме интересува разследването. Ще го пипнете ли?

Бош се поколеба, накрая кимна.

— Мисля, че да. Имаме още работа, но ще я свършим и тогава ще го намерим. Обещавам ти.

Пел мина през портала, без да каже нищо повече.

— Клейтън, иди в кухнята и виж дали има нещо за вечеря — заръча му Стоун.

Той вдигна ръка в знак, че я е чул, и продължи през двора. Стоун се обърна да затвори портала, но Бош още стоеше там. Тя го погледна и той прочете разочарованието в очите ѝ.

— Май няма да вечеряме заедно — каза той.

— Защо? Дъщеря ти ли?

— Не, тя е у приятелка. Просто си помислих... искам да кажа, че нямам нищо против да вечеряме. Само трябва да откарам партньора си до Студио Сити. Още ли искаш да се срещнем при ресторанта?

— Разбира се, но хайде да не чакаме до осем. След това пътуване... мисля, че приключих за днес.

— Добре. Ще оставя Чу и ще продължа натам. Става ли, или искаш да мина да те взема?

— Не, ще се видим там.

Влязоха в ресторанта повече от половин час преди часа на резервацията и бяха настанени в тихо сепаре в задното помещение, до камината. Поръчаха си паста и кианти, което Ана избра. Храната беше добра, разговаряха за незначителни неща — докато тя не постави Бош право на мястото му.

— Хари, защо не успя да утешис Клейтън в колата? Видях те. Не можа да го докоснеш.

Бош отпи дълга глътка вино, преди да отговори:

— Просто реших, че не иска да го докосват. Беше разстроен.

Тя поклати глава.

— Не, Хари, видях. И искам да знам защо човек като теб не може да изпита съчувствие към човек като него. Трябва да знам, преди да... преди нещата между нас да продължат напред.

Бош заби поглед в чинията си. Остави вилицата. Усецаше се напрегнат. Беше се запознал с тази жена само преди два дни, но не можеше да отрече, че е привлечен от нея и че помежду им се е зародила някаква връзка. Не искаше да пропилява този шанс, но не знаеше какво да каже.

— Животът е прекалено кратък, Хари — рече тя. — Не мога да си губя времето и не мога да бъда с някой, който не разбира какво правя и не изпитва почти никакво човешко състрадание към хората, които са жертви.

Той най-сетне си възвърна дар слово.

— Изпитвам състрадание. Работата ми е да говоря от името на жертви като Лили Прайс. Но какво правим с жертвите на Пел? Той е наранил толкова лошо, колкото е бил наранен самият той. Нима трябва да го потупам по рамото и да му кажа: спокойно, спокойно, всичко ще бъде наред? Не е наред сега и никога няма да бъде. И важното е, че той също го знае.

Разпери ръце, сякаш искаше да каже — такъв съм, това е истината.

— Хари, вярваш ли, че в света има зло?

— Разбира се. Ако нямаше, щях да съм безработен.

— Откъде идва?

— За какво говориш?

— За работата ти. Ти се сблъскваш със злото почти всеки ден.

Откъде идва то? Как хората стават зли? Във въздуха ли е? Заразяваш ли се с него, както се заразяваш от грип?

— Не се дръж назидателно с мен. Не съм чак толкова просто устроен.

— Не се държа назидателно. Опитвам се да разбера какво мислиш, за да мога да взема решение. Харесвам те, Хари. Много. Харесвам всичко, което виждам, с изключение на онова, което направи днес в колата. Не искам да започна нещо, а после да излезе, че съм сгрешила в преценката си за теб.

— Това какво е, интервю за работа ли?

— Не. Опитвам се да те опозная.

— Много ми намирисва на онези бързи запознанства, които се организират напоследък. Искаш да научиш всичко, преди да се случи каквото и да било. Има нещо, което не ми казваш.

Тя не отговори веднага и това му подсказа, че е улучил в целта.

— Ана, какво има?

Тя подмина въпроса му и продължи да настоява:

— Хари, откъде идва злото?

Бош се разсмя и поклати глава.

— Хората не разговарят за такива неща, когато опитват да се опознаят. Защо се интересуваш какво мисля по въпроса?

— Просто се интересувам. Какъв е отговорът ти?

Гледаше го сериозно. Това беше важно за нея.

— Виж, мога само да кажа, че никой не знае откъде идва. Просто го има и то е виновно за наистина ужасни неща. И моята работа е да го открия и да го премахна от света. Не е нужно да знам откъде идва, за да го правя.

Тя помълча, преди да отговори.

— Добре казано, Хари, но не достатъчно. Занимаваш се с това отдавна. От време на време трябва да си се замислял откъде идва мракът у хората. Как сърцето им става черно?

— Това да не би да е разговор на тема „природа срещу възпитание“? Защото аз...

— Да, точно това е. За кое гласуваш?

Бош искаше да се усмихне, но някак усети, че това няма да се приеме добре.

— Не гласувам, защото няма...

— Не, трябва да гласуваш. Наистина трябва. Искам да знам.

Беше се навела над масата и шепнеше настоятелно. Облегна се назад, когато дойде сервитьорът да вземе чиниите им. Бош беше благодарен за прекъсването, защото то му даваше време да помисли. Поръчаха си кафе, но без десерт. Сервитьорът изчезна и моментът настъпи.

— Добре. Мисля, че злото определено може да се възпита. Няма съмнение, че точно това се е случило с Клейтън Пел. Но за всеки Пел, който наранява някого, съществува и някой друг, който е имал същото детство като него, но никога не е навредил на когото и да било. Така че има и нещо друго. Някаква друга променлива в уравнението. Дали хората се раждат с нещо, което е заспало и излиза на повърхността само при определени обстоятелства? Не зная, Ана. Наистина не зная. И не си въобразявай, че някой знае. Не и със сигурност. Разполагаме единствено с теории, а в дългосрочен план никоя от тях няма значение, защото теорията няма да спре пораженията.

— Искаш да кажеш, че работата ми е безсмислена, така ли?

— Не, но твоята работа — също като моята — идва едва след като вредата е нанесена. Вярно, има надежда усилията ти да попречат на много от тези хора да повторят постъпките си. Вярвам в това и ти го казах на предишната ни среща. Но може ли то да различи и да спре човек, който не е действал досега, не е нарушавал закона и с нищо не е показал на какво е способен? Защо изобщо водим този разговор, Ана? Кажи ми какво спестяваш.

Сервитьорът пристигна с кафетата и Ана му каза да донесе сметката. Бош прие това за лош знак. Тя искаше да се отърве от него. Искаше да си върви.

— Така значи? Плащаме сметката и бягаш, без да отговориш на въпроса ми?

— Не, Хари, поисках сметката, защото искам да ме откараш у дома. Но преди това трябва да знаеш нещо за мен.

— Тогава ми го кажи.

— Имам син, Хари.

— Знам. Каза, че бил в района на Сан Франциско.

— Да, ходя да го посещавам в затвора. Той е в „Сан Куентин“.

Бош беше очаквал някаква тайна. Но не беше очаквал да е свързана със сина ѝ. Може би с бивш съпруг или партньор. Но не и със сина ѝ.

— Съжалявам, Ана.

Това беше единственото, което успя да измисли. Ана тръсна глава, сякаш отхвърляше съчувствията му.

— Той извърши нещо ужасно — рече тя. — Нещо зло. И до ден-днешен не мога да проумея откъде е дошло и защо.

С бутилка вино под мишница, Бош отключи вратата и я задържа отворена за нея. Преструваше се на спокоен, но не беше. Бяха разговаряли за сина ѝ близо час. Бош предимно слушаше. А накрая можеше единствено да изрази отново съчувствията си. Отговорни ли са родителите за греховете на децата си? Често да, но невинаги. Тя бе психотерапевтът. Разбираше нещата по-добре от него.

Напипа копчето за осветлението до вратата.

— Какво ще кажеш да пийнем на задната тераса? — предложи той.

— Звучи добре — отвърна тя.

Той я преведе през дневната към плъзгащата се врата отзад.

— Имаш чудесно жилище, Хари. От колко време си тук?

— Май ще станат двайсет и пет години. Просто не съм си давал сметка, че е минало толкова време. Веднъж построих къщата наново. След земетресението през деветдесет и четвърта.

Бяха посрещнати от съскането на магистралата в дъното на прохода. Терасата беше открита и духаше свеж вятър. Ана отиде до парапета и погледна надолу.

— Еха.

Обърна се и се загледа към небето.

— Къде е луната?

Бош посочи към Маунт Лий.

— Би трябвало да е зад планината.

— Надявам се да изгрее.

Бош държеше бутилката за гърлото. Беше взел виното от ресторанта, защото знаеше, че вкъщи няма нищо. Беше спрял да пие у дома, откакто Мади заживя с него, и рядко си позволяваше чашка, когато излизаше.

— Ще пусна музика и ще донеса чаши. Сега се връщам.

Включи дивидито, но не беше сигурен какъв диск е сложен. След малко чу саксофона на Франк Морган — всичко беше наред. Продължи по коридора и набързо разчисти спалнята и банята, извади чисти чаршафи и оправи леглото. Отиде в кухнята, грабна две винени чаши и се върна на терасата.

— Чудех се какво се е случило — каза Ана.

— Трябваше да подреда поне мъничко — отвърна той.

Наля виното. Чукнаха се и отпиха, после Ана се приближи и се целунаха за първи път. Останаха така, докато тя не се отдръпна.

— Съжалявам, че те натоварих с всичко това, Хари. Моята сапунена опера.

Бош поклати глава.

— Не е никаква сапунена опера. Той е твой син. Децата ни са нашите сърца.

— „Децата ни са нашите сърца.“ Хубаво звучи. Кой го е казал?

— Не знам. Май аз.

Тя се усмихна.

— Не ми прилича на нещо, което би казал един корав и обръгнал детектив.

Бош сви рамене.

— Може би не съм такъв. Живея с петнайсетгодишно момиче. Мисля, че тя ме размеква.

— Притесних ли те, че бях толкова пряма днес?

Бош се усмихна и поклати глава.

— Хареса ми онова, което каза за губенето на време. Още първата вечер и двамата почувствахме връзката. И ето ни тук. Щом всичко е наред, не искам да губим време.

Тя сложи чашата си на парапета и се приближи до него.

— Да, ето ни тук.

Бош остави чашата си до нейната. Пристъпи напред и постави длан отзад на шията ѝ. Приблѳжи още повече и я целуна, като с другата ръка я притисна към себе си.

Накрая тя отдели устни от неговите и останаха буза до буза. Той усети как ръката ѝ се плъзга под сакото му и продължава нагоре.

— Забрави за луната и виното — прошепна тя. — Искам да влезем вътре.

— Аз също — отвърна той.

В десет и половина Бош изпрати Ана Стоун до колата ѝ. Тя беше карала след него от ресторанта. Каза му, че няма да може да прекара нощта с него, и той нямаше нищо против. Стигнаха до колата, прегърнаха се и дълго останаха така. Бош се чувстваше добре. Бяха прекарвали великолепно в спалнята. Отдавна беше чакал човек като Ана.

— И да ми се обадиш, като се прибереш, нали?

— Всичко ще бъде наред.

— Знам, но въпреки това ми се обади. Искам да знам, че си се прибрала благополучно.

— Добре.

Вгледаха се един в друг.

— Прекарах чудесно, Хари. Надявам се, ти също.

— Знаеш го.

— Добре. Искам да го направим отново.

Той се усмихна.

— Аз също.

Тя се откъсна от прегръдката му и отвори колата.

— И то скоро — добави, докато се качваше.

Той кимна усмихнат. Тя запали колата и потегли. Хари остана загледан след нея, докато светлините на стоповете ѝ не изчезнаха зад завоя, след което отиде при своята кола.

Бош влезе в паркинга зад участъка в Холивуд и паркира на първото свободно място. Надяваше се да не е закъснял. Слезе и тръгна към задния вход. Телефонът му избръмча и той го извади от джоба си. Беше Ана.

— Прибра ли се?

— Успях. Ти къде си?

— В холивудския участък. Трябва да се видя с един човек от втора смяна.

— Аха, значи затова ме изхвърли така.

— Всъщност май ти каза, че трябва да си вървиш.

— Е, добре тогава. Забавлявай се.

— Работя. Ще ти се обадя утре.

Бош влезе и продължи по коридора към офиса на дежурните. Имаше две задържани момичета, закопчани с белезници за дългата пейка в средата на коридора. Чакаха да бъдат регистрирани и пратени в ареста. Приличаха на холивудски проститутки, сгачени на улицата.

— Хей, можеш ли да ми помогнеш? — попита едната, докато Бош минаваше покрай нея.

— Не и тази вечер — отвърна той.

Надникна в дежурния офис. Вътре имаше двама сержанти, които изучаваха графика за дневната смяна. Не се виждаше лейтенант. Това означаваше, че нощната смяна още е горе на инструктаж и че не е закъснял. Почука на стъклото до вратата. Сержантите се обърнаха.

— Бош от „Грабежи и убийства“. Може ли да повикате Адам-шейсет и пет? Трябва ми за десет минути.

— Вече идва. Той е първият.

Забавяха редуването на смените кола след кола, така че никой участък да не е без патрул. Обикновено в първата кола пътуваше старшият полицаи или патрулът, който е имал най-тежкото дежурство.

— Можете ли да го пратите при детективите? Ще изчакам там.

— Разбрано.

Бош мина пък покрай задържаните, после покрай оръжейната и влезе в помещението на детективите. Беше работил в участъка много години, преди да постъпи в „Грабежи и убийства“, и познаваше добре сградата. Детективското помещение пустееше. Бош беше очаквал да открие поне някой патрулен полицаи, пишец доклада си, но никъде не се виждаше жива душа.

От тавана висяха шперплатови табели, които посочваха кой отдел къде е. Бош отиде до отдел „Убийства“ и потърси бюрото на стария си партньор Джери Едгар. Позна го по залепената за стената на кабинката снимка с Томи Ласорда, бившия мениджър на „Доджърс“. Седна и опита да отвори чекмеджето за писалки, но то беше заключено. Това му даде идея и той бързо стана и огледа всички бюра

и рафтове, докато не видя купчината вестници на масичката за почивка в предната част на помещението. Прегледа я и намери спортните страници. Прелисти ги и откри една от вездесъщите реклами на хапчета против еректилна дисфункция. Откъсна я и се върна до бюрото на Едгар.

Тъкмо беше приключил с пъхането на листа през цепката на заключеното чекмедже, когато нечий глас отзад го изненада.

— „Грабежи и убийства“?

Бош рязко се завъртя на стола на Едгар. На прага на вратата в дъното стоеше униформено ченге. Имаше сива, късо подстригана коса и мускулесто тяло. Беше към средата на четирийсетте, но изглеждаше по-млад, въпреки цвета на косата.

— Да, аз съм. Робърт Мейсън?

— Същият. Какво...

— Елате да поговорим, полицаи Мейсън.

Мейсън приближи. Бош забеляза как бицепсите опъват ръкавите на ризата му. Мейсън беше от онази порода ченгета, които искаха всеки потенциален противник да види опакото и да разбере какво го очаква.

— Седнете — покани го Бош.

— Не, благодаря — отвърна Мейсън. — Какво става? Смяната ми свърши и искам да се махна оттук.

— Три ареста.

— Какво?

— Чу ме. Три ареста.

Бош следеше внимателно очите му, за да види как ще реагира.

— Добре, три ареста. Предавам се. Какво означава това?

— Означава, че няма случайности, Мейсън. Миналото лято си арестувах за каране в пияно състояние трима шофьори на „Блек енд Уайт“, при това и тримата на Адам-шейсет и пет. Това определено минава границите на всякакво съвпадение. Името ми не е „Грабежи и убийства“. Казвам се Бош и разследвам убийството на приятелчето ти Джордж Ървинг.

Сега видя издайническия знак. Но той се появи и изчезна за миг. Мейсън щеше да направи лош избор. Но когато това се случи, Бош въпреки всичко остана изненадан.

— Джордж Ървинг се самоуби.

Бош го изгледа за момент.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Знам, че не би могло да е иначе. Отишъл е в онзи хотел, сложил е край на живота си и това няма нищо общо с „Блек енд Уайт“. Лаеш на погрешното дърво, псе.

Бош започна да се дразни от този арогантен задник.

— Да прескочим глупостите, Мейсън. Избирай. Ако седнеш и ми кажеш какво си направил и кой ти е казал да го направиш, може да ти се размине. Или можеш да си стоиш там и да дрънкаш глупости, а на мен да не ми пука какво ще ти се случи.

Мейсън скръсти ръце на яките си гърди. Смяташе да превърне това в двубой на мъжкар — кой ще отстъпи пръв. Само че това не беше игра, в която големите бицепси дават предимство. В крайна сметка щеше да изгуби.

— Не искам да сядам. Нямам нищо общо със случая, освен че познавах човека, който скочи. Това е.

— Тогава ми разкажи за трите ареста.

— Не съм длъжен да ти казвам нищо.

Бош кимна.

— Прав си. Не си длъжен.

Стана и погледна бюрото на Едгар, за да се увери, че всичко е на мястото си. После пристъпи към Мейсън и посочи към гърдите му.

— Запомни този момент. Защото това е моментът, в който се издъни, псе. Това е моментът, в който можеше да си запазиш работата, но вместо това я изгуби. Смяната ти не просто свърши. Беше последната.

Бош тръгна към задния изход. Знаеше, че противоречи сам на себе си. В понеделник сутринта беше казал, че няма да разследва ченгета, а ето че правеше точно това, щеше да изгори това ченге, за да се добере до истината за Джордж Ървинг.

— Хей, почакай.

Бош спря и се обърна. Мейсън свали ръцете си и Бош разчете това като сваляне на гарда.

— Не съм направил нищо лошо. Действах по пряка молба на член на Градския съвет. Не беше искане за конкретно действие. Беше просто сигнал като онези, които си даваме всеки ден, на всяка смяна.

Молби от съветника — наричаме ги МОС. Не съм направил нищо лошо и ако смяташ да ме изгориш, ще изгориш неправилния човек.

Бош зачака мълчаливо, но това беше всичко. Тръгна към Мейсън и посочи един стол.

— Сядай.

Този път Мейсън се подчини и си придърпа стол от отдел „Грабежи“. Бош се върна на мястото на Едгар и двамата седнаха един срещу друг от двете страни на пътеката между „Грабежи“ и „Убийства“.

— Разкажи ми за тази молба от съветника.

— Познавам отдавна Джордж Ървинг. Заедно бяхме новобранци в академията. Останахме близки и след като той отиде да учи право. Бях шафер на сватбата му. По дяволите, дори му наех апартамента за медения месец.

Посочи зад себе си към кабинета на лейтенанта, сякаш той е бил въпросният апартамент.

— Срецахме се по рождени дни, по празници... покрай него се запознах с баща му и видях много неща през годините.

— Добре.

— Миналото лято, през юни... не помня точната дата... отидох на парти на момчето на Джордж. То...

— Чад.

— Да, Чад. Току-що беше завършил гимназия с отличие и щеше да продължи в университета в Сан Франциско. Организирах празненство в негова чест и отидох с жена ми, Санди. Съветникът също беше там и си поговорихме, предимно глупости за участъка. Опитваше се да ми обясни защо Градският съвет ни прецаква с парите и разни подобни неща. А накрая ми спомена уж между другото, че имал оплакване от своя избирателка. Взела такси от един ресторант в Холивуд, а шофьорът бил пиян. Колата воняла на бъчва и онзи явно бил вързал кънките. След няколко преки, дамата му каза да спре и слязла. Таксито било на „Блек енд Уайт“, така че той ме помоли да държа под око шофьорите, защото можело да стане проблем. Знаеше, че работя втора смяна и може да видя нещо. Това е всичко. Няма никакви конспирации и никакви глупости. Съобразявах се с думите му, докато патрулирах, и няма нищо нередно. Тогава всяко задържане на шофьорите изглеждаше съвсем основателно.

Бош кимна. Ако историята беше вярна, Мейсън наистина не бе направил нищо лошо. Само че разказът му отново връщаше Ървин Ървинг в картината. Големият въпрос за прокурора и дори за съдебните заседатели щеше да бъде именно съветникът. Дали е използвал ловко влиянието си, за да подпомогне клиента на сина си, или е бил мотивиран единствено от загрижеността си за безопасността на хората? Границата беше много тънка и Бош се съмняваше, че въпросът изобщо ще стигне до заседателите. Ървинг беше твърде умен. Бош обаче остана заинтригуван от онова, което Мейсън каза накрая. „Тогава“ в тези събития нямало нищо нередно.

— Съветникът каза ли ти кога е дошло оплакването и как точно е стигнало до него?

— Не, не ми каза.

— Подобни сигнали подавали ли са се и друг път през лятото?

— Не помня, но може и да не съм разбрал за тях, ако трябва да съм честен. Работя в системата от доста години и имам известни привилегии, ако могат да се нарекат така. Обикновено излизам пръв и се прибирам пръв. Имам предимство при избирането на отпуск, такива неща. Често се случва да пропускам инструктажите. Наслушал съм се на такива и не ми понася да седя в онази малка стаичка и да слушам все едно и също. Партньорът ми обаче, който е новобранец, не пропуска нито един и ми казва, ако има нещо важно. Така че тази МОС може и да е минавала. Просто ме е нямало.

— Но партньорът ти не е споменавал подобно нещо, така ли?

— Не, но ние вече действахме по нея, така че не е било нужно. Още на първата смяна след партито започнах да спирам таксите. Така че не е имало нужда да ми казва, ако е постъпил сигнал. Разбираш ли?

— Да.

Бош извади бележника си и го отвори. За Мейсън нямаше нищо записано, но му трябваше време да се съсредоточи и да измисли следващия си въпрос. Започна да прелиства страниците.

— Хубав е — отбеляза Мейсън. — Номерът на значката твой ли е?

Той посочи бележника.

— Да.

— Откъде се сдоби с това нещо?

— От Хонконг. Знаеше ли, че приятелят ти Джордж Ървинг е работил за таксиметрова компания, която се надява да измъкне франчайза на „Блек енд Уайт“? Знаеше ли, че арестите за шофиране в пияно състояние могат да му помогнат?

— Както казах, не и тогава. Не и миналото лято.

Мейсън избърса длани в бедрата си. Стигаха до тема, която го караше да се чувства неудобно.

— Значи в някакъв момент това ти е станало известно?

Той кимна, но не каза нищо.

— Кога? — подкани го Бош.

— Ами преди около шест седмици.

— Разкажи ми.

— Една нощ засяхох едно такси. Видях го да подминава знак стоп и го спрях. Беше на „Блек енд Уайт“ и шофьорът веднага започна да дрънка разни глупости за наговаряния и всякакви други вретинки. Помислих си — да бе, просто си пипни носа с пръст, задник такъв. И тогава той изтърси: „Вие и Ървин Ървинг ни въртите всички тези номера.“ Бях като треснат, заврях лице в неговото и му казах да обясни какво има предвид. И тогава научих, че приятелят ми Джордж е станал консултант на таксиметрова компания, която се мъчи да измести „Блек енд Уайт“.

Бош се наведе към Мейсън и опря лакти на коленете си. Стигаха до същината.

— Ти какво направи?

— Реших да говоря с него. Отидох при Джордж и му дадох всяка възможност да се измъкне, но в крайна сметка се оказа, че няма измъкване. Ясно беше, че с баща му са ме използвали, и му го казах. Казах му, че вече не сме приятели и че това е последният път, когато се виждаме.

Бош кимна.

— И смяташ, че се е самоубил заради това.

Мейсън се изсмя пренебрежително.

— Не, човече. Щом ме беше използвал по такъв начин, значи не бях важен за него. Мисля, че се е самоубил по други причини. Заминаването на Чад беше важен момент... а може да е имало и други неща. Всяко семейство си има тайни, нали ме разбираш?

Мейсън не знаеше за Макуилън и за следите по гърба на Джордж Ървинг. Бош реши, че е рано да научава.

— Добре, Мейсън, имаш ли да кажеш още нещо?

Мейсън поклати глава.

— Още не си се изправил срещу съветника по въпроса.

— Още не.

Бош се замисли.

— Утре ще ходиш ли на погребението?

— Не съм решил. Утре сутринта е, нали?

— Да.

— Мисля, че ще реша тогава. Бяхме приятели дълги години. Нещата се разкиснаха едва накрая.

— Е, в такъв случай може да се видим там. А сега си свободен. Благодаря, че ми разказа историята си.

— Моля.

Мейсън стана и тръгна с наведена глава към задния изход. Бош гледаше след него и си мислеше за странните приумици на взаимоотношенията и разследванията. Беше дошъл в управлението с очакването да се сблъска с корумпирано ченге, направило глупостта да претъпи границата. А вместо това Мейсън се оказа поредната жертва на Ървин Ървинг.

А списъкът на жертвите на Ървинг се водеше от собствения му син. Мейсън можеше да не се тревожи, че ще му се наложи да се изправи срещу съветника. Бош вероятно щеше да го изпревари.

На погребението на Джордж Ървинг в четвъртък сутринта се бяха събрали много хора, но на Бош му бе трудно да определи дали всички са тук, за да изразят скръбта си, или за да се подмажат на съветника. Присъстваше голяма част от политическия елит на града, в това число командният състав на полицейското управление. Тук беше дори политическият опонент на съветник Ървинг на предстоящите избори (който нямаше никакви шансове за успех). Сякаш политиците бяха сключили примирие, за да изразят почитта си към мъртвия.

Бош стоеше отстрани на събралото се множество и наблюдаваше парада на знаменитости, наредили се на опашка да изкажат съболезнованията си на Ървин Ървинг и на останалите членове на семейството на покойния. За първи път виждаше Чад Ървинг, третото поколение на фамилията. На външен вид се беше метнал на майка си. Стоеше до нея със сведена глава, като почти не поглеждаше, когато някой приближаваше да му стисне ръката. Изглеждаше съкрушен. Майка му пък стоеше със сухи очи и се държеше стоически, вероятно подпомагана от постиженията на съвременната фармацевтика.

Бош така съсредоточено изучаваше семейството и политическите пермутации, че не забеляза как стоящата до шефа на полицията Киз Райдър се измъква настрана. Тя го приближи отляво, стъпвайки тихо като наемен убиец.

— Хари?

Бош се обърна.

— Лейтенант Райдър. Изненадвам се да те видя тук.

— Дойдох с шефа.

— Да, видях. Голяма грешка.

— Това пък защо?

— Лично аз не бих показал подкрепата си за Ървин Ървинг точно сега.

— Има ли напредък от разговора ни вчера?

— Да, може да се каже.

Бош предаде накратко разговора с Робърт Мейсън и посочи ясният извод, че съветникът е съучастник в опита за отнемане на франчайза на „Б & У“ в полза на „Риджънт“. Накрая посочи, че въпросният опит най-вероятно е сложил начало на събитията, довели до смъртта на Джордж Ървинг.

— Мейсън ще свидетелства ли?

Бош сви рамене.

— Не съм го питал, но той знае как стоят нещата. Ченге е и харесва работата си — достатъчно, за да сложи край на приятелството си с Джордж Ървинг, когато е разбрал, че е бил използван. Знае, че ако го призоват и откаже, с кариерата му е свършено. Мисля, че ще свидетелства. Изненадан съм, че не се появи днес. Мислех си, че ще има малко фойерверки.

Райдър огледа тълпата. Службата беше приключила и хората започваха да се разотиват, като вървяха по алеята към колите си.

— Не ни трябва фойерверки тук, Хари. Видиш ли го, отпрати го.

— Всичко приключи. Той не дойде.

— Какъв е следващият ти ход?

— Днес е големият ден. Ще привикам Макуилън за разговор.

— Не разполагаш с достатъчно доказателства, за да го обвиниш.

— Може би. Пратих партньора си с екип криминалисти в хотела.

Правят второ претърсване. Ако успеем да напъхаме Макуилън в онзи работен костюм или да го сложим на стълбата, край.

— Голямо „ако“.

— Да не забравяме също часовника му и възможността той да отговаря на следите от ожулванията по гърба.

Райдър кимна.

— Това може и да свърши работа, но както сам спомена, не е достатъчно доказателство. Нашите експерти ще кажат, че следите съответстват. Неговите пък ще твърдят, че не съответстват.

— Да. Виж, лейтенант, изглежда скоро ще си имам компания. Май е по-добре да стоиш настрана.

Тя се огледа и попита:

— Кой?

— Ървинг ме наблюдава, но се преструва, че не го прави. Мисля, че всеки момент ще тръгне насам. Май чака да си тръгнеш.

— Добре, в такъв случай те оставям. Късмет, Хари.

— Ако това е нужно. До скоро, Киз.

— Поддържай връзка.

— Разбрано.

Райдър тръгна към групата около шефа на полицията и Ървин Ървинг почти незабавно се насочи към Бош.

Хари понечи да се обърне към него, но съветникът го изпревари.

— Ужасно е да заровиш сина си в земята и дори да не знаеш защо си е отишъл — каза той.

Бош премълча. Беше решил, че сега не е времето да се изправя срещу него. Имаше още работа за вършене. Първо Макуилън, после Ървинг.

— Разбирам — каза той. — Надявам се в най-скоро време да имам нещо за вас. През следващите ден-два.

— Това не е достатъчно, детектив. Не се обаждате, а онова, което чувам за вас, не ме успокоява. Да не би да работите и по друг случай?

— Сър, имам много отворени случаи и работата по тях не спира само защото някой политик е дръпнал конците и ми е възложил ново разследване. Достатъчно е да знаете, че работя по случая и ще имам новини за вас преди края на седмицата.

— Искам нещо повече от новини, Бош. Искам да знам какво се е случило и кой е причинил това на сина ми. Ясно ли се изразих?

— Разбира се, ясно се изразихте. А сега бих искал да поговоря няколко минути с внука ви. Бихте ли...

— Моментът не е подходящ.

— Моментът никога няма да бъде подходящ, съветник. Но щом настоявате за резултати, не можете да ми пречите да си върша работата. Трябва да поговоря със сина на жертвата. В момента той гледа към нас. Бихте ли му махнали да дойде, ако обичате?

Ървинг се обърна и видя, че Чад стои сам до гроба. Направи му знак да приближи. Младежът тръгна към тях и Ървинг ги представи.

— Съветник, мога ли да поговоря с Чад насаме, ако нямате нищо против?

Ървинг го изгледа като предател, но реши да не се обажда пред внука си.

— Разбира се — каза той. — Ще бъда при колата. След малко тръгваме, Чад. Детектив? Искам в най-скоро време новини от вас.

— Ще ги имате, сър.

Бош хвана Чад Ървинг за лакътя и го поведе настрани. Тръгнаха към групичка дървета в центъра на гробището. Там имаше сянка и можеха да поговорят насаме.

— Чад, съжалявам за смъртта на баща ти. Аз я разследвам и се надявам, че много скоро ще разбера какво се е случило.

— Добре.

— Хич не ми е приятно да те тормозя в такъв труден момент, но имам няколко въпроса, след което си свободен.

— Както кажете. Лично аз не знам нищо.

— Зная, но трябва да говорим с всеки от семейството. Обичайна практика. Да започваме. Кога за последен път разговаря с баща си? Спомняш ли си?

— Да, разговаряхме в неделя вечерта.

— За нещо конкретно ли?

— Не. Той просто се обади и няколко минути дрънкаше глупости за училището и други такива, но моментът не беше особено подходящ. Трябваше да излизам. Така че това беше всичко.

— Къде трябваше да ходиш?

— Имах упражнения и щях да закъснея.

— Той спомена ли нещо за работата си или че е под напрежение, че нещо го тормози?

— Не.

— Според теб какво се е случило с баща ти, Чад?

Момчето беше високо и кльоцаво, лицето му бе покрито с младежки пъпки. Тръсна гневно глава, когато чу въпроса.

— Откъде да знам? Нямах представа какво ще се случи.

— Знаеш ли защо е трябвало да отиде в „Шато Мармон“ и да наеме стая?

— Не.

— Добре, Чад, това е всичко. Съжалявам за разпита. Но съм сигурен, че искаш да знаеш какво се е случило.

— Да.

Чад заби поглед в земята.

— Кога се връщаш в училище?

— Мисля, че ще остана с майка ми поне за уикенда.

— Тя вероятно ще има нужда от това.

Бош посочи алеята, на която чакаха колите.

— Мисля, че майка ти и дядо ти те чакат. Благодаря, че ми отдели време.

— Добре.

— Успех, Чад.

— Благодаря.

Бош го гледаше как се отдалечава към семейството си. Съжаляваше хлапето. Сякаш се връщаше към живот, изпълнен с искания и очаквания, които не бяха негови. Но Бош не можеше да се замисля твърде дълго за това. Имаше работа за вършене. Докато вървеше към колата си, извади телефона и набра номера на партньора си. Чу отговори едва на шестото позвъняване.

— Здравсти, Хари.

— Намериха ли нещо?

Беше се обърнал към лейтенант Дювал с молба най-добрите криминалисти на управлението да се върнат в „Шато Мармон“ и да претърсят отново стая 79, като използват всичките си техники и приумици. Искаше мястото да бъде изсмукано, прегледано с лазери, осветено във всички спектри на светлината и претърсено прашинка по прашинка. Искаше да опита всичко, което би могло да изкара на бял свят следи, които са били пропуснати първия път и биха могли да свържат Макуилън със стаята.

— Нищо. Поне засега.

— Добре. Прегледаха ли стълбата?

— С нея започнаха. Нищо.

Бош не можеше да каже, че е разочарован, защото претърсването поначало нямаше особени изгледи за успех — особено на пожарната стълба, която беше изложена на природните стихии вече близо четири дни.

— Имаш ли нужда от мен?

— Не, мисля, че скоро ще приключим. Как мина погребението?

— Като погребение. Няма много за разправяне.

За да включи Чу и да го накара да наглежда второто претърсване на местопрестъплението, Бош му беше разказал най-общо как върви разследването.

— Е, какво следва?

Бош се качи в колата и запали.

— Мисля, че е време да си поговорим с Марк Макуилън.

— Добре, кога?

Беше мислил за това, но искаше да обмисли допълнително въпросите как, кога и къде.

— Ще решим, когато се върнеш в Дирекцията.

Прекъсна връзката и пушна телефона в джоба на самото си. Разхлаби леко вратовръзката, докато излизаше от гробището. След секунда телефонът избръмча. Предположи, че Чу му се обажда с передния въпрос, но на екрана беше изписано името на Ана Стоун.

— Ана.

— Здравей, Хари. Как си?

— Тъкмо си тръгвам от погребение.

— Какво? Чие?

— На човек, с когото никога не съм се срещал. По работа. Как са нещата в центъра?

— Чудесно. В момента съм в почивка.

— Добре.

Зачака. Знаеше, че не се обажда само за да убие времето.

— Питам се дали си мислиш за снощи.

Казано честно, беше съвсем погълнат от случая „Ървинг“ след разговора с Робърт Мейсън.

— Разбира се — каза той. — За мен беше великолепно.

— За мен също, но имах предвид онова, което ти казах преди това.

— Не се сещам за какво говориш.

— За Шон. Сина ми.

Това беше неочаквано и неловко. Бош не беше сигурен какво иска тя от него.

— Ами... не знам, Ана. Какво трябва да мисля?

— Няма значение, Хари. Трябва да затварям.

— Чакай, Ана. Хей, ти ми се обади, нали така? Не затваряй и не се разстройвай. Просто ми кажи. Какво трябва да мисля за сина ти?

Усети как сякаш нещо сграбчва вътрешностите му. Възможно беше снощната им среща да е била един вид средство за постигане на многообещаващ край, но свързан със сина й, а не с тях. За Бош синът й беше загубен. На двайсетгодишна възраст Шон беше надрусал момиче и го бе изнасилвил — тъжна и ужасна история. Признал се за виновен и

влязъл в затвора. Това станало преди пет години и оттогава Ана беше посветила живота си в опити да разбере откъде е дошъл този порив у него. Генетика, природа или възпитание? Това търсене бе един вид затвор за самата нея и Бош ѝ съчувстваше, докато тя разказваше грозната история.

Но сега не беше сигурен какво иска от него, освен съчувствието. Нима трябваше да каже, че престъплението на сина ѝ не е по нейна вина? Или че синът ѝ не е зло? Или се надяваше на някаква конкретна помощ относно престоя на Шон в затвора?

— Нищо — каза тя. — Съжалявам. Просто не искам това да съсипе всичко.

Думите ѝ донякъде го успокоиха.

— Тогава не му позволявай, Ана. Просто остави нещата да се случат. Познаваме се едва от няколко дни. Харесва ни да сме заедно, но може би избързахме.

Нека оставим нещата да се развият и да не намесваме другото. Поне засега.

— Но аз трябва да го правя. Той ми е син. Имаш ли представа какво е да живееш с онова, което е сторил? И да го мислиш през цялото време?

Нещо отново стисна вътрешностите му и той осъзна, че е направил грешка с тази жена. Самотата и нуждата от връзка го бяха повели в погрешна посока. Беше чакал твърде дълго и беше направил лош избор.

— Ана — каза той. — В момента съм затрупан. Може ли да поговорим за това по-късно?

— Както и да е.

Беше казано като ругатня. Все едно му бе отговорила с „Майната ти, Бош.“ Посланието бе същото. Но той се престори, че не го е доловил.

— Добре. Ще ти се обадя веднага щом се освободя. Дочуване, Ана.

— Dochуване, Хари.

Прекъсна връзката и едва се сдържа да не изхвърли телефона през прозореца. Идеята, че Ана Стоун може да е жената, която да въведе в света, споделян от него и дъщеря му, се оказа глупава фантазия. Беше действал прибързано. Беше мечтал прибързано.

Напъха телефона в джоба си и зарови мислите за Ана Стоун и провалената връзка толкова дълбоко, колкото наскоро бяха заровили Джордж Ървинг.

Бош влезе в празната кабинка и веднага видя купчината големи пликосе на бюрото на Чу. Остави куфарчето, отиде до бюрото на партньора си и прегледа пощата. Чу беше получил извлечения от кредитните карти на Джордж Ървинг. Връщането назад и проверяването на всички покупки с кредитни карти беше важен елемент в разследването на смъртни случаи. Данните играеха съществена роля за изграждането на финансовия профил на жертвата.

Най-долният плик беше най-тънък и идваше от лабораторията по криминалистика. Бош го отвори, като се чудеше с кой случай е свързан.

В плика имаше доклад за анализа на ризата на Джордж Ървинг. Огледът установил, че по тъмносинята дреха има кръв и клетъчен материал — кожа — отвътре, на рамото. Това съответстваше на синините и нараняванията във форма на лунни сърпове, открити по време на аутопсията.

Бош седна на бюрото на Чу, прочете доклада и се замисли. Даваше си сметка, че данните могат да отговорят най-малко на два сценария. Единият бе, че Ървинг е носил ризата, когато е бил задушен, и нараняването е станало, когато часовникът на нападателя е бил притиснат към кожата му. Вторият бе ризата да е облечена след появата на раните и кръвта и кожата да са попаднали върху нея.

Две неща го накараха да отхвърли втория сценарий. Копчето на пода говореше за борба, докато Ървинг е бил с ризата. А тъй като той бе полетял гол от балкона, изглеждаше малко вероятно тя да е била облечена върху раната и после свалена отново.

Съсредоточи се върху първия сценарий. Той предполагаше, че Ървинг е бил изненадан отзад и му е била приложена хватката. Последвала е борба. Копчето на левия ръкав се е скъсало и нападателят е прибягнал до допълнителното движение, за да контролира жертвата. Въпреки ризата са се появили синини и охлузвания.

Бош се замисли върху това и от какъвто и ъгъл да погледнеше сценария, той все водеше към Макуилън. Време беше да се заемат с него.

Премести се на своето бюро и започна да обмисля как да го направят. Предпочете да не прибегва до арест. Трябваше да накара Макуилън да дойде доброволно в Дирекцията на полицията, за да отговори на няколко въпроса. Ако този опит не успееше, щеше да дойде ред на белезниците.

Макуилън беше бивше ченге и това го правеше опасен за арестуване. Почти всички бивши ченгета имаха оръжие и знаеха как да го използват. Трябваше да накара Чу да провери в регистъра на „Алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия“, но знаеше, че подобна проверка няма да бъде особено надеждна. Ченгетата непрекъснато вземаха и конфискуваха оръжия на улицата. Не всички се предаваха. Проверката в регистъра щеше да покаже само дали Макуилън притежава законно оръжие.

Именно затова Бош реши, че в никакъв случай не бива да посещава Макуилън в дома му. Това щеше да го постави прекалено близо до известните и неизвестните му оръжия. Колата му също беше лош избор по същите причини.

Вече беше влизал в гаража и диспечерския офис на „Б & У“. Това му даваше стратегическо преимущество. А и вероятността Макуилън да бъде въоръжен там бе най-малка. Нещата щяха да са различни, ако караше такси в тъмните кътчета на Холивуд, но в диспечерския офис не беше толкова опасно.

Стационарният телефон иззвъня и на екрана се изписа „Л. А. ТАЙМС“. На Бош му се искаше да го остави на секретар, но размисли.

— „Неприключени следствия“.

— Може ли да говоря с детектив Бош?

— Вече го правите.

— Детектив, обажда се Емил и Гомес-Гонзмарт от другата страна на улицата, от „Лос Анджелис Таймс“. Работя върху материал за убийството на Джордж Ървинг и искам да ви задам няколко въпроса.

Бош замръзна. Изведнъж страшно му се допуши. Познаваше репортерката. Бяха ѝ лепнали прякора Гончето, защото работеше по материалите си неуморно като ловджийско куче.

— Детектив?

— Да, извинете, хващате ме насред работа. Нарекохте случая убийство. Какво ви кара да мислите, че става въпрос за подобно нещо? Правим разследване на смъртта, да. Но не сме го нарекли убийство. Не сме стигнали до такъв извод.

Сега беше неин ред да замълчи за момент.

— Според информацията, с която разполагам, става въпрос за разследване на убийство и има заподозрян, който скоро ще бъде арестуван, ако вече не е. Въпросният заподозрян е бивш полицейски служител, който е имал търкания както със съветник Ървинг, така и със сина му. Точно затова ви се обаждам, детектив. Можете ли да потвърдите това и извършили ли сте арести по случая?

Бош беше изумен от подробните сведения, с които журналистката разполагаше.

— Вижте, няма да потвърждавам каквото и да било. Няма извършени арести и не съм сигурен откъде получавате тази информация, но тя е невярна.

Тонът ѝ се промени. Заприлича на шепот и в него се долавяше едно „Кого поднасяш?“.

— Детектив, и двамата знаем, че информацията ми е вярна. Подготвяме материала и бих искала да чуя коментарите ви. В края на краищата вие сте главният разследващ. Но ако не можете или не желаете да разговаряте с мен, ще мина и без вас и ще съобщя, че отказвате коментар.

Бош мислеше трескаво. Знаеше как работи системата. Статията щеше да излезе в утрешния брой, но много преди това щеше да се появи на сайта на вестника. И когато достигнеше цифровата вселена, щеше да бъде прочетена от отговорните редактори на всеки телевизионен канал и радио в града. Час след появяването на материала в сайта на „Таймс“ щеше да настъпи медийна лудница. И независимо дали името му се споменаваше, или не, Макуилън щеше да научи, че Бош е по петите му.

Не можеше да допусне това. Не можеше да позволи на медиите да диктуват по какъвто и да било начин действията му. Даде си сметка, че се налага да склучи сделка.

— Кой е източникът ви? — попита той, за да спечели малко време и да обмисли как да се оправи с положението.

Гончето се разсмя, както и беше очаквал.

— Детектив, моля ви. Знаете, че не мога да разкривам източниците си. Ако желаете да станете анонимен източник, ще ви предложа същата абсолютна закрила. По-скоро бих влязла в затвора, отколкото да разкрия източниците си. Все пак предпочитам да имам сведения от вас.

Той вдигна глава и огледа помещението. Беше почти пусто. Тим Марсия седеше на бюрото си при кабинета на лейтенанта. Вратата на Дювал беше затворена както обикновено и бе невъзможно да се разбере дали тя е вътре.

— Не бих имал нищо против да дам изявление — каза той. — Но разбирате, че при случай като този, покрай всички политически връзки и тъй нататък, не мога да го направя без разрешение. Това би ми коствало работата. Ще се наложи да изчакате да поговоря с началниците си.

Надяваше се, че споменаването на работата ще му спечели малко време от съчувствие. Никой не иска да стане причина някой да изгуби мястото си. Дори ако е хладнокръвен и пресметлив репортер.

— Това ми прилича на безизходица, детектив Бош. С или без вас, материалът е факт и трябва да го напиша днес.

— Добре, колко време можете да ми дадете? Ще ви се обадя.

Последва пауза и на Бош му се стори, че чува тракане на клавиатура.

— Крайният ми срок е в пет следобед. Трябва да ви чуя преди това.

Бош си погледна часовника. Беше получил три часа. Смяташе, че ще са достатъчни, за да се добере до Макуилън. След като го задържеше, нямаше да има значение какво пише в интернет и колко репортери и продуценти ще звънят на телефона му или в отдела за връзки с медиите.

— Дайте ми прекия си номер — каза той. — Ще ви се обадя преди пет.

Нямаше намерение да го прави, но въпреки всичко си записа името и номера в бележника си.

Веднага щом затвори, се обади на Киз Райдър по мобилния си. Тя отговори веднага, но като че ли пътуваше в кола.

— Да, Хари?

— Сама ли си?

— Да.

— От „Таймс“ са надушили. Информацията е изтекла или от шефа, или от съветника. И в двата случая съм прецакан, ако се разчуе прекалено рано.

— Чакай малко, чакай малко. Откъде разбра?

— Току-що ми се обади репортерката. Знае, че работим върху убийство и че имаме заподозрян бивше ченге. Разказали са й всичко.

— Коя е репортерката?

— Емили Гомес-Гонзмарт. Досега не бях разговарял с нея, но името ми е познато. Казват, че я наричали Гончето, защото никога не изпуска история.

— Е, тя не е от нашите.

Иначе казано, Гончето не беше в списъка на одобрените и доверени репортери, с които имаше вземане-даване шефът на полицията. Това означаваше, че източникът ѝ е Ървин Ървинг или някой от неговия екип.

— Казваш, че знаела, че имаш заподозрян? — попита Райдър.

— Точно така. Знае всичко, с изключение на името. Знаеше, че е прибран или предстои да бъде.

— Наясно си, че репортерите често се преструват, че знаят повече, отколкото знаят в действителност. Това е един от начините им да те подлъжат да се разприказваш.

— Знаеше, че имаме заподозрян и че е бивше ченге, Киз. Това не беше блъф. Казвам ти, знае всичко. По-добре вие там горе вдигнете телефона и насолете здравата Ървинг. Става въпрос за сина му, а той пречи на разследването. Защо? Има ли някаква политическа изгода да го прави?

— Не, няма. Именно затова не съм убедена, че информацията е изтекла от него. И между другото, бях в кабинета на шефа, когато той му се обади по телефона и му съобщи последните новини. Не спомена за заподозрения, защото знаеше, че Ървинг ще настоява да научи името му. Каза му за белезите по гърба и за душащата хватка, но не и че сме по следите на конкретен човек. Каза, че още работим по случая.

Бош замълча и се замисли за значението на всичко това. Определено миришеше здраво на политика и той знаеше, че не може да се довери на никого, с изключение на Киз Райдър.

— Хари, в момента съм в колата. Съветвам те да влезеш в сайта на „Таймс“. Пусни търсене по името на репортерката. Виж какво ще излезе в предишните ѝ материали. Провери дали и друг път е писала за нещо, свързано с Ървинг. Може някой от екипа му да поддържа връзка с нея и това да си проличи от другите ѝ статии.

Идеята определено си я биваше.

— Добре, ще го направя, но нямам много време. Въпросът с Макуилън стана належащ. Веднага щом партньорът ми се върне, отиваме да го приберем.

— Сигурен ли си, че си готов?

— Май нямам друг избор. Материалът ще излезе в интернет в пет часа. Трябва да го пипнем преди това.

— Обади ми се веднага щом го направите.

— Дадено.

Бош затвори и незабавно се обади на Чу, който вече трябваше да е приключил в „Шато Мармон“.

— Къде си?

— Връщам се. Нищо не открихме, Хари.

— Няма значение. Днес ще приберем Макуилън.

— Ти решаваеш.

— Да, аз решавам и го направих. Чакам те.

Затвори и остави телефона на бюрото. Забарабани с пръсти. Положението никак не му харесваше. Действията му по разследване да се диктуват отвън. Никога не му беше харесвало. Да, планът беше да приберат Макуилън и да го подложат на разпит. Но преди това подготвяше обстановката. А сега някой я беше нагласил вместо него и това го караше да се чувства като тигър в клетка. Яростен тигър, готов да замахне с лапа през решетките и да разкаже играта на първия, който му попадне.

Стана и отиде при бюрото на Тим Марсия.

— Лейтенантът вътре ли е?

— Да.

— Може ли да вляза? Трябва да ѝ докладвам за хода на разследването.

— Цялата е твоя, стига да я накараш да отвори.

Бош почука на вратата на страдащата от агорафобия Дювал. След кратка пауза тя отговори и той влезе. Тя работеше нещо на

компютъра, вдигна поглед да види кой е и заговори, без да спира да пише.

— Какво става, Хари?

— Става това, че днес ще извърша арест по случая „Ървинг“.

Това я накара да спре.

— Планът е да го накараме да дойде доброволно. Но ако не се получи, ще трябва да го закопчам.

— Благодаря, че ме държиш в течение.

Бош не й беше докладвал вече двацет и четири часа, а през това време се случиха много неща. Той придърпа един стол пред бюрото й и седна. Представи й кратката версия и десет минути по-късно стигна до телефонния разговор с репортерката.

— Моя е вината, че не те държа в течение — призна той. — Нещата просто се развиваха много бързо. От кабинета на началника са се разбързали и казват всичко на съветника. Днес на погребението разговарях с адютанта му.

— Да, сигурно трябва да се радвам, че ме държа на тъмно. Така не мога да бъда заподозряна, че съм пуснала информацията на „Таймс“. Някаква идея кой е бил?

— Предполагам, че е Ървинг или някой от хората му.

— Защо ще го прави? В крайна сметка няма да бъде представен в особено добра светлина.

Едва сега Бош се замисли за това. Тя беше права. Защо му трябваше на Ървинг да пуска информация, която в крайна сметка щеше да го опетни най-малкото с намек за корупция? Просто нямаше смисъл.

— Добър въпрос — призна той. — Но нямам отговор. Знам само, че по някакъв начин от другата страна на улицата са разбрали.

Дювал погледна към щорите, които скриваха прозореца, гледащ към сградата на „Таймс“. Сякаш параноята й спрямо репортерите се беше оправдала. Бош стана. Беше казал всичко, което имаше за казване.

— Искаш ли подкрепление, Хари? — попита Дювал. — С Чу ще се справите ли сами?

— Мисля, че да. Макуилън няма представа какво му предстои. А и, както казах, искаме да дойде доброволно.

Тя се замисли и накрая кимна.

— Добре, дръж ме в течение. Но този път навреме.

— Добре.

— Това означава довечера.

— Ясно.

Бош се върна в кабинката. Чу още го нямаше.

Беше погълнат от идеята, че изтичането на информацията не е станало от лагера на Ървинг. В такъв случай оставаше кабинетът на началника и възможността да са предприети ходове, за които Киз Райдър не знае или крие от него. Седна пред компютъра си и отвори сайта на „Таймс“. Въведе „Емили Гомес-Гонзмарт“ в полето за търсене.

След малко се зареди пълна с цитати страница — заглавията на статиите, подредени по дати в низходящ ред и илюстриращи кариерата на репортерката. Започна да превърта надолу и бързо стигна до заключението, че Гончето не е отразявала политиката и управлението на града. През последната година нямаше материали, свързани по някакъв начин с Ървин или Джордж Ървинг. Изглежда се беше специализирала в криминалните новини. Спираше се върху някое престъпление, описваше жертвите и семействата им. Бош отвори няколко от тях, прочете началните абзаци и се върна на списъка.

Върна се повече от три години назад, но не видя нищо, което да свързва Гомес-Гонзмарт с някой от замесените по случая „Джордж Ървинг“. И тогава едно заглавие от началото на 2008 година привлече вниманието му.

ТРИАДИ РЕКЕТИРАТ МЕСТНИ КИТАЙЦИ

Отвори статията. Започваше се с историята на възрастна жена, притежаваща аптека в Чайнатаун, която повече от трийсет години плащала месечна такса за защита на някакъв бос на китайската мафия. След това материалът продължаваше с описание на собственици на дребен бизнес, спазващи вековната хонконгска традиция да плащат на престъпните синдикати за сигурността си. Повод за написването на статията беше убийството на собственик на жилищна кооперация в Чайнатаун, за което се подозираше, че е дело на китайската мафия.

Бош замръзна, когато стигна до деветия абзац.

„Триадите са живи и процъфтяват в Ел Ей — каза детектив Дейвид Чу от Звеното за борба с азиатската престъпност на ЛАПУ. — Те тормозят хората по същия начин, по който са го правили в продължение на триста години в Хонконг.“

Хари дълго се взира в абзаца. Чу беше прехвърлен в „Неприключени следствия“ и бе станал негов партньор преди две години. Преди това беше работил в ЗБАП, където пътят му се беше пресякъл с този на Емили Гомес-Гонзмарт. Отношенията им като че ли бяха продължили и след това.

Бош затвори страницата и се огледа. От Чу нямаше и следа. Плъзна стола си до бюрото му и отвори лаптопа. Екранът светна и Бош щракна върху имейл клиента. Отново се огледа, за да се увери, че Чу не е влязъл. Отвори нов имейл и написа „Гончето“ в полето на адреса.

Нищо не се случи. Изтри го и написа малкото й име. Автоматична функция за дописване на въвеждан преди адрес се задейства — emilygglatimes.com.

Усети как го изпълва ярост. Огледа се за трети път, влезе в папката с изпратените съобщения и провери за съобщения до този адрес. Имаше няколко. Бош започна да ги чете едно по едно и бързо разбра, че са безобидни. Чу използваше имейла единствено за уговаряне на срещи, често в кафенето на „Таймс“. Нямаше начин да разбере какви точно са отношенията му с журналистката.

Затвори програмата и изключи лаптопа. Беше видял достатъчно. Знаеше достатъчно. Избута стола до бюрото си и се замисли какво да прави. Разследването беше компрометирано от собствения му партньор. Последствията от това можеха да стигнат чак до съда, ако срещу Макуилън бъдеше повдигнато обвинение. Всеки адвокат, който научеше за поведението на Чу, би могъл да го направи на пух и прах, а покрай него и цялото обвинение.

И това беше само част от пораженията. Дори не ставаше дума за непоправимия удар, който Чу беше нанесъл на партньорството им. Колкото до Бош, за него това партньорство беше приключено.

— Хари! Готов ли си за екшън?
Бош се обърна. Чу току-що беше влязъл в кабинката.
— Да — каза той. — Готов съм.

Таксиметровият гараж до голяма степен приличаше на полицейски участък. Играеше ролята най-вече на център за зареждане, поддръжка и насочване на автомобили, които непрекъснато обикалят поверения им участък. И, естествено, това бе мястото, където автомобилите се пълнеха с онези, които ги караха. Самите автомобили винаги бяха в играта, докато някоя механична повреда не ги изкара от строя. В това отношение имаше ритъм, на който можеше да се разчита. Излизаци коли, пристигащи коли. Излизаци шофьори, пристигащи шофьори. Механици. Диспечери.

Бош и Чу чакаха на „Гауър“ и наблюдаваха централата на „Блек енд Уайт“ близо час, преди да видят мъжа, когото смятаха за Марк Макуилън, да паркира колата си и да влиза през отворената врата на гаража. Не беше какъвто си го представяше Бош. За него Макуилън беше такъв, какъвто го помнеше отпреди двайсет и пет години. Онзи Макуилън, когото медиите нарочиха за изкупителна жертва на комисията за разследване на душащата хватка. Тогава бе двайсет и осем годишен жребец с къса прическа и бицепси, способни да смажат човешки череп, какво остава за сънна артерия.

Мъжът, който влезе в сградата на „Блек енд Уайт Такси“, беше по-широк в бедрата, отколкото в раменете, имаше рехави коса, приборана небрежно на опашка, и вървеше с походката на човек, тръгнал нанякъде без особено желание.

— Това е той — каза Бош. — Предполагам.

Това бяха първите му думи за последните двайсет минути. Вече нямаше какво толкова да казва на Чу.

— Сигурен ли си? — попита партньорът му.

Бош погледна снимката от шофьорската книжка, която Чу бе разпечатал. Беше правена преди три години, но той беше сигурен, че го е разпознал.

— Да. Да вървим.

Не изчака отговора на партньора си. Слезе от колата и пресече диагонално „Гауър“ в посока към гаража. Другата врата се затръшна зад него и Чу забърза да го настигне.

— Хей, заедно ли ще го правим, или ще се правиш на човека армия? — извика Чу.

— Да — отвърна Бош. — Заедно.

За последен път, мислено добави той.

Нужни му бяха няколко секунди, докато очите му свикнат с полумрака на гаража. Този път дейността беше по-оживена в сравнение с предишното им посещение. Застъпваше нова смяна. Шофьори и коли пристигаха и заминаваха. Тръгнаха направо към диспечерския офис, тъй като не искаха някой да съобщи новината на Макуилън, преди да са стигнали до него.

Бош почука на вратата и влезе. В помещението имаше двама души, също като миналия път. Единият беше Макуилън, а другият — непознат. Макуилън стоеше до работното си място и пръскаше с дезинфектант слушалките, които се канеше да си сложи. Като че ли изобщо не се смуги от появата на двамата костюмирани мъже. Дори им кимна, сякаш за да им покаже, че са очаквани.

— Детективи — каза той. — Какво мога да направя за вас?

— Марк Макуилън? — попита Бош.

— Същият.

— Детективи Бош и Чу, ЛАПУ. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

Макуилън отново кимна и се обърна към другия диспечер.

— Анди, ще удържиш ли фронта? Надявам се, че няма да отнеме много време.

Другият мъж кимна и направи знак, че всичко е под контрол.

— Всъщност може и да отнеме — рече Бош — По-добре намерете някой да ви замести.

Макуилън заговори, без да поглежда към Бош.

— Анди, обади се на Джеф и му кажи да дойде. Ще се върна колкото се може по-скоро.

Бош се обърна, посочи вратата и Макуилън тръгна към изхода. Беше облечен с торбеста риза, която не бе напъхал в панталоните си. Бош остана зад него, като не сваляше очи от ръцете му. Когато

излязоха в гаража, постави длан на гърба на Макуилън и го насочи към едно такси, вдигнато на стенд.

— Бихте ли поставили ръце на колата за момент?

Макуилън се подчини и китките му се показаха над маншетите на ризата му. Бош видя онова, на което се беше надявал — военен часовник на дясната китка. С голям стоманен циферблат с релефи.

— Разбира се — каза Макуилън. — И още отсега ще ви кажа, че отпред и отдясно на колана ми ще намерите малък двуцевен пистолет, който обичам да нося. Тази работа не е от най-безопасните на света. Знаем, че вашата е по-трудна, но ние тук работим по цяла нощ и вратата на гаража е винаги отворена. В края на смяната всеки водач предава парите си, а понякога и самите шофьори не са от най-приятните типове, ако разбирате какво искам да кажа.

Бош се пресегна през обемистото му шкембе и намери оръжието. Извади го и го вдигна, за да го покаже на Чу. Беше „Кобра Деринджър“ с къса цев. Хубав и малък, макар и не особено ефективен пистолет. Можеше да изстреля два куршума калибър 38, които да нанесат известни поражения, ако го използваш от близко разстояние. Пистолетът фигурираше в списъка на регистрираните оръжия на Макуилън, който Чу беше извлякъл от базата данни на АТО. Хари го прибра в джоба си и попита:

— Имате ли разрешение да носите скрити оръжия?

— Не точно.

— Да, така си и мислех.

Бош продължи с претърсването и напипа в предния ляв джоб нещо, за което бе сигурен, че е телефон. Остави го на мястото му, като се престори, че го е пропуснал.

— Да не би да претърсвате всеки, когото вземате за разпит? — попита Макуилън.

— Правила — отговори Бош. — Не можем да ви качим в колата без бележници, освен ако не сме ви претърсили.

Бош не говореше точно за правилата на управлението, а по-скоро за своите собствени. Когато видя кобрата в списъка на АТО, предположи, че тя е оръжието, което Макуилън обича да носи — нямаше кой знае каква друга причина човек да си купува джобен пистолет. Първата работа на Хари бе да отнеме него, както и всичко друго, което можеше да не фигурира в регистъра.

— Добре — каза той. — Да вървим.

Излязоха от гаража на яркото следобедно слънце. Детективите застанаха от двете страни на Макуилън и го поведоха към колата.

— Къде ще проведем този доброволен разговор? — поинтересува се Макуилън.

— В Дирекцията на полицията — отвърна Бош.

— Не съм виждал новата сграда, но ако всичко е същото, бих предпочел участъка в Холивуд. Наблизо е и ще мога да се върна по-бързо на работа.

Това беше началото на играта на котка и мишка. Основната цел на Бош беше Макуилън да продължи да сътрудничи. В момента, в който млъкнеше и кажеше, че иска адвокат, всичко спираше. Като бивше ченге, Макуилън беше достатъчно умен, за да знае това. И си играеше с тях.

— Можем да проверим дали имат място — каза Бош. — Партньоре, обади им се.

Беше използвал кодовата дума. Чу извади телефона си, а Хари отвори задната врата на седана и я задържа, докато Макуилън се качи. Затвори и направи знак на Чу над покрива на колата. Нямахше да ходят в Холивуд.

След като всички се качиха, Чу продължи да се преструва, че говори с дежурния лейтенант в детективското помещение в участъка в Холивуд.

— Лейтенант, обажда се детектив Чу от „Грабежи и убийства“. С партньора ми сме в района и бихме искали да използваме една от стаите ви за разпит за около час, ако е възможно. Можем да пристигнем към пет часа. Удобно ли ви е?

Последва дълго мълчание, нарушавано натри пъти от „Разбирам“. Накрая Чу благодари и затвори.

— Не става. Току-що са изтърбушили склад за незаконни дискове и трите им стаи са заети. Ще се освободят най-рано след два часа.

Бош погледна към Макуилън, сви рамене и каза:

— Май ще ви се случи да видите новата сграда.

— Така изглежда.

Беше сигурен, че Макуилън не се е вързал на постановката. По пътя се опита да завърже разговор, за да изкопчи някаква информация от него или поне да свали гарда му. Бившето ченге обаче знаеше

номерата на занаята и мълча почти през цялото време. Това показва, че разговорът в ДП няма да е от лесните. Едва ли имаше по-трудно нещо от това да накараш бивше ченге да си развърже езика.

Бош нямаше нищо против, беше готов за предизвикателството и имаше няколко коза в ръкава си, които Макуилън със сигурност не беше предвидил.

След като стигнаха в Дирекцията на полицията, преведоха Макуилън през огромното помещение на „Грабежи и убийства“ и го вкараха в една от двете стаи за разпит на „Неприключени следствия“.

— Трябва да проверим някои неща и се връщаме — каза Бош.

— Знам как става — отвърна Макуилън. — Ще се видим след около час, нали?

— Не, няма да се бавим чак толкова.

Вратата се заключи автоматично и Бош тръгна по коридора до следващата врата. Влезе в стаята с видеоапаратурата, пусна записващите устройства и отиде в общото помещение. Чу беше на бюрото си и отваряше пликовете с извлеченията за кредитните карти на Джордж Ървинг. Бош се настани на мястото си.

— Колко време ще го оставиш да къкри? — попита Чу.

— Не знам. Към половин час. При претърсването пропуснах телефона му. Може да се обади и да се изпусне, а ние да го запишем. Току-виж сме извадили късмет.

— Случвало се е. Мислиш ли, че тази нощ ще излезе оттук?

— Съмнявам се. Дори да не издаде нищо. Видя ли часовника му?

— Не, с дълги ръкави е.

— Аз го видях. Отговаря. Задържахме го, вземаме му часовника и го пращаме на криминалистите. Да проверят за ДНК и дали отговаря на раната. ДНК тестът ще отнеме време, но могат да съпоставят часовника с раната до утре по обед, след което отиваме в прокуратурата.

— Звучи добре. Ще си взема кафе. Искаш ли нещо?

Бош се обърна и изгледа партньора си. Чу беше с гръб към него, събираше отчетите за кредитните карти на купчина и подреждаше листата.

— Не, нищо.

— Щом ще го оставиш да къкри известно време, няма да е зле да прегледам тези хартии. Кой знае, може да излезе нещо.

Чу стана и прибра извлеченията в нова зелена папка.

— Да, кой знае.

Чу излезе, а Бош продължи да го наблюдава. После стана, отиде до кабинета на лейтенанта, надникна и каза на Дювал, че са прибрали Макуилън в първа стая и че е дошъл доброволно.

Върна се на мястото си и написа съобщение на дъщеря си, за да се увери, че се е върнала без проблеми от училище. Тя отговори бързо — телефонът бе продължение на ръката ѝ и имаха установено правило никога да не забавят отговорите си.

ВСИЧКО Е НАРЕД. ПОМИСЛИХ СИ, ЧЕ СНОЩИ
ЩЕ РАБОТИШ.

Бош не беше сигурен накъде бие тя. Беше си направил труда да заличи всяка следа от посещението на Ана Стоун. Отговори невинно, но тя го закова.

ДВЕ ВИНЕНИ ЧАШИ В БОША.

Винаги наричаха миялната на името на производителя. Бош осъзна, че е пропуснал един детайл. Замисли се и написа отговора.

БЯХА ПРАШАСАЛИ НА ЛАВИЦАТА ПРОСТО ГИ
ИЗМИХ. НО СЕ РАДВАМ, ЧЕ ИЗПЪЛНЯВАШ
ДОМАШНИТЕ СИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ.

Съмняваше се, че номерът ще мине, но изтекоха две минути, а отговор нямаше. Стана му неприятно, че не ѝ казва истината, но сега не беше време да обсъжда романтичния си живот с дъщеря си.

След като реши, че е дал достатъчно преднина на Чу, взе асансьора до партера. Излезе на Спринг Стрийт, пресече и влезе в сградата на „Лос Анджелис Таймс“.

„Таймс“ имаше просторно кафене на партера. ДП пък можеше да се похвали единствено с машини за закуски и напитки. При откриването на новата полицейска централа преди няколко години „Таймс“ реши да се направи на добър съсед и осигури достъп до кафенето си за всички служители и сътрудници на ДП. Бош винаги беше смятал това за кух жест, мотивиран най-вече от надеждата на финансово затруднения вестник поне кафенето му да има някаква печалба, за разлика от другите отдели на някога мощната институция.

След като показа значката си на входа, той влезе в заведението, заемащо огромното пространство, където десетилетия наред бяха работили старите печатни преси. Помещението беше дълго, с бюфет от едната страна и редици маси от другата. Бързо се огледа с надеждата, че ще види Чу, преди той да го е забелязал.

Чу седеше на маса в другия край на кафенето, с гръб към него. Беше с някаква жена, вероятно от мексикански произход, ако се съдеше по външността ѝ. Тя пишеше нещо в бележника си. Бош отиде до масата им, придърпа стол и седна. Чу и жената го изгледаха така, сякаш при тях бе седнал Чарлз Менсън^[1].

— Размислих за кафето — каза Бош.

— Хари — изтърси Чу, — аз само...

— Разказваше на Емили за разследването ни.

Бош се обърна към Гомес-Гонзмарт.

— Нали така, Емили? — попита той. — Или да те наричам „Гончето“?

— Виж, Хари, не е това, което си мислиш — каза Чу.

— Така ли? Нима? Защото ми изглежда, че разгласяваш случая ни на „Таймс“, при това на тяхна територия.

Бързо се пресегна и грабна бележника от масата.

— Хей! — извика Гомес-Гонзмарт. — Това е мое.

Бош прочете бележките на отворената страница.

Бяха като стенограма, но видя повтарящи се инициали „МК“ и фразата „часовник = ключ“. Това беше достатъчно, за да потвърди подозренията му. Подаде ѝ бележника.

— Аз тръгвам — заяви тя, като грабна бележника си от ръцете му.

— Още не — каза Бош. — Защото сега двамата ще седнете и ще стигнете до ново споразумение.

— Не можете да ми нареждате какво да правя! — озъби се Гончето.

Тя избута стола си толкова енергично, че го преобърна.

— Права сте, не мога — съгласи се Бош. — Само че бъдещето и кариерата на приятеля ви е в ръцете ми. Така че ако те означават нещо за вас, ще седнете и ще ме изслушате.

Зачака, без да сваля поглед от нея. Тя нагласи ремъка на чантата на рамото си, готова да си тръгне.

— Емили? — обади се Чу.

— Виж, съжалявам — каза тя. — Имам да пиша.

И си тръгна, оставяйки Чу побелял като платно. Той се взираше в нищото, докато Бош не го изтръгна от унеса.

— Чу, какви ги вършиш, по дяволите?

— Помислих си...

— Каквото и да си помислил, изгоря. Оплеска работата и по-добре да намериш начин да се отървеш от нея. Какво точно й каза?

— Аз... казах й, че сме задържали Макуилън и че ще се опитаме да го изобличим. Че няма значение дали ще си признае, ако часовникът отговаря на раната.

Бош беше толкова ядосан, че едва се сдържа да го цапардоса по тила.

— Кога започна да й снасяш?

— Откакто получихме случая. Познавам я от по-рано. Преди няколко години писа една статия и излизахме няколко пъти. Винаги съм я харесвал.

— И тази седмица ти се е обадила и е започнала да те води за хуя право в случая ми.

Чу се обърна и го погледна за първи път.

— Да, точно така, Хари. Твоят случай. Не нашият. Твоят.

— Но защо, Дейвид? Защо го направи?

— Ти го направи. И не започвай да ме наричаш Дейвид. Изненадан съм, че изобщо знаеш малкото ми име.

— Какво? Аз ли съм го направил. Ти да не си...

— Да, ти. Ти ме изключи, Хари. Не ми казваше нищичко и ме изключи, накара ме да работя по едното дело, докато ти работиш по другото. И това не е за първи път. Почти винаги го правиш. Така не се

постъпва с партньор. Ако се беше отнасял нормално с мен, никога нямаше да го направя!

Бош се овладя и успокои тона си. Даваше си сметка, че привличат вниманието на хората на съседните маси. На вестникарите.

— Вече не сме партньори — каза Бош. — Приключваме тези два случая, след което подаваш молба за прехвърляне. Не ми пука къде ще отидеш, но се махаш от „Неприключени следствия“. Ако не го направиш, ще разглася какво си направил, как си продал собствения си партньор и случая си за някаква шунда. Ще се превърнеш в парий и никой отдел, освен „Вътрешни работи“ няма да иска да те погледне.

Стана и си тръгна. Чу го викаше немощно от мястото си, но той не се обърна.

[1] Известен калифорнийски престъпник от 60-те години на миналия век — Б.пр. ↑

Макуилън чакаше с ръце на масата, когато Бош влезе в стаята за разпити. Погледна си часовника — явно без да осъзнава колко важна е ролята му в предстоящия разговор — и се обърна към Бош.

— Трийсет и пет минути — обяви той. — Мислех си, че като нищо ще е повече от час.

Бош седна срещу него и постави на масата тънка зелена папка.

— Съжалявам — каза той. — Трябваше да докладвам на някои хора.

— Няма проблем. Обадох се в работата. Ще ме заместят за цялата нощ, ако е необходимо.

— Добре. В такъв случай предполагам, че знаете защо сте тук. Исках да си поговорим за неделя вечерта. Мисля, че трябва да ви запозная с правата ви, за да ви защитя и да направя тази среща официална. Дойдохте доброволно, но имам навика винаги да казвам на хората в какво положение се намират.

— Да не би да казвате, че съм заподозрян в убийство?

Бош забарабани с пръсти по масата.

— Трудно е да се каже. Първо искам някои отговори от вас, после ще си направя изводите.

Отвори папката и извади първия лист. На него имаше разпечатка на конституционните права на Макуилън, сред които и правото на адвокат по време на разпита. Бош ги прочете на глас и го помоли да подпише. Подаде му химикалка и бившето ченге и настоящ таксиметров диспечер подписа без колебание.

— И тъй — рече Бош, — още ли желаете да сътрудничите и да ми разкажете за неделя вечерта?

— До най-важното.

— И какво е най-важното?

— Още не знам, но зная правилата на играта. Минало е време, но някои неща си остават същите. Вие сте тук, за да ме накарате да се разприказвам и да ме тикнете на топло. Аз съм тук само защото имате

някакви погрешни представи, и ако мога да ви помогна, без да си насаждам топките на ръждиви пирони, ще го направя. Това е най-важното.

Бош се облегна назад.

— Помните ли ме? — попита той. — Помните ли името ми?

Макуилън кимна.

— Разбира се. Помня всеки от онази комисия.

— В това число и Ървин Ървинг.

— Естествено. Човекът на върха винаги се радва на най-голямо внимание.

— Е, аз бях човек на дъното, така че нямах много думата. Но въпреки всичко си мислех, че ви прецакаха. Имаха нужда от изкупителна жертва и избраха вас.

Макуилън сплете пръсти на масата.

— След толкова години това вече не означава нищо за мен, Бош. Така че не си правете труда да изразявате съчувствие.

Бош кимна и се наведе напред. Макуилън искаше да играе по трудния начин. Беше или достатъчно умен, или достатъчно тъп, за да си мисли, че може да излезе от положението без помощта на адвокат. Бош реши да му даде точно онова, което си търсеше.

— Добре, тогава да прескочим въведението. Защо хвърлихте Джордж Ървинг от балкона на хотела?

На лицето на Макуилън заигра тънка усмивка.

— Преди да проведем този разговор, искам някои гаранции.

— Какви гаранции?

— Че няма да има обвинения за оръжието. Нито за някои от дребните неща, за които ще ви кажа.

Бош поклати глава.

— Казахте, че знаете правилата на играта. В такъв случай сте наясно, че не мога да сключвам подобни сделки. Това е работа на прокуратурата. Мога да им кажа, че сте сътрудничили. Мога дори да ги помоля да не ви натискат. Но не мога да сключвам сделки и мисля, че го знаете.

— Вижте, вие сте тук, защото искате да разберете какво се е случило с Джордж Ървинг. Аз мога да ви кажа. И ще ви кажа, но не и без тези условия.

— Имате предвид пистолета и дребните неща, каквито и да са те.

— Точно така, само някои глупости, които се случиха между другото.

Бош не разбираше смисъла на всичко това. Ако Макуилън признаеше, че е убил Джордж Ървинг, обвиненията за неща като носене на скрито оръжие щяха да бъдат второстепенни и без значение. Фактът, че беше загрижен за тях, говореше, че ще отрече да е виновен с каквото и да било за смъртта на Ървинг.

Това поставяше въпроса кой кого разиграва и Бош трябваше да е сигурен, че е отгоре.

— Мога да обеща единствено, че ще се застъпя за вас — каза той. — Разкажете ми какво е станало в неделя през нощта и ако е вярно, ще си затворя очите за дребните неща. Това е най-доброто, което мога да направя в момента.

— Май ще трябва да повярвам на думата ви.

— Имате думата ми. Може ли да започваме?

— Вече започнахме. И отговорът ми е, че не съм хвърлял Джордж Ървинг от балкона на „Шато Мармон“. Той сам се хвърли.

Бош се облегна назад и забарабани по масата.

— Стига, Макуилън, нима очаквате да ви повярвам? Кой изобщо би ви повярвал?

— Не очаквам нищо от вас. Просто ви казвам, че не съм го направил. Цялата ви версия е погрешна. Имате някакви предубедени идеи, вероятно примесени с малко косвени доказателства, свързвате всичко и стигате до извода, че аз съм го убил. Само че не съм го направил и не можете да докажете, че не е така.

— По-добре се надявайте наистина да не мога да го докажа.

— Не, надеждата няма нищо общо в случая. Аз знам, че не можете да го докажете, защото не съм го направил.

— Да започнем отначало. Мразите Ървинг Ървинг заради онова, което ви причини преди двайсет и пет години. Изкара ви на пангара, съсипа кариерата ви, ако не и живота ви.

— Омразата е трудна дума. Вярно, мразех го, но това отдавна е минало.

— Ами неделната нощ? Тогава мразехте ли го?

— Изобщо не съм си помислял за него.

— Правилно. Мислели сте за сина му Джордж. За човека, който този път се опитва да ви отнеме работата. Мразехте ли Джордж в

неделя през нощта?

Макуилън поклати глава.

— Няма да отговоря на този въпрос. Не съм длъжен. Но независимо какво съм изпитвал към него, не съм го убил. Той сам го направи.

— Защо сте толкова сигурен?

— Защото ми каза, че ще го направи.

Бош беше готов едва ли не за всичко, но не и за това.

— Той ви го е казал?

— Точно така.

— Кога го направи?

— В неделя през нощта. В стаята. Затова беше отишъл там. Каза, че смята да скочи. Излязох, преди да го е направил.

Бош замълча за момент — даваше си сметка, че Макуилън е имал няколко дни да се подготви за този момент. Можеше да измисли завързана история, която да обясни всички факти. Но в папката на масата оставаше една важна улика — снимката на раната върху лопатката на Джордж Ървинг. Тя променяше играта. Макуилън нямаше да може да я обясни.

— Разкажете ми историята и как се е стигнало до разговора ви с Джордж Ървинг. И не пропускайте нищо. Искам подробности.

Макуилън пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Осъзнаваш ли какъв риск поемам като говоря с теб? Не знам с какво си мислиш, че разполагате. Мога да ти кажа самата истина, а ти да я преиначиш и да я използваш, за да ме прецакаш. А аз дори нямам адвокат до себе си.

— Решението си е твое, Марк. Ако искаш да говориш, говори. Ако искаш адвокат, ще ти го осигурим и дотук с приказките. Всичко приключва и играем по този начин. Бил си ченге и си достатъчно умен да знаеш как стоят нещата. Знаеш, че има един-единствен начин да излезеш оттук и да се прибереш у дома тази вечер. Като говориш.

Бош направи жест, сякаш му предаваше възможността за избор. Макуилън кимна. Знаеше, че няма да има друга възможност. Адвокатът би му казал да си мълчи и да остави полицията да се трепа в съда. Никога не им давай нещо, с което вече не разполагат. Добър съвет, но невинаги. Някои неща трябваше да се кажат.

— Бях с него в стаята — каза Макуилън. — В неделя през нощта. Всъщност в понеделник сутринта. Качих се да го видя. Бях ядосан. Исках... не съм сигурен какво точно исках. Нямах намерение отново да изгубя живота си и исках... може би да го сплаша. Да се изправя срещу него. Но...

Посочи към Бош и каза натъртено:

— ... той беше жив, когато напуснах стаята.

Бош си даваше сметка, че вече разполага с достатъчно записани основания да го арестува по обвинение за убийство. Макуилън току-що беше признал, че се е намирал с жертвата на местопрестъплението. Но това не беше всичко.

— Да се върнем назад — рече той. — Разкажи ми откъде научи, че Джордж Ървинг е в хотела и в коя стая се намира.

Макуилън сви рамене, сякаш въпросът беше за малоумен.

— Знаеш го — отвърна той. — Хуч Ролинс ми каза. Оставил клиент пред хотела в неделя вечерта и случайно видял Ървинг да влиза. Каза ми, защото ме беше чул да ругая Ървингови в стаята за почивка. Бях събрал хората след арестите за шофиране в пияно състояние и им казах кой стои зад всичко. Намерих снимката на ситното лайно в Гугъл.

— Добре, Ролинс ти е казал, че Ървинг влиза в хотела. А как разбра, че е отседнал там и кой е номерът на стаята му?

— Обадох се в хотела. Знаех, че няма да ми съобщят номера на стаята от съображения за сигурност, и не можех да поискам да ме свържат с него. Какво щях да му кажа — „Пич, би ли ми казал номера на стаята си?“ Не, разбира се. Затова се обадох и поисках да ме свържат с гаража. Хуч каза, че го видял да предава колата си, затова се представих като Ървинг и ги помолих да проверят дали не съм оставил телефона си в колата. Казах: „Знаете ли номера на стаята ми? Можете ли да ми го донесете, ако го намерите?“ И онзи отговори. „Да, в седемдесет и девета стая сте и ако намеря телефона, ще ви го пратя“. Ето така научих номера.

Бош кимна. Замисълът си го биваше. Но в същото време показваше и някои елементи на предварително планиране. Макуилън си навличаше обвинение в убийство първа степен. На пръв поглед беше достатъчно Бош да го насочва с най-общи въпроси и бившето

ченге осигуряваше останалото. Това бе спускане по наклонена плоскост.

— Изчаках края на смяната в полунощ и отидох там — каза Макуилън. — Не исках да бъда видян от някого или засечен от камера. Затова обиколих хотела и открих пожарна стълба. Стигаше чак до покрива, но на всяка площадка имаше балкон и можех да слизам от стълбата и да си почивам, ако се наложи.

— Носеше ли ръкавици?

— Да, ръкавиците и гащеризона, които държа в багажника. В работа като моята никога не знаеш дали няма да ти се наложи да пълзиш под някоя кола или нещо подобно. Помислих си, че ако някой ме види, ще ме вземе за човек от поддръжката.

— Защо държиш тези неща в багажника? Та ти си диспечер.

— Аз съм партньор, човече. Името ми не фигурира във франчайза, защото не мислех, че ще го получим, ако от градската управа знаят, че участвам и аз. Една трета от компанията е моя.

Това обясняваше защо е стигнал чак дотам с Ървинг. Още една потенциална дупка в случая, запълнена от самия заподозрян.

— И така, качил си се по стълбата до седмия етаж. По кое време стана това?

— Смяната ми свърши в полунощ. Така че е било най-вероятно някъде към дванайсет и половина.

— Какво стана, когато стигна до седмия етаж?

— Изкарах късмет. На седмия етаж нямаше изход. Нямаше врата към коридора. Само две стъклени врати на балкона, водещи към две различни стаи. Една отляво и една отдясно. Погледнах през дясната и го видях. Седеше на канапето.

Макуилън млъкна. Сякаш се взираше в спомена за онази нощ, в онова, което беше видял през вратата на балкона. Бош знаеше, че трябва да го накара да продължи разказа си, но с колкото се може по-малко намеса от негова страна.

— Значи си го намерил.

— Да, просто си седеше там, пиеше черен „Джак Даниелс“ направо от бутилката и имаше вид на човек, който просто чака нещо.

— После какво стана?

— Отпи една последна глътка и изведнъж се изправи и тръгна право към мен. Сякаш знаеше, че съм на балкона и го наблюдавам.

— Ти какво направи?

— Долепих се към стената до вратата. Реших, че не ме е видял заради отражението върху стъклото отвътре и просто излиза на балкона. Затова отстъпих до вратата, а той я отвори и излезе. Отиде до стената и метна с все сили празната бутилка. После се облегна и се загледа надолу, сякаш щеше да драйфа или нещо такова. Знаех, че когато си свърши работата и се обърне, ще се озове точно срещу мен. Нямахше къде да ида.

— Той повърна ли?

— Не, изобщо. Просто...

Рязко и неочаквано чукане по вратата накара Бош да подскочи.

— Задръж за момент — каза той, стана и закри с тялото си панела от Макуилън. Въведе комбинацията на ключалката и отвори. На прага стоеше Чу и на Бош страшно му се прииска го удуши на място. Успя да се овладее, излезе спокойно и затвори след себе си.

— Какво правиш, мамка му? Знаеш, че никога не трябва да прекъсваш разпит. Какво, да не си някакъв новобранец?

— Виж, исках да ти кажа, че спрях статията. Няма да я пуска.

— Чудесно. Можеше да ми го кажеш и след разпита. Този тип се кани да си признае всичко, а ти чукаш на шибаната врата.

— Не знаех дали не го обработваш, защото си мислиш, че материалът ще излезе. Няма да излезе, Хари.

— После ще говорим за това.

Бош понечи да се върне в стаята.

— Ще се реванширам, Хари. Обещавам.

Бош отново се обърна към него.

— Не ми пука какво обещаваш. Ако искаш да правиш нещо, спри да чукаш на вратата и извади разрешително за обиск за часовника на този тип. Искам да го пратим на криминалистите със съдебна заповед.

— Дадено, Хари.

— Добре. Изчезвай.

Бош въведе комбинацията, върна се в стаята и седна срещу Макуилън.

— Нещо важно ли беше? — попита Макуилън.

— Не, някакви глупости. Е, ще продължиш ли? Каза, че Ървинг бил на балкона и...

— Да, седях зад него, долепен за стената. Веднага щом се обърнеште да влезе в стаята, щеше да се озове лице в лице с мен.

— И какво направи?

— Не зная. Инстинктът надделя. Реших да действам. Пристъпих зад него и го сграбчих. Помъкнах го обратно към стаята. Заради всички онези къщи по склона си помислих, че някой може да ни види. Просто исках да го върна в стаята.

— Казваш, че си го сграбчил. Как точно го направи?

— През врата. Използвах душащата хватка. Като навремето.

Макуилън гледаше право към Бош, докато казваше това, сякаш в думите му имаше още нещо.

— Той бореше ли се? Оказа ли някаква съпротива?

— Да, беше страшно шокиран. Започна да се съпротивлява, но беше малко пиян. Вкарах го заднешком през вратата. Той се мяташе като шибана риба, но не задълго. Никога не е задълго. Скоро заспа.

Бош го зачака да продължи, но това беше всичко.

— Значи е изгубил съзнание — рече той.

— Точно така — потвърди Макуилън.

— После какво стана?

— Отново започна да диша доста бързо, но спеше. Казах ти, беше изпил цяла бутилка уиски. Хъркаше. Трябваше да го разтърся, за да се събуди. Накрая дойде на себе си, беше пиян и объркан и когато ме видя, не можа да ме познае. Наложих да му кажа кой съм и защо съм там. Той лежеше на пода, подпрян на лакът, а аз стоях над него като Господ.

— Какво му каза?

— Казах му, че се ебава с неправилния човек и че няма да му позволя да направи онова, което баща му ми беше сторил. И тогава нещата станаха шантави.

— Чакай малко, как така са станали „шантави“?

— Започна да се смее. Току-що бях задушил кучия син, а той си мислеше, че е смешно. Опитах се да му изкарам акъла, но беше прекалено пиян. Лежеше си на пода и се смееше до посирание.

Бош се замисли. Не му харесваше накъде върви разказът, защото не беше очаквал подобна насока.

— Значи само се е смял? Не каза ли нещо?

— Накрая успя да се съвземе и ми каза, че вече няма за какво да се безпокоя.

— Нещо друго?

— Това е в общи линии. Каза, че няма за какво да се безпокоя и че мога да си вървя у дома. Отпрати ме, сякаш казваше — е, хайде, довиждане.

— Попита ли го откъде е сигурен, че няма от какво да се безпокоиш?

— Нямаше нужда.

— Защо?

— Защото някак го схванах. Беше отишъл в хотела, за да приключи със себе си. Когато излезе на балкона да гледа надолу, е избирал мястото. Беше решил да скочи и се наливаше с уискито, за да събере кураж да го направи. Така че си тръгнах, а той... той го направи.

Отначало Бош не каза нищо. Историята на Макуилън беше или сложна измислица, или просто прекалено странна, за да е истина. В нея имаше подробности, които можеха да се проверят. Резултатите от кръвните изследвания още не бяха готови, но споменаването на бутилката „Джак Даниелс“ беше нещо ново. Не се виждаше на видеозаписа с Ървинг от рецепцията. Никой свидетел не беше споменал да го е виждал да носи бутилка в стаята си.

— Разкажи ми за бутилката уиски.

— Казах ти, изпи я и после я метна.

— Колко беше голяма? За нормална бутилка ли говориш?

— Не, за по-малка. Беше шестак.

— Не знам какво означава това.

— По-малка бутилка, като манерка. Побира шест добри шота. Аз самият пия „Джак“ и затова я познах. Наричаме ги шестаци.

Бош си помисли, че шест добри шота вероятно правят около триста — триста и петдесет милилитра. Възможно беше Ървинг да е носил бутилка с формата на манерка, докато се е регистрирал. Спомни си също и редицата бутилки и мезета в кухненския бокс. Можеше да я е взел и от запасите в самата стая.

— Добре, какво стана, когато той хвърли бутилката?

— Чух я да се пръска някъде в тъмното. Мисля, че падна на улицата или върху нечий покрив.

— В коя посока я хвърли?

— Право напред.

Бош кимна.

— Добре, Макуилън, стой тук. Сега се връщам.

Стана, набра отново комбинацията и излезе. Тръгна по коридора към „Неприключени следствия“.

Докато минаваше покрай стаята с видеоапаратурата, вратата се отвори и на прага се появи Киз Райдър. Беше наблюдавала разпита. Бош не се изненада. Тя знаеше, че ще прибере Макуилън.

— По дяволите, Хари.

— Именно.

— Е, вярваш ли му?

Бош спря и я погледна.

— Версията му е издържана и има неща, които можем да проверим. Когато влезе в стаята за разпити, той нямаше представа с какво разполагаме — копчето на пода, раните на рамото, свидетеля, който го е видял на стълбата три часа преди смъртта — и историята му потвърждава всичко това.

Райдър сложи ръце на кръста си.

— И в същото време поставя себе си в стаята. Признава, че е задушил жертвата.

— Доста рискован ход е да се поставиш в стаята на мъртвеца.

— Значи му вярваш?

— Не знам. Има и нещо друго. Макуилън е бивше ченге. Той знае...

Бош спря наскрел изречението и щракна с пръсти.

— Какво?

— Има алиби. Това е нещото, което не каза. Ървинг полита от балкона три или четири часа по-късно. Макуилън си е осигурил алиби и чака да види дали ще го арестуваме. Защото ако го направим, той ще изиграе коза си, ще представи алибито и ще си излезе. Управлението ще бъде посрамено и това може би ще бъде неговото отмъщение за всичко, което му се е случило.

Кимна. Точно това трябваше да е.

— Виж, Хари, вече сме заредили пушката. Ървин Ървинг очаква оповестяване на арест. Ти самият каза, че „Таймс“ разполага с информацията.

— Ървинг да си го начука. Не ми пука какво очаква. А партньорът ми твърди, че не е нужно да се безпокоим за „Таймс“.

— Това пък как е станало?

— Не знам как е станало, но е успял да ги накара да спрат материала. Виж, трябва да пратя Чу да търси бутилката, а после да се върна и да разбере какво е алибито.

— Добре, аз се качвам на десетия. Обади ми се, щом приключиш с Макуилън. Искам да зная какво е положението.

— Разбрано.

Бош отиде в „Неприключени следствия“ и завари Чу пред компютъра.

— Искам да провериш нещо. Освободи ли стаята в „Шато“?

— Не, не си ми казал, така че...

— Добре. Обади се в хотела и провери дали зареждат бутилки „Джак Даниелс“ в стаите. Нямам предвид патрончетата. Нещо по-голямо, бутилки с формата на манерка. Ако зареждат, нека да проверят дали бутилката от седемдесет и девета стая е налице.

— Вратата е запечатана.

— Кажи им да свалят печата. Когато приключиш с това, обади се на съдебния лекар и виж дали резултатите от кръвните изследвания на Ървинг са готови. Аз се връщам при Макуилън.

— Хари, искаш ли да дойда, когато свърша с това?

— Не, свърши си работата и ме изчакай.

Бош въведе комбинацията, отвори вратата и се настани отново на мястото си.

— Толкова бързо? — учуди се Макуилън.

— Да, забравих нещо. Не ми разказа цялата история, Макуилън.

— Напротив, разказах я. Знаеш всичко, което се случи в онази стая.

— Да, но не ми разказа какво е станало после.

— Той скочи, това стана.

— Не говоря за него. А за теб. Ти какво си направил. Знаел си какво предстои и вместо да вдигнеш телефона и да потърсиш помощ, просто си се омел и си го оставил да скочи. Но ти не си глупак, знаел си, че можем да стигнем до теб. Че вероятно ще се появи някой като мен.

Бош се облегна назад, изгледа преценяващо Макуилън и кимна.

— И затова си се погрижил за алибито си.

Макуилън остана невъзмутим.

— Дойде тук с надеждата, че ще те арестуваме и тогава ще извадиш алибито и ще изложиш управлението заради цялата гадост, която ти се е случила навремето. Можеше дори да подадеш иск за погазване на правата ти и неоснователен арест. Смяташе да използваш Ървинг, за да си отмъстиш.

Лицето на Макуилън оставаше неразгадаемо. Бош се наведе над масата.

— Спокойно можеш да ми кажеш, Макуилън, защото няма да те арестувам. Няма да ти доставя това удоволствие, независимо какво мисля за онова, което ти сториха преди двайсет и пет години.

Макуилън най-сетне кимна и направи жест, сякаш искаше да каже: „Какво пък, заслужаваше си да опитам.“

— Паркирах при „Стандарт“ на „Сънсет“. Там ме познават.

„Стандарт“ беше бутиков хотел на няколко преки от „Шато“.

— Добри клиенти са ни. Технически районът е Западен Холивуд, така че не можем да стоим там, но портиерът е наш човек. Когато някой гост иска такси, обаждат се на нас. Винаги имаме кола някъде наблизо.

— И си отишъл там след срещата с Ървинг.

— Да, имат ресторант на име „Двайсет и четири седем“. Никога не затваря и има камера на бара. Отидох там и не излязох, докато не изгря слънцето. Можеш да провериш диска и ще ме видиш на него. Когато Ървинг е скочил, аз пиех горещо кафе.

Бош поклати глава, сякаш историята не се връзваше.

— Откъде си знаел, че Ървинг няма да скочи, преди да отидеш там — още докато си в „Шато“ или излизаш? Това са най-малко петнайсет минути. Доста сериозен риск.

Макуилън сви рамене.

— Той беше временно изваден от строя.

Бош впери поглед в него и накрая проумя. Макуилън беше задушил Ървинг втори път.

Хари се наведе над масата и впери поглед в него.

— Приспал си го отново. Задушил си го, уверил си се, че диша, и си го оставил да хърка на пода.

Спомни си будилника в стаята.

— После си влязъл в спалнята и си взел будилника. Поставил си го до него на пода и си го нагласил да звънне в четири сутринта, за да си сигурен, че ще се събуди. И че ще скочи, докато си записвал алибито си в „Стандарт“.

Макуилън отново сви рамене. Беше приключил с говоренето.

— Страхотен тип си, Макуилън. Свободен си.

Макуилън кимна самодоволно.

— Оценявам го.

— Е, тогава оцени и това. Двайсет и пет години си мислех, че си бил прецакан. А сега си мисля, че така ти се е падало. Ти си лош човек, а това означава, че си бил лошо ченге.

— Нищичко не знаеш за мен, Бош.

— Знам едно нещо. Отишъл си в онази стая да направиш нещо. Не си се изкатерил по стълбата само за да се изправиш срещу онзи. Затова не ми пука, че преди време си опрал пешкира. Пука ми за това, че си знаел какво ще направи Ървинг и не си се опитал да го спреш, а си позволил да се случи. Не, всъщност си помогнал да се случи. За мен това не са дребни неща. Ако това не е престъпление, би трябвало да бъде обявено за такова. И когато всичко свърши, ще се обърна към всички прокурори, които познавам, докато не намеря някой, който да те изправи пред съда. Сега можеш да си вървиш, но следващия път няма да изкараш такъв късмет.

Докато Бош говореше, Макуилън продължаваше да кима, сякаш нетърпеливо очакваше края на заключителната му реч. Когато Хари приключи, отговорът на бившето ченге беше съвсем равнодушен.

— Добре е да знам в какво положение се намирам.

— Разбира се. Радвам се, че ти помогнах.

— Как да се върна в „Блек енд Уайт“? Обеща да ме откараш.

Бош стана и тръгна към вратата.

— Вземи си такси.

Чу тъкмо затваряше телефона, когато Бош се върна в кабинката.

— Какво откри? — попита Хари.

Чу погледна бележника на бюрото си.

— Хотелът зарежда стаите с „Джак Даниелс“. Бутилка във формата на манерка, побираща триста и шейсет милилитра. И бутилката от седемдесет и девета стая наистина липсва.

Бош кимна. Това бе още едно потвърждение на историята на Макуилън.

— А кръвните проби?

Чу поклати глава.

— Още не са готови. От медицинския отдел казаха, че ще излязат следващата седмица.

Бош поклати глава. Беше го яд, че не е използвал Киз Райдър и кабинета на началника да пришпорят изследванията. Отиде до бюрото си и започна да трупа докладите върху досието. Заговори на Чу, без да се обръща към него.

— Как успя да спреш материала?

— Обадох ѝ се. Казах ѝ, че ако го пусне, ще се обадя на шефа ѝ и ще кажа, че купува информация със секс. Предполагам, че дори там това ще се сметне за нарушение на етиката. Може и да не изгуби работата си, но имиджът ѝ ще пострада. Дава си сметка, че ще започнат да я гледат по различен начин.

— Справил си се като истински джентълмен, Чу. Къде са извлеченията по кредитните карти?

— Тук. Какво става?

Чу му подаде папката със списъка на покупки, направени с кредитните карти.

— Ще взема всичко това у дома.

— А какво стана с Макуилън? Прибираме ли го?

— Не. Отиде си.

— Значи си го изритал?

— Точно така.

— Ами разрешителното за часовника? Тъкмо се канех да го разпечатам.

— Няма да ни трябва. Той призна, че е задушил Ървинг.

— Признал е това и ти си го пуснал! Да не си...

— Виж какво, Чу, нямам време да ти обяснявам надълго и нашироко. Ако имаш проблем с действията ми, иди да видиш записа. Не, по-добре иди до „Стандарт“ на Сьнсет Стрип. Знаеш ли къде се намира?

— Да, но защо да ходя там?

— Иди в денонощния им ресторант и вземи диска от камерата на бара за неделя срещу понеделник.

— Добре. Какво има там?

— Би трябвало да е алибито на Макуилън. Обади ми се, когато провериш.

Бош прибра всички доклади в куфарчето си и взе досието отделно, защото класьорът беше прекалено дебел. Тръгна да излиза и Чу попита зад гърба му:

— Ти какво ще правиш?

Бош спря и се обърна към него.

— Ще започна отначало.

Продължи към изхода. Спря при дъската на лейтенанта и постави магнита си в половината на излезлите. Обърна се към вратата и се озова пред Чу.

— Няма да ми причиниш това — каза Чу.

— Ти сам си го причини. Направи избор. Не искам да имам нищо общо с теб.

— Направих грешка. И ти казах... не, обещах ти, че ще се реванширам.

Бош се пресегна и леко го избута настрани, за да може да отвори вратата. Излезе в коридора, без да каже нито дума повече.

На връщане към дома си се отби в Източен Холивуд и спря зад караваната „Ел Матадор“ на Западна. Спомни си коментара на Чу, че Западна се намира в Източен Холивуд. Такива неща са възможни единствено в Ел Ей, помисли си той, докато слизаше от колата.

Нямаше опашка, защото още бе рано. Такеро тъкмо се приготвяше за вечерта. Бош му каза да сложи в една кутия месо за четири тако и да му увие във фолио четири тортили. Добави гуакамоле, ориз и сос. Продавачът постави покупките в голяма торба. Докато чакаше, Бош изпрати съобщение на дъщеря си, че ще се върне с вечеря, защото има твърде много работа, за да се занимава с готвене. Тя отговори, че няма нищо против, и без това умираше от глад.

След двайсет минути влезе в дома си и откри дъщеря си да четете книга и да слуша музика. Замръзна на прага с торба в едната ръка, куфарче в другата и досие под мишница.

— Какво? — попита тя.

— Да не би да слушаш „Арт Пепър“?

— Да, бива ги като фон за четене.

Той се усмихна и тръгна към кухнята.

— Какво ще пиеш?

— Вече си взех вода.

Бош сложи тако с всичките добавки в една чиния и ѝ я занесе. Върна се в кухнята и изяде своите тако, облегат на умивалника. Когато приключи, се наведе и пи направо от чешмата. Избърса се със салфетка и седна да работи на масата в дневната.

— Как мина училището? — попита той, докато отваряше куфарчето. — Пак ли пропусна обяда?

— Училището беше скучилище, както винаги. Пропуснах обяда, за да се подготвя за теста по алгебра.

— Как мина?

— Сигурно са ме скъсали.

Бош знаеше, че дъщеря му преувеличава. Учеше се добре. Мразеше алгебрата, защото не можеше да си представи живот, в който да ѝ бъде полезна. Особено като се има предвид, че искаше да стане ченге — поне според собствените ѝ думи.

— Сигурен съм, че си се справила. За кандидатстване ли четеш? Какво е това?

Тя вдигна книгата, за да види корицата. „Сблъсък“ на Стивън Кинг.

— Това ми е по свободно избираемия предмет.

— Доста е дебело за училищно четиво.

— Но пък е страшно добро. Да не би да се опитваш да избегнеш темата за двете винени чаши, като не вечеря с мен и задаваш подобни въпроси?

Пак го закова.

— Не избягвам нищо. Имам работа и вече обясних винените чаши в миялната.

— Само че не обясни защо по едната още има червило.

Бош я погледна. Беше пропуснал червилото.

— Кой е детективът в къщата?

— Не се опитвай да увърташ — каза тя. — Не е нужно да ме лъжеш за приятелката си, татко.

— Виж, не ми е приятелка и никога няма да ми бъде такава. Не се получи. Съжалявам, че не ти казах истината, но можем да зарежем темата. Когато и ако си намеря приятелка, ще ти кажа. И се надявам ти да сториш същото, когато си намериш приятел.

— Добре.

— Нямах приятел, нали?

— Не, татко.

— Добре. Искам да кажа, добре, че не го пазиш в тайна. А не че си нямах приятел. Не искам да бъда такъв баща.

— Схванах.

— Добре.

— Тогава защо си толкова ядосан?

— Аз...

Млъкна, когато осъзна, че го е усетила съвсем вярно. Беше ядосан за нещо и това си личеше.

— Нали преди малко попитах кой е детективът в къщата?

— Да, знам.

— Е, в понеделник вечерта гледахме видеото с мъжа, който се регистрираше в хотела, и ти веднага забеляза нещо. Каза, че е скочил. Въз основа на трийсет секунди запис.

— И какво?

— Ами цяла седмица гоня собствената си опашка и виждам убийство там, където го няма. И знаеш ли какво? Мисля, че беше права. Каза го от самото начало, а аз не го видях. Сигурно остарявам.

На лицето ѝ се изписа съчувствие.

— Татко, ще го преживееш и следващия път ще ги пипнеш. Точно ти ми каза, че не можеш да разрешиш всеки случай. Е, какво пък, разрешил си този, макар и по-късно.

— Благодаря, Мадс.

— И не че ми се иска да те вбесявам, но...

Бош я погледна. Тя се гордееше с нещо.

— Добре, изплюй камъчето.

— Нямахте червило по чашата. Преметнах те.

Бош поклати глава.

— Знаеш ли какво, хлапе? Някой ден само ти ще влизаш в стаята за разпити. С този външен вид и умения ще ги накараш да се редят на опашка и да си признават.

Тя се усмихна и се върна към четенето. Бош забеляза, че е оставила едното тако, и му се прииска да ѝ го отмъкне, но се сдържа и насочи вниманието си към работата. Отвори досието и пръсна останалите папки и доклади на масата.

— Знаеш ли как действа таранът? — попита той.

— Какво? — отвърна дъщеря му.

— Знаеш ли какво е таран?

— Разбира се. За какво говориш?

— Когато забуксувам по някой случай, винаги се връщам към документите и папките.

Той посочи дебелия класьор.

— Гледам на това като на таран. Дърпаш назад и тласкаш напред. Удряш заключената врата, докато не я разбиеш. Същото е и когато започнеш да преглеждаш всичко отначало. Дърпаш назад, използваш инерцията и тласкаш напред.

Тя изглеждаше обърквана от решението му да сподели тази житейска мъдрост с нея.

— Добре, татко.

— Извинявай. Продължавай да четеш.

— Нали преди малко каза, че е скочил. Тогава защо си забуксувал?

— Защото онова, което мисля, и онова, което мога да докажа, са две различни неща. В случай като този трябва всичко да е изяснено. Както и да е, това си е мой проблем. Продължавай с книгата си.

Тя го послуша. Той също се зае с книгата си. Започна с внимателно препрочитане на всички доклади и резюмета в класъора. Остави информацията да потече през него и потърси нови гледни точки и нюанси. Ако Джордж Ървинг беше скочил, той трябваше да разполага с нещо повече, а не просто да го приеме. Трябваше да може да го докаже на началството — и по-важно, на самия себе си. А все още не беше стигнал дотам. Самоубийството представляваше предварително обмислено убийство. Бош трябваше да намери мотива, възможността и средството. Разполагаше с по нещо и от трите, но това не беше достатъчно.

Уредбата зареди следващия диск и Бош скоро разпозна тромпета на Чет Бейкър. Песента „Нощна птица“ от изпълнение в Германия. Беше слушал Бейкър да изпълнява парчето в един клуб на О'Фаръл в Сан Франциско през 82-ра. Това бе единственият път, когато го видя на живо. По онова време животът и наркотиците бяха съсипали западната му изтънченост и външността на манекен, но още можеше да накара тромпета да звучи като човешки глас в тъмна нощ. Шест години по-късно щеше да умре, падайки от прозореца на хотел в Амстердам.

Бош погледна дъщеря си и попита:

— Ти ли зареди диска?

Тя вдигна поглед от книгата.

— На Чет Бейкър ли? Да, исках да го чуя заради твоя случай и заради стихотворението в коридора.

Бош стана, отиде в коридора към спалнята и запали осветлението. На стената имаше лист в рамка с изписано стихотворение. Преди почти двацет години беше отишъл в един ресторант на Венис Бийч и случайно попадна на рецитал на Джон Харви. Като че ли никой от присъстващите нямаше представа кой е Чет Бейкър. Хари обаче знаеше и резонансът на стихотворението страшно му хареса. Отиде при Харви и го попита дали може да си го купи. Харви просто му даде листа, от който беше чел.

Сигурно бе минавал покрай стихотворението хиляди пъти, откакто го прочете за последен път.

Чет Бейкър

поглежда от хотелската си стая

*през Амстел към момичето
с велосипеда при канала, което
вдига ръка и маха, и когато
се усмихва, той се връща назад във времето,
когато всеки холивудски продуцент
искаше да превърне живота му
в онази горчива история,
в която той полита надолу, но само
в обятията на любовта към Пиер Анжели,
Карол Линли, Натали Ууд
онзи ден през есента на петдесет и втора
отиде в студиото и изсвири
онези съвършени акорди
на „Моят странен Валънтайн“ —
и сега, когато гледа
от прозореца към преминаващата ѝ усмивка
в съвършеното синьо небе,
той осъзнава, че това е един от безценните дни,
когато може наистина
да полети.*

Бош се върна при масата и седна.

— Потърсих в Уикипедия — каза Мади. — Така и не са установили дали е скочил, или просто е паднал. Някои твърдят, че е бил бутнат от наркопласъори.

Бош кимна.

— Да, понякога не може да се разбере.

Върна се към работата си и продължи да преглежда докладите. Докато четеше резюмето на разговора с полицаи Робърт Мейсън, усети, че нещо липсва. Отчетът беше пълен, но имаше чувството, че е пропуснал нещо от разговора. Затвори очи и се опита да чуе гласа на Мейсън и отговорите му.

Видя го да седи на стола, сякаш е глътнал бастун, как жестикулира и казва, че с Джордж Ървинг са били близки. Шафер на сватбата, запазил апартамента за медения месец...

Изведнъж го откри. Когато спомена резервирането на апартамента за медения месец, Мейсън беше посочил към кабинета на лейтенанта. На запад. В посоката, в която се намираше и „Шато Мармон“.

Стана и бързо отиде на терасата, за да се обади, без да пречи на дъщеря си. Затвори вратата и набра централата на ЛАПУ. Помоли дежурния да се свърже по радиото с шест-Адам-шейсет и пет и да го помоли да се обади на мобилния му. Каза, че е важно.

Докато диктуваше номера си, някой го потърси. След като дежурният повтори правилно записания номер, Бош прехвърли на чакащото повикване. Беше Чу. Бош пропусна любезностите.

— Отиде ли в „Стандарт“?

— Да, Макуилън е чист. Бил е там цяла нощ, сякаш е знаел, че трябва да стои пред обектива. Но не ти се обаждам заради това. Мисля, че открих нещо.

— Какво?

— Преглеждах всичко и попаднах на нещо, което не се връзва. Хлапето вече е щяло да пътува.

— Какви ги говориш? Какво хлапе?

— Хлапето на Ървинг. Вече е щяло да пътува от Сан Франциско. Вижда се по сметката на „Американ Експрес“. Проверих отново. Чад Ървинг е купил билет за дома, преди баща му да умре.

— Задръж за секунда.

Влезе в къщата и отиде до масата. Затърси сред документите и намери извлечението по „Американ Експрес“. То представляваше разпечатка на всички покупки, направени от Ървинг с картата през последните три години. Беше двайсет и две страници и Бош беше прегледал всяка от тях преди по-малко от час, без нищо да привлече вниманието му.

— Добре, извлечението е у мен. Как го гледаш?

— Онлайн, Хари. При искане за разрешително за обиск винаги искам разпечатки и компютърен достъп. Но онова, което гледам, го няма в твоята разпечатка. Плащането е направено вчера, а по това време разпечатката вече е пътувала по пощата.

— И сега гледаш сметката онлайн.

— Точно така. Последното плащане според разпечатката е за стаята в „Шато“, нали?

— Да, пред мен е.

— Добре. Е, „Американ Еърлайнс“ вчера са пуснали искане за изплащане на триста и девет долара.

— Добре.

— Затова прегледах повторно всичко и отново влязох да видя сметката по картата. Все още имам достъп. Видях, че новата сметка е изпратена вчера.

— Значи Чад е използвал картата на баща си? Може да му е дал дубликат.

— Не. И аз си помислих същото, но се обадох в „Американ Експрес“, за да направя справка. Нужни са им били три дни да обявят покупката по сметката, но Джордж Ървинг е направил плащането онлайн в неделя следобед — около дванайсет часа преди да се метне от балкона. Проследих записа и влязох в сайта на авиокомпанията. Двупосочен билет от Сан Франциско до Лос Анджелис. Полет дотук в понеделник, в четири следобед. Връщане днес в два, само че полетът е бил изместен за следващата неделя.

Чу беше свършил добра работа, но Бош нямаше намерение да му прави комплименти.

— Не пращат ли имейл потвърждение за онлайн покупките? Прегледахме имейла на Ървинг. Няма никакви съобщения от „Американ Еърлайнс“.

— Аз летя с тях и си купувам билетите онлайн. Получавах имейл потвърждение само ако специално потвърдиш, че искаш такава. Можеш също да посочиш да го изпратят на някой друг. Ървинг може да е разпоредил да изпратят потвърждението и графика направо на сина му, тъй като той е щял да лети.

Бош трябваше да помисли върху това. Информацията беше важна. Ървинг е купил на сина си билет до Ел Ей преди смъртта си. Можеше да ставаше въпрос за обикновено посещение, но също така беше възможно Ървинг да е знаел какво ще направи и да е искал Чад да стигне до дома, за да бъде със семейството. Това бе поредната подробност, която отговаряше на версията на Макуилън. И на тази на Робърт Мейсън.

— Мисля, че това означава, че се е самоубил — каза Чу. — Знаел е, че ще скочи през онази нощ, и е купил билет на хлапето, за да може

да бъде с майка си. Това обяснява и обаждането. Обадил се е на Чад същата вечер, за да му каже за билета.

Бош не отговори. Телефонът му забръмча. Мейсън го търсеше.

— Справих се добре, нали, Хари? — попита Чу. — Казах ти, че ще се реванширам.

— Добра работа, но изобщо не се реваншираш с нея — отвърна Бош.

Забеляза, че дъщеря му вдига глава от книгата. Беше го чула.

— Виж, Хари, харесвам си работата — каза Чу. — Не искам...

Бош го прекъсна.

— Търсят ме. Трябва да се обадя.

Изключи и отговори на другото повикване. Мейсън отговаряше на съобщението от централата.

— Става въпрос за апартамента за медения месец, който сте резервирали за Ървингови. Бил е в „Шато Мармон“, нали?

Мейсън отговори след дълго мълчание.

— Това означава ли, че Дебора и съветникът не са го споменали?

— Не, не го споменаха. Затова сте знаели, че е скочил. Апартаментът. Бил е същият апартамент.

— Да. Досетих се, че нещата при него са се оплескали лошо и затова е отишъл там.

Бош кимна. По-скоро на себе си, отколкото на думите му.

— Добре, Мейсън, благодаря за обаждането.

Затвори. Остави телефона на масата и погледна към дъщеря си. Тя сякаш усети погледа му и откъсна поглед от думите на Стивън Кинг.

— Всичко наред ли е?

— Не — отвърна той. — Никак даже.

Беше осем и половина, когато Бош спря пред дома, в който бе живял Джордж Ървинг. Осветлението вътре още беше запалено, но вратата на гаража бе затворена и на алеята нямаше коли. Бош изчака няколко минути, но не видя движение зад осветените прозорци. Ако Дебора Ървинг и синът ѝ бяха вътре, не го показваха с нищо.

Бош извади телефона и прати съобщение на дъщеря си, както се бяха разбрали. Беше я оставил сама вкъщи с обещанието, че няма да отсъства повече от два часа и че ще се обади при пристигането и тръгването от целта си.

Тя отговори бързо.

ВСИЧКО Е НАРЕД. ПРИКЛЮЧИХ С
ДОМАШНИТЕ, ГЛЕДАМ „КАСЪЛ“.

Бош прибра телефона и слезе от колата. Наложил се да почука два пъти и когато вратата се отвори, на прага стоеше самата Дебора Ървинг.

— Детектив Бош?

— Извинете, че се натрапвам толкова късно, госпожо Ървинг. Трябва да поговоря с вас.

— Не може ли да изчака до утре?

— Боя се, че не, госпожо.

— Разбирам. Заповядайте.

Введе го в дневната и го настани на канапето, на което беше седял и в началото на разследването.

— Видях ви на погребението днес — каза тя. — Чад каза, че е разговарял с вас.

— Да. Той тук ли е още?

— Ще остане за уикенда, но в момента не е у дома. Отиде да види своя стара приятелка. Моментът е много труден за него, както

можете да си представите.

— Да, разбирам.

— Желаете ли кафе? Имаме „Неспreso“.

Бош не знаеше какво означава това, но поклати глава.

— Не, благодаря, госпожо Ървинг.

— Наричайте ме Дебора, моля.

— Дебора.

— Да не би да сте дошли да ми кажете, че предстои арест по случая?

— Не. Дойдох да ви кажа, че няма да има арест.

Тя се изненада.

— Татко... тоест, съветник Ървинг ми каза, че има заподозрян. Че има връзка с един от конкурентите, с които е работил Джордж.

— Не, изглеждаше по този начин, защото бях тръгнал в погрешна посока.

Следеше за реакцията ѝ. Тя не се издаде с нищо. Продължаваше да изглежда искрено изненадана.

— Вие ме пратихте в погрешна посока — каза той. — Вие, съветникът и дори Чад спестихте информация. Не разполагах с онова, което ми беше нужно, и тръгнах да разследвам убийство, каквото всъщност е нямало.

Този път тя започна да се възмуцава.

— Какво искате да кажете? Татко ми каза, че има данни за нападение и че Джордж е бил задушен. И че най-вероятно е било работа на ченге. Не ми казвайте, че прикривате полицаия, който го е направил.

— Случаят не е такъв, Дебора, и мисля, че го знаете. В деня, когато дойдох тук, съветникът ви е казал какво да споменете пред мен и какво да спестите.

— Не зная за какво говорите.

— Например това, че хотелската стая, която е наел съпругът ви, е същата, в която сте прекарвали първата си брачна нощ. Или това, че синът ви вече е знаел, че ще пътува насам в понеделник — още преди съпругът ви да излезе в неделя вечерта.

Замълча, за да ѝ даде възможност да осъзнае с какво разполага и какво знае.

— Чад е идвал, защото е трябвало да му кажете нещо, нали?

— Това е нелепо!

— Нима? Може би трябва да говоря с Чад, да го попитам какво му е било казано, когато в неделя следобед му е изпратен самолетен билет.

— Оставете Чад на мира. Много му се събра.

— Тогава вие говорете, Дебора. Защо криете? Не може да става дума за пари. Проверихме застрахователните полици. Всички са напълно нормални, няма клаузи в случай на самоубийство. Ще си получите парите независимо дали сам е скочил, или не.

— Не е скачал! Ще се обадя на Ървин. Ще му кажа какви ги говорите.

Тя понечи да стане.

— Казали сте на Джордж, че го напускате, нали? Затова ли е използвал датата на годишнината ви като комбинация на сейфа? Затова ли е скочил? Синът му заминава, а сега и вие си тръгвате. Вече е изгубил приятеля си Боби Мейсън и единственото, което му е останало, е да работи като пласьор за баща си.

Тя опита онова, което Бош винаги беше смятал за последната и най-добра защита на една жена — започна да плаче.

— Проклетник! Ще унищожите репутацията на един добър човек. Това ли искате? Това ли ще ви накара да се почувствате щастлив?

Дълго време Бош не отговори.

— Не, госпожо Ървинг. Няма да ме направи щастлив.

— Искам да си вървите. Днес погребях съпруга си и искам да се махнете от дома ми!

Бош кимна, но не направи опит да стане.

— Ще си тръгна, когато ми разкажете историята.

— Нямам история!

— В такъв случай Чад има. Ще го изчакам.

— Добре, вижте, Чад не знае нищо. Той е на деветнайсет. Още е момче. Ако говорите с него, това ще го съсипе.

Бош осъзна, че тя прави всичко това заради сина си, за да не разбере, че баща му сам е сложил край на живота си.

— В такъв случай говорете вие. Последна възможност, госпожо Ървинг.

Тя стисна облегалките на стола си и наведе глава.

— Казах му, че с брака ни е свършено.

— И той как го прие?

— Зле. Изобщо не го очакваше, защото не беше забелязал в какво се е превърнал. В опортюнист, бирник, пласьор, както сам казахте. Чад замина и аз също реших да се махна. Няма друг мъж. Просто вече нямаше причина да оставам. Не бяхах при някого или нещо. Бяхах от него.

Бош се наведе напред с опрени на коленете лакти, за да придаде по-задушевен вид на разговора.

— Кога му казахте това?

— Седмица преди смъртта му. Разговаряхме всеки ден, но аз не промених решението си. Казах му да извика Чад, ако не иска аз да отида при него и да му кажа. И той уреди пътуването му в неделя.

Бош кимна. Всички детайли заставаха по местата си.

— А съветникът? Той знаеше ли?

— Не мисля. Не съм му съобщавала, а след това изобщо не е ставало дума за това. Когато дойде тук и ми каза, че Джордж е мъртъв, не спомена нищо. Не каза нищо и на погребението.

Бош знаеше, че е възможно Ървинг да премълчава и да чака да види в каква посока ще тръгне разследването. В дългосрочен план нямаше значение какво знае Ървинг и кога го е научил.

— Какво ви каза Джордж в неделя вечерта, преди да излезе?

— Вече ви казах. Че излиза да покара. Само толкова. Не ми каза къде отива.

— Заплашвал ли е да се самоубие през седмицата преди смъртта си?

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна. Не ви лъжа.

— Казахте, че сте говорили по темата няколко вечери. Той не прие ли решението ви?

— Не, естествено. Каза, че няма да позволи да го напусна. Аз му казах, че няма избор. И че се махам. Че съм готова. Решението ми не беше прибързано. Бракът ни от доста време беше лишен от любов. Започнах да планирам раздялата в деня, в който Чад получи писмото, че е приет в университета.

— Има ли къде да отидете?

— Имам място, кола, работа — всичко.

— Къде?

— В Сан Франциско. Близко до Чад.

— Защо не ми казахте това от самото начало? Какъв смисъл имаше да го криете?

— Заради сина ми. Баща му беше мъртъв и не беше ясно как е станало. Не му трябваше да научава, че бракът на родителите му е бил към края си. Не исках да го натоварвам и с това.

Бош поклати глава. Явно изобщо не я беше грижа, че премълчаването на всичко това едва не докара на Макуилън обвинение в убийство.

Някъде в къщата се чу шум и Дебора застана нащрек.

— Това е задната врата. Чад се прибра. Не му казвайте, умолявам ви.

— Той така или иначе ще научи. Трябва да говоря с него. Баща му сигурно му е споменал нещо, когато му е казал, че трябва да се върне у дома.

— Не, нищо не му каза. Бях в стаята, когато му се обади. Просто му каза, че трябва да се върне у дома по важен семеен въпрос. Увери го, че сме добре със здравето, но трябва да се прибере. Не му казвайте. Аз ще го направя.

— Мамо?

Гласът на Чад се разнесе някъде от къщата.

— В дневната, Чад — извика Дебора.

Погледна умоляващо Бош и прошепна:

— Моля ви.

Чад Ървинг влезе в дневната. Беше облечен с джинси и блуза за голф. Косата му бе разрошена и изглеждаше изненадващо различен от прилежно зализания младеж на погребението.

— Чад — поздрави Бош. — Как я караш?

Момчето кимна.

— Добре. Какво става тук? Арестувахте ли някого за убийството на баща ми?

— Не, Чад — бързо отвърна майка му. — Детектив Бош просто имаше някои въпроси за баща ти. Във връзка с бизнеса му. Всъщност той тъкмо си тръгваше.

Рядко се случваше Бош да позволи на някого да говори от негово име, да лъже и дори да го изгони. Но въпреки това пое ролята и стана от мястото си.

— Да, мисля, че това беше всичко. Искам да поговоря и с теб, Чад, но може да почака до утре. Ще бъдеш тук, нали?

Докато говореше, гледаше към Дебора. Посланието беше ясно, щом ти искаш да му кажеш, направи го тази вечер, защото сутринта отново ще бъда тук.

— Да, ще остана до неделя.

Бош кимна и тръгна към вратата.

— Госпожо Ървинг, имате телефонния ми номер. Обаждайте се по всяко време, ако се появи нещо. Не ме изпращайте.

С тези думи той напусна дневната, излезе навън и прекоси диагонално моравата към колата си.

Докато вървеше, получи есемес. От Мади естествено. Никой друг не му пускаше съобщения.

ЩЕ ЧЕТА В ЛЕГЛОТО. ЛЕКА, ТАТКО.

Застана до колата и ѝ отговори веднага.

ИДВАМ СИ... О?

Отговорът не закъсня.

ОКЕАН.

Това беше тяхна игра. Беше я научил на фонетичната азбука на ЛАПУ и често я изпитваше с есемесите. Или докато пътуваха заедно, посочваше номера на някоя кола и я караше да го прочете във фонетичен код.

Отговори ѝ.

БНМ.

„Браво на момичето.“

Качи се в колата, свали прозореца и се загледа в къщата на Ървинг. Осветлението в стаите долу беше угасено. Но семейството — или каквото беше останало от него — още бе будно горе и се мъчеше да се справи с отломките, оставени от Джордж Ървинг.

Запали колата и пое към Вентура Булевард. Отвори телефона и се обади на мобилния на Чу. Часовникът на таблото показваше, че е едва девет и трийсет и осем. Имаше предостатъчно време. Крайният срок на „Таймс“ за сутрешното печатно издание беше в единайсет.

— Хари? Всичко наред ли е?

— Чу, искам да се обадиш на приятелката си от „Таймс“. Дай...

— Не ми е приятелка, Хари. Направих грешка и съм възмутен от това как продължаваш да бъркаш в раната.

— Аз пък съм възмутен от теб, Чу. Но искам да направиш следното. Обади ѝ се и ѝ дай историята. Без имена, всичко е „от информирани източници“. ЛАПУ...

— Хари, няма да ми се довери. Свалих материала, като заплаших да я съсия. Няма дори да поиска да говори с мен.

— Напротив, ще говори. Ако иска историята. Прати ѝ първо имейл, че искаш да се реваншираш и ѝ даваш историята. После ѝ се обади. Само че без имена. Информирани източници. Утре ЛАПУ ще обяви, че случаят Джордж Ървинг е приключен. Заключение е, че става въпрос за самоубийство. И задължително ѝ кажи, че едноседмичното разследване е определило, че Ървинг е имал проблеми в брака и огромно натоварване и трудности в работата. Разбра ли? Искам да бъде казано точно по този начин.

— Тогава защо ти не ѝ се обадиш?

Бош зави по „Вентура“ и продължи към „Кахуенга“.

— Защото тя е твоя, Чу. А сега ѝ звъни, прати ѝ есемес или имейл и ѝ предай точно каквото ти казах.

— Ще иска повече. Това е много общо. Ще иска „многозначителни подробности“, както ги нарича.

Бош се замисли.

— Кажи й, че стаята, от която е скочил Ървинг, е същата, в която е прекарал първата си брачна нощ преди двайсет години.

— Добре, това бива. Ще й хареса. Друго?

— Нищо друго. Това е достатъчно.

— Защо сега? Защо не утре сутринта?

— Защото ако се появи в сутрешното издание, ще бъде трудно да се промени. А аз се пазя точно от това. Висш пилотаж, Чу. Това не е заключението, което ще се хареса на градския съветник. Кое то пък на свой ред няма да се хареса на шефа.

— А истина ли е?

— Да, истина е. А истината излиза на бял свят. Кажи на Гончето, че ако направи всичко добре, ще има допълнителна информация, която ще представлява интерес за нея.

— Каква допълнителна информация?

— После ще ти кажа. А сега действай. Тя има краен срок.

— Винаги ли ще е така, Хари? Просто ми казваш какво да правя и кога да го правя. Аз нямам ли думата?

— Ще имаш думата, Чу. При следващия си партньор.

Бош прекъсна връзката. Докато караше към дома, се замисли за онова, които беше задействал. С вестника, с Ървинг и с Чу.

Предприемаше рисковани ходове и неизбежно се питаше дали не се дължат на това, че го бяха подвели в разследването. Себе си ли наказваше, или онези, които го изпързалиха?

Точно когато започна да изкачва „Удроу Уилсън“, телефонът отново избръмча. Очакваше да е Чу с потвърждение, че се е обадил на журналистката и че материалът ще излезе в сутрешното издание на „Таймс“. Само че не беше Чу.

— Ана, работя.

— О, помислих, че можем да поговорим.

— Е, в момента съм сам и имам няколко минути, но, както казах, работя.

— На някакво местопрестъпление ли?

— Не, по-скоро на разпит. Какво има?

— Ами, две неща. Има ли новини по случая с Клейтън Пел? Пита ме всеки път, когато ме види. Иска ми се да мога да му кажа нещо.

— Всъщност няма. Остана на заден план покрай другата работа. Но сега приключвам и веднага се заемам отново със случая на Пел. Кажу му го. Ще намерим Чилтън Харди. Гарантирам го.

— Добре, Хари, радвам се да го чуя.

— А какво е другото нещо, за което искаш да говорим?

Знаеше какво е, но нещата зависеха от нея. Тя трябваше да попита.

— За нас... Хари, знам, че оплесках нещата с проблемите около сина ми. Съжалявам и се надявам, че не съм развалила напълно всичко. Много те харесвам и ми се иска да се видим отново.

Бош спря пред къщата. Дъщеря му беше оставила лампата на верандата запалена. Не слезе от колата.

— Ана... истината е, че не мога да се обърна от работа. Имам два случая и се опитвам да работя и по двата. Какво ще кажеш да изчакаме уикенда и началото на следващата седмица? Ще ти се обадя. Или ти ми се обади, ако искаш.

— Добре, Хари. Ще говорим другата седмица.

— Да, Ана. Лека нощ и приятен уикенд.

Отвори колата и едва не се изтъркаля навън. Беше ужасно уморен. Товарът на знанието беше тежък. И единственото, което искаше сега, беше да потъне в черен сън, в който никой да не може да го открие.

В петък сутринта Бош стигна късно на работното си място, защото дъщеря му закъсня с подготовката за училище. Когато влезе и тръгна към кабинката си, останалите от отдел „Неприключени следствия“ вече бяха по местата си. Личеше си, че го гледат скришом, и това му подсказа, че историята е излязла в сутрешното издание на „Таймс“. Докато влизаше в кабинката си, хвърли небрежен поглед към кабинета на лейтенанта и забеляза, че вратата е затворена и щорите са спуснати, както винаги. Дювал или също беше закъсняла, или се криеше.

На бюрото го чакаше брой на вестника — любезен жест от страна на партньора му.

— Видя ли го вече? — попита Чу от мястото си.

— Не, не купувам „Таймс“.

Бош седна и остави куфарчето си до стола. Не беше нужно да разлиста вестника, за да намери материала. Беше поместен в долния ляв ъгъл на първа страница. Заглавието говореше достатъчно.

ЛАПУ: Смъртта на сина на съветника е самоубийство.

Забеляза, че като автори са посочени Емили Гомес-Гонзмарт и друг журналист, Тад Хемингс, за когото не беше чувал. Канеше се да прочете съобщението, но стационарният телефон иззвъня. Беше Тим Марсия, камшикът на звеното.

— Хари, с Чу трябва незабавно да се явите в кабинета на шефа. Лейтенантът вече е горе и ви очакват.

— Надявах се да пийна едно кафе, но май ще се наложи да почака.

— Да, налага се. Успех горе. Чух, че съветникът също е в сградата.

— Благодаря за предупреждението.

Бош стана и се обърна към Чу, който говореше по телефона. Посочи тавана, за да му покаже, че трябва да се качат горе. Чу приключи разговора, стана и грабна спортното си сако от облегалката на стола.

— В кабинета на шефа ли?

— Да. Чакат ни.

— Как ще го изиграем?

— Отваряме си устите колкото се може по-малко. Остави на мен да отговарям на въпросите. Ако не си съгласен с нещо, не го показвай по никакъв начин. Просто се съгласявай.

— Както кажеш, Хари — каза саркастично Чу.

— Да. Както кажа.

Нямаше нужда от повече дискусии. Качиха се мълчаливо с асансьора и когато слязоха на десетия етаж, веднага бяха въведени в заседателната зала, където чакаше началникът на полицията. На Бош не му се бе случвало да получи толкова бърза аудиенция при високопоставена клечка в управлението, какво остава за самия началник.

Помещението сякаш беше част от скъпа юридическа кантора — дълга полирана маса и стъклена стена с изглед към административния център на града. Шефът на полицията заемаше челното място, а Киз Райдър седеше от дясната му страна. Трите следващи места бяха заети от съветник Ървин Ървинг и двама членове на екипа му.

Срещу тях, с гръб към стъклената стена, седеше лейтенант Дювал, която направи знак на Бош и Чу да се настанят до нея. Осем души на среща във връзка със самоубийство, отбеляза си Бош. И нито един в цялата сграда, който да дава и пет пари за това, че Лили Прайс е мъртва от двайсет години и че Чилтън Харди е на свобода от също толкова време.

Шефът заговори пръв.

— Добре, всички сме тук. Сигурен съм, че сте видели материала в „Таймс“ или сте го прочели в интернет. Мисля, че всички сме малко изненадани, че случаят изведнъж придоби публичност и...

— Повече от изненадани — прекъсна го Ървинг. — Искам да знам защо шибаният „Таймс“ разполага с тази информация, преди да я получа аз. Преди да я получи семейството на сина ми.

Забиваше пръст в масата, за да подчертае яростта си. За щастие Бош седеше във въртящ се стол. Това му позволяваше спокойно да се завърти и да огледа лицата около масата. Не каза нищо, изчакваше властта в стаята да му даде думата. Въпросната власт не беше Ървин Ървинг, независимо колко силно мушкаше масата с дебелия си пръст.

— Детектив Бош — най-сетне се обади шефът. — Кажете ни какво знаете за всичко това.

Бош кимна и се завъртя право към Ървинг.

— Първо, не зная нищо за материала във вестника. Новината не е от мен, но тя не ме изненадва. Имаше изтичане на информация още от първия ден на разследването. Без значение дали идва от КНП, от Градския съвет или от „Грабежи и убийства“, историята е налице и е вярна. И искам да коригирам едно нещо, казано току-що от съветника. Семейството на жертвата беше информирано за нашите заключения. Всъщност съпругата на жертвата осигури информацията, която беше най-важна за нас, за да обявим смъртта за самоубийство.

— Дебора? — изненада се Ървинг. — Нищо не ви е казвала.

— Първия ден не ни каза нищо. Това е вярно. Едва при един покъсен разговор беше по-откровена за подробностите около брака ѝ и живота и работата на съпруга ѝ.

Ървинг се облегна назад, провлачвайки свития си юмрук по масата.

— Този полицай вчера ми съобщи, че се води разследване за убийство, че по тялото на сина ми има следи от нападение, оставени преди падането, и че извършителят най-вероятно е бивш или настоящ полицейски служител. А днес сутринта вземам вестника и чета нещо напълно различно. Че било самоубийство. Знаете ли какво е това? Отмъщение. Нещата се потулят и официално ще подам искане в съвета за независима проверка на така нареченото разследване и ще искам окръжния прокурор — който и да е той след изборите другия месец — също да провери случая и работата по него.

— Ърв — каза шефът. — Ти самият поиска детектив Бош да се заеме със случая. Каза, че искаш нещата сами да се подредят, а сега не ти харесва как са се подредили. Значи искаш разследване на разследването?

Началникът беше достатъчно дълго в полицията, за да се обръща към съветника с малкото му име. Никой друг в стаята не би се осмелил

на подобно нещо.

— Избрах го, защото си мислех, че е достатъчно разумен и почтен, за да не бъде отклонен от истината, но явно...

— Хари Бош е по-разумен и почтен от всеки, когото съм срещал. В това число и от присъстващите тук.

Думите бяха на Чу и всички го зяпнаха, потресени от избухването му. Дори Бош беше сварен неподготвен.

— Да не превръщаме това в лични нападки — каза шефът. — Първо трябва да...

— Ако има разследване на разследването — осмели се да го прекъсне Бош, — то най-вероятно ще доведе до повдигането на обвинение срещу вас, съветник.

Всички останаха зашеметени. Ървинг обаче се окопоти бързо.

— Как смеете! — изръмжа той и го изгледа яростно. — Как смеете да казвате подобно нещо за мен пред други хора! Това ще ви струва значката! Служа на този град близо петдесет години и никога никога не ме е обвинявал в непристойни постъпки! След по-малко от месец ще бъда, преизбран за четвърти път и няма да спрете нито мен, нито волята на хората, които искат да ги представлявам.

Последва мълчание, по време на което един от помощниците на Ървинг отвори папка с бележник вътре. Записа си нещо и Хари почти си представи думите: *Да вземем значката на Бош.*

— Детектив Бош — обади се Райдър. — Защо не обясните думите си?

Каза го шокирано и може би дори вбесено, сякаш смяташе да защитава репутацията на Ървинг. Бош обаче разбираше, че му осигурява нужното въведение, за да каже онова, което иска.

— Джордж Ървинг се е наричал лобист, но всъщност е бил по-скоро агент и пласьор на баща си. Продавал е влияние. Използвал е собствените си връзки като бивше ченге и помощник на градския прокурор, но най-важната връзка е бил баща му, съветникът. Искате нещо? Той може да го представи на баща си. Искате договор за доставка на бетон или франчайз за такси?

Обръщате се към Джордж, защото той може да ви го уреди.

Бош гледеше внимателно Ървинг, когато спомена таксиметровия франчайз. Видя как единият му клепач потрепна и прие това за издайнически знак. Всичко казано беше известно на стареца.

— Нечувано! — изрева Ървинг. — Искам това незабавно да спре! Този човек използва старата си неприязън, за да очерни всичко, за което съм работил през целия си живот.

Бош зачака. Знаеше, че е настъпил моментът, в който шефът на полицията щеше да вземе страна.

— Мисля, че трябва да чуем какво има да каже детектив Бош — каза шефът.

Изгледа твърдо Ървинг и Бош разбра, че началникът на полицията предприема важен и рискован ход. Изправяше се срещу могъща фигура в градската управа. Залагаше на Бош и той знаеше, че трябва да благодари на Киз Райдър за това.

— Продължете, детектив — каза началникът.

Бош се наведе напред, за да може да гледа право към него.

— Преди два месеца Джордж Ървинг се разделил с най-близкия си приятел. Ченге, което познавал от полицейската академия. Приятелството приключило, когато ченгето разбрало, че Джордж и баща му са го използвали, за да осигурят доходоносен таксиметров франчайз на един от клиентите на Джордж. Полицаят бил помолен от самия съветник да започне удари по сегашния държател на франчайза с арести за шофиране в нетрезво състояние. Досие с подобни актове и арести неминуемо би попречило на компанията да запази франчайза си.

Ървинг се наведе над масата и насочи пръст към него.

— Тук страшно грешите — заяви той. — Знаем за кого говорите и това беше молба, направена в отговор на оплакване до кабинета ми. Молба, предадена по време на сбирка, нищо повече. И по-точно, на партито по случай завършването на внука ми.

Бош кимна.

— Да. Парти, състояло се две седмици след като синът ви е подписал договор за сто хиляди долара с „Риджънт Такси“, които покъсно обявяват намерението си да кандидатстват за франчайза, държан от компанията, от която сте се оплакали. Изказвам предположение, но ми се струва, че при първоначалното изслушване съдебните заседатели едва ли ще повярват, че става въпрос за случайно съвпадение. Сигурен съм, че от кабинета ви ще посочат името на гражданката, която се е оплакала, така че историята ѝ да бъде проверена.

Бош многозначително погледна помощника с бележника.

— Можете да си запишете и това.

Отново насочи вниманието си към челното място на масата.

— Въпросният полицай разбрал, че е бил използван, и се изправил пред Джордж Ървинг. С това приятелството им приключило. В течение на четири седмици Джордж изгубил трима от най-важните хора в живота си. Приятелят му го изобличил като използвач и почти престъпник, единственото му дете напуснало дома, за да учи в колеж и да започне свой живот, а накрая съпругата му заявила, че си заминава след двайсетгодишен брак. Синът им бил пораснал и вече нищо не я задържало при съпруга ѝ.

Ървинг изглеждаше като зашлевен. Явно нямаше представа за рухването на брака им.

— Цяла седмица Джордж се опитвал да разубеди Дебора, за да не изгуби последния близък човек, който му е останал — продължи Бош. — Без резултат. В неделя, дванайсет часа преди смъртта си, той купил на сина си самолетен билет за следващия ден. Планът бил да кажат на момчето за раздялата. Но вместо това същата вечер Джордж отседнал в „Шато Мармон“ без багаж. Когато му казали, че седемдесет и девета стая е свободна, той я взел, защото това била стаята, в която е прекарал първата си брачна нощ.

— Останал е около пет часа в стаята. Имаме информация, че е пил много — цяла бутилка уиски. Бил посетен от бивш полицай на име Марк Макуилън, който случайно научил за присъствието му в хотела. Макуилън бе изхвърлен от полицията по време на политически лов на вещици, проведен преди двайсет и пет години от заместник-началника Ървинг. Сега той е съдружник в таксиметровата компания, която Джордж Ървинг се опитвал да унищожи. Изправил се пред Ървинг в стаята и го нападнал. Но не го е изхвърлил през балкона. Когато Джордж скочил, Макуилън се е намирал в денонощен ресторант на три преки от хотела. Потвърдихме алибито му и не мога да стигна до друго заключение относно случая. Джордж Ървинг е скочил сам.

Бош приключи и се облегна в стола си. Отначало никой от присъстващите не реагира. На Ървинг му трябваше известно време, за да обмисли чутото и да вземе решение.

— Макуилън трябва да бъде арестуван. Несъмнено става въпрос за внимателно планирано престъпление. Прав бях, че става въпрос за

отмъщение. Макуилън смята, че съм съсипал кариерата му, и е отнел живота на сина ми.

— Макуилън е стоял в онзи ресторант от два до шест сутринта, пред обектива на камера — каза Бош. — Алибито му е желязно. Посетил е сина ви най-малко два часа преди настъпването на смъртта. Не е бил в хотела, когато Джордж е скочил.

— Да не забравяме и самолетния билет — добави Чу. — Чад Ървинг вече е знаел, че в понеделник ще лети. И то не защото баща му е загинал, както твърдеше семейството му в понеделник. Получил е билета по-рано и няма начин Макуилън да е замесен в това.

Бош погледна партньора си. Чу за втори път нарушаваше заповедта му да не се обажда. Но и двата пъти ефектът беше отличен.

— Съветник Ървинг, мисля, че засега чухме достатъчно — каза началникът на полицията. — Детективи Бош и Чу, до два следобед искам подробно резюме на разследването. Ще го прегледам и след това ще дам пресконференция. Смятам да бъде кратка и няма да се разпростирам върху подробности от разследването. Съветник, можете да участвате, ако желаете, но знам, че въпросът е много личен и сигурно ще предпочетете случаят да бъде приключен и забравен. Очаквам да чуя от кабинета ви дали ще дойдете.

Шефът кимна веднъж и изчака половин секунда за отговор. Такъв не последва и той стана. Срещата беше приключила, също като случая. Ървинг знаеше, че може да се намеси и да поиска проверка и повторно разследване, но това щеше да означава политическа смърт за него.

Бош го беше определил като прагматик, който ще остави нещата така. Въпросът беше дали и началникът щеше да направи същото. Бош беше изложил елементите на политическа корупция. Обвинението щеше да е трудно, особено щом един от ключовите играчи не беше сред живите. А и не знаеха дали ще успеят да изкопчат нещо от онези от „Риджънт Такси“. Дали началникът на полицията щеше да продължи разследването, или щеше да запази коза си за друга игра, за която Бош не знаеше нищо?

Така или иначе Хари беше сигурен, че току-що е дал на шефа си средство да превърне един мощен противник на полицията в градската управа в неин поддръжник. Ако картите се изиграеха правилно, това можеше да означава дори връщането на парите за извънреден труд.

Междувременно Бош беше доволен, че си е свършил работата. Стар неприятел отново изпитваше вражда към него, но това беше без значение. Не би могъл да живее в свят без врагове. Това си вървеше с работата.

Всички станаха и щеше да се стигне до неловката ситуация Ървинг и Бош да чакат асансьора заедно. Райдър спаси Хари, като го покани с Чу в кабинета си.

Докато Ървинг напускаше с антуража си, Бош и Чу вървяха след Райдър.

— Искате ли нещо? — попита тя. — Макар че този въпрос трябваше да ви бъде зададен в началото на срещата.

— За мен нищо — отвърна Бош.

— И за мен — каза Чу.

Райдър изгледа преценяващо Чу. Нямахше представа за предателството му.

— Добра работа, господа — рече тя. — Детектив Чу, възхищавам се на готовността ви да се застъпите за партньора си и за случая. Наистина добра работа.

— Благодаря, лейтенант.

— Може ли да ви помоля да излезете в чакалнята? Искам да обсъдя с детектив Бош някои неща относно датата на пенсионирането му.

— Няма проблем. Хари, ще бъда отвън.

Чу излезе и Райдър затвори вратата. Гледаха се дълго и накрая устните ѝ бавно се разтеглиха в усмивка. Тя поклати глава и каза:

— Сигурно страшно ти хареса да видиш как Ървинг е принуден да си затвори устата като куче, каквото е.

Бош поклати глава.

— Честно казано, не. Вече не ми пука за него. Обаче още не мога да разбера защо настояваше аз да поема случая?

— Мисля, че точно заради онова, което каза в самото начало. Знае, че няма да се спреш пред нищо, и искаше да разбере дали някой е използвал сина му, за да се добере до него. Само дето не е предполагал, че ще стигнеш дотук.

Бош кимна.

— Може би.

— Шефът не го показа пред Ървинг, но ти току-що му даде страхотен коз. И добрата новина е, че той с радост ще ти се отплати. Мислех си като начало да пусна молбата ти за продължаване с цели пет години. Какво ще кажеш, Хари?

Усмихна се, очакваше той да остане очарован, че ще запази мястото си двайсет и един месеца повече от очакваното.

— Нека помисля — каза той.

— Сигурен ли си? Желязото трябва да се кове, докато е горещо.

— Виж дали ще можеш да преместиш Чу от „Неприключени следствия“, но да го оставиш в „Грабежи и убийства“. Намери му някое добро място.

Тя присви очи и той продължи, преди да е успяла да каже нещо.

— И го направи, без да задаваш въпроси.

— Сигурен ли си, че не искаш да поговорим за това?

— Да, Киз. Не искам.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. Ървинг вече сигурно слиза с асансьора. Трябва да се връщаш в отдела, за да подготвиш доклада си. В два часа, нали така?

— Ще се видим в два.

Бош излезе и затвори вратата. Чу чакаше с горда усмивка, без да подозира, че кариерата му току-що беше решена, без никой да се съобрази с мнението му.

За Бош и Мади съботата започна рано. Още по тъмно се спуснаха от хълмовете, излязоха на магистрала 101 до центъра и продължиха по 110 към Лонг Бийч. Взеха първия ферибот до Каталина и Бош нито за миг не пусна заключената оръжейна кутия, докато плаваха в студеното сиво утро. Щом стигнаха на острова, закусиха в „Пенкейк Котидж“ в Авалон — единственото заведение, което би помислил да сравни с „Дюпар“ в Ел Ей.

Искаше дъщеря му да закуси обилно, защото планът бе да обядват късно, след състезанието по стрелба. Знаеше, че лекият глад рано следобед ще ѝ помогне да остане съсредоточена и да се цели точно.

Преди година, когато обяви намерението си да стане полицай, тя започна да изучава оръжията и безопасната им употреба и съхранение. Нямаше философски дебати по въпроса. Бош беше ченге и в къщата имаше оръжия. Пистолетът просто ѝ беше даден и Бош смяташе за добра родителска практика да научи дъщеря си как да използва оръжията. Допълни наставничеството си, като я записа на курсове по стрелба в Нюхол.

Мади обаче беше стигнала далеч отвъд основните познания по стрелба и безопасност. Стреляше по картонените мишени със страст и разви спокойна ръка и точно око. Само след шест месеца вече можеше да посрами баща си като стрелец. Завършваха всяка тренировка със състезание и тя скоро стана непобедима. Неизменно улучваше десетката от десет метра разстояние и ръката ѝ оставаше спокойна дори когато изстрелваше цял пълнител с шестнайсет патрона.

Скоро побеждаването на дъртия със собствените му оръжия ѝ стана недостатъчно. И това ги доведе на Каталина. Първото състезание на Мади беше в оръжейния клуб на другата страна на острова — поединично елиминиране с пистолет, което я изправи срещу всички начинаещи на нейната възраст. Всеки мач включваше изстрелване на

шест патрона по картонени цели от десет, петнайсет и дваайсет и пет метра.

Избраха Каталина за първото ѝ участие в състезания, защото турнирът беше малък и знаеха, че ще си изкарат чудесно, независимо от представянето ѝ. Мади никога не беше идвала на бариерния остров, а Хари не беше стъпвал на него от години.

Оказа се, че тя е единственото момиче на състезанието. Осемте участници бяха разпределени по жребий на двойки. Тя спечели първия мач без проблем, улучвайки десетката от десет метра, като продължи със седмия от общо осемте кръга на разстояние петнайсет и дваайсет и пет метра. Бош беше толкова горд и щастлив, че му се прииска да се втурне към линията и да я прегърне. Успя да се сдържи — знаеше, че постъпката му само ще подчертае факта, че Мади е единственото момиче. Задоволи се с ролята на самотен зрител, аплодиращ от масите за пикник зад линията за стрелба. Сложи си и слънчевите очила, за да не може никой да вижда очите му.

Дъщеря му беше елиминирана в следващия рунд, но прие загубата добре. Фактът, че се беше състезавала и бе спечелила първия си мач, беше достатъчен, за да оправдае пътуването дотук. Дватамата останаха да гледат финалния рунд и началото на състезанието между възрастни. Мади се опита да убеди Хари да участва, но той издържа на увещанията ѝ. Зрението му не беше остро както някога и знаеше, че няма никакъв шанс.

Обядваха късно в „Бизи Бий“ и пазаруваха по „Кресънт“, след което взеха обратния ферибот в четири следобед. Останаха в колата, тъй като морският въздух беше студен. По пътя Бош прегърна дъщеря си през раменете. Знаеше, че другите момичета на нейната възраст не се учат как да боравят с оръжие. Не гледаха как бащите им по цяла нощ висят над досиета за убийства, доклади от аутопсии и снимки от местопрестъпления. Не оставаха сами къщи, докато бащите им излизаха с пистолетите си да гонят лошите. Повечето родители отглеждаха граждани на бъдещето. Доктори, учители, майки, собственици на семеен бизнес. Бош отглеждаше воин.

За момент си помисли за Ана Стоун и сина ѝ и това го накара да стисне рамото на дъщеря си. Беше време да го обсъдят.

— Знаеш ли — каза той, — не е нужно да правиш всичко това, ако не го искаш. Не го прави заради мен, Мадс. Имам предвид

оръжията. И желанието да станеш ченге. Прави онова, което ти искаш. Трябва да избираш сама.

— Знам, татко. Наистина избирам сама — точно онова, което искам. Разговаряли сме на тази тема преди много време.

Бош се надяваше, че тя ще успее да остави миналото зад себе си и да създаде нещо ново. Самият той не бе успял да го направи и го преследваше мисълта, че същото може да се повтори и с нея.

— Добре, скъпа. Пък и има да изтече още много вода дотогава.

Мълча умислено няколко минути. Пред тях се появили маскираните петролни кули. Телефонът му избръмча — търсеше го Дейвид Чу. Остави го на гласова поща. Нямаше намерение да разваля момента с работа — или по-вероятно с мрънкането на Чу за втори шанс. Прибра телефона и целуна дъщеря си по темето.

— Май винаги ще се безпокоя за теб — рече той. — Не е като да искаш да станеш учител или някаква подобна безопасна професия.

— Та аз мразя училището, татко. Защо ми е да ставам учител?

— Не знам. Може би, за да промениш системата, да я направиш по-добра, така че следващите деца да не я мразят.

— Един учител? Забрави.

— Нужен е само един. Винаги се започва с един. Както и да е, и без това ще се безпокоя за теб, каквото и да правиш.

— Не и ако ме научиш на всичко, което знаеш. Тогава няма да ти се налага да се безпокоиш, защото ще бъда същата като теб.

Бош се разсмя.

— Ако станеш като мен, ще ми се наложи по цял ден да вървя с молитвена броеница в едната ръка, със заешки крак в другата и може би с татуирана четирилистна детелина на рамото.

Тя го сръга с лакът.

Бош помълча още няколко минути. Извади телефона и провери дали Чу е оставил съобщение. Нямаше нищо и той реши, че партньорът му се е обадил, за да го умолява да бъде пощаден. А това не беше нещо, което ще оставиш на гласовата поща.

Прибра телефона и направи разговора между баща и дъщеря по-сериозен.

— Виж, Мадс, искам да ти кажа още нещо.

— Знам, ще се жениш за жената с червилото, нали?

— Не, говоря сериозно. И нямаше червило.

— Знам. Какво има?

— Ами мисля да върна значката си. Да се пенсионирам. Може би дойде времето.

Мади дълго не отговори. Бош беше очаквал незабавно и остро настояване да престане с тези глупости, но тя като че ли обмисляше чутото и не реагираше по първосигнален и вероятно погрешен начин.

— Но защо? — най-сетне попита тя.

— Ами защото си мисля, че започвам да се мъкна зад другите, нали се сещаш? Подобно на всичко останало — атлетика, стрелба, свирене, дори творческо мислене — в един момент има упадък на уменията. Не знам, но може би и аз стигам до този момент и е време да се махна. Виждал съм как хората губят проникателността си и с това увеличават опасността за себе си. Не искам да пропусна възможността да видя как порастваш и се представяш блестящо в онова, което решиш да правиш.

Тя кимна, сякаш приемаше думите му, но веднага след това показва наблюдателността и несъгласието си.

— И си мислиш всичко това само заради един случай?

— Не само заради случая, но той е добър пример. При него тръгнах в абсолютно погрешна посока. Подобно нещо нямаше да се случи преди пет години. Дори преди две години. Май губя острия ум, необходим за тази работа.

— Да, но понякога трябва да тръгнеш по погрешния път, за да намериш верния.

Тя се обърна в седалката, за да го гледа в очите.

— Както сам каза, изборът си е твой. Но ако бях на твое място, нямаше да прибързвам.

— Аз не прибързвам. Първо трябва да пипна още един тип. Мисля си, че случаят е добър като за последен.

— Но какво ще правиш, ако напуснеш?

— Не съм сигурен, но мисля, че ще мога да бъда по-добър баща. Нали се сещаш, да бъда по-близо до теб.

— Не е задължително това да те направи по-добър баща. Не го забравяй.

Бош кимна. Понякога му беше трудно да повярва, че говори с петнайсетгодишно момиче. Сега беше един от тези моменти.

В неделя сутринта Бош остави дъщеря си при мола в Сенчъри Сити. Още преди седмица се беше разбрала да се срещне с приятелките си Ашлин и Конър в единайсет часа и да прекарат деня в пазаруване, ядене и клюки. Посещаваха мола веднъж месечно и всеки път си избираха различни търговски центрове. Този път Бош можеше спокойно да ги остави сами. Никой мол не беше имунизиран срещу хищници, но той знаеше, че в неделя охраната ще е максимална, а молът в Сенчъри Сити имаше добра система за сигурност. Навсякъде имаше цивилни служители, преструващи се на клиенти, освен това много от охранителите в неделя бяха ченгета, работещи на две места.

През повечето подобни недели Бош оставаше дъщеря си и отиваше да работи в празния отдел „Неприключени следствия“. Обичаше тишината през уикендите, тъй като тя му позволяваше да се съсредоточи върху случая, по който работеше. Този път обаче му се искаше да стои настрана от Дирекцията на полицията. Беше взел „Таймс“, когато излезе рано сутринта да купи мляко и кафе от кварталния магазин. Докато чакаше на опашката, забеляза, че на първа страница има нов материал за смъртта на Джордж Ървинг. Купи вестника и прочете статията в колата. Емили Гомес-Гонзмарт разказваше за работата на Джордж Ървинг за „Риджънт Такси“ и повдигаше въпроси за „случайното“ съвпадение на факта, че Ървинг представлява компанията, и проблемите, струпали се върху сегашния държател на франчайза в Холивуд „Блек енд Уайт“. След това се правеше връзка с Ървин Ървинг. Проследяването на арестите беше довело журналистката до полицай Робърт Мейсън, който беше разказал как е бил помолен от съветника да се разправи с „Б & У“.

Бош предположи, че материалът ще предизвика сериозно раздвижване в Дирекцията на полицията и в Градския съвет, поради което предпочете да стои настрана от сградата, докато не му се наложи да отиде на работа в понеделник сутринта.

Докато се отдалечаваше от мола, извади телефона, за да се увери, че е включен. Изненада се, че не е получил обаждане от Чу — ако не за друго, то само колкото да отрече, че е пуснал мухата на Гончето. Изненада се също, че не е бил търсен и от Киз Райдър. Наближаваше пладне и мълчанието ѝ относно материала във вестника можеше да означава само едно — че именно тя е била източникът и сега се спотайва.

Или по собствена инициатива, или с тактичното напътствие на шефа, играта бе Ървин Ървинг да бъде отстранен, вместо да се спечели съдействието му чрез мълчание. Трудно беше да не се съгласи с такъв избор. Предаването му на медиите и очернянето му с намеци за корупция можеше да го елиминира като заплаха за управлението. Много неща можеха да се случат през последния месец на предизборната кампания. Може би шефът беше решил да заложи на сигурно и да види дали историята няма да набере инерция и да повлияе на резултатите от изборите. Може би предпочиташе да заложи на това, че опонентът на Ървинг ще е по-добър приятел на полицията от сегашния компрометиран и поставен натясно враг.

Така или иначе за Бош това нямаше значение. То беше политика. Имаше значение обаче, че Киз Райдър, негов приятел и бивш партньор, вече се е наместила твърдо на десетия етаж като политически работник. Трябваше да го има предвид при бъдещите си отношения с нея и тази мисъл го накара да почувства дълбока загуба.

Знаеше, че в момента най-добрият му ход е да се сниши. Беше сигурен, че прекарва последните си дни в управлението. Трийсет и деветте месеца, които с такава радост прие преди седмица, сега му изглеждаха едва ли не като срок за излежаване. По-добре беше да посвети следобед на себе си и да стои далеч от Дирекцията на полицията и всичко друго, свързано с работата.

Все още държеше телефона и изведнъж реши да се обади на Ана Стоун. Тя отговори моментално.

— Ана, у дома ли си?

— У дома. В неделя няма терапии. Какво става? Намери ли Чилтън Харди?

В гласа ѝ се долавяше възбудено очакване.

— Не, още не съм. Но от утре той става основен приоритет. Обаждам ти се, защото ми се отвори свободен следобед. Ще взема

дъщеря си от мола някъде към пет. Помислих си, че ако си свободна, можем да обядваме заедно или да се видим. Искам да поговорим за някои неща. Нали се сещаш, да видим дали ще се получи нещо.

Истината беше, че не можеше просто да забрави за нея. Винаги го бяха привличали жени, криещи някаква трагедия. Смяташе, че ако поставят някои граници относно сина ѝ, ще могат да осигурят шанс за себе си.

— Страхотно, Хари. Аз също искам да поговорим. Какво ще кажеш да дойдеш тук?

Бош погледна часовника на таблото.

— Намирам се в Сенчъри Сити. Мисля, че ще успея да те взема към дванайсет. Защо не измислиш някое място на Вентура Булевард? По дяволите, дори съм готов да опитам суши.

Тя се разсмя и смехът ѝ му хареса.

— Не, имах предвид да дойдеш у дома — каза Ана. — Да обядваме и да поговорим. Така ще бъдем само двамата, а аз ще сготвя. Без специални приготовления, просто нещо за хапване.

— Ами...

— И после просто ще видим какво ще стане.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

Бош кимна на себе си.

— Добре, тръгвам.

Дейвид Чу вече беше в кабинката, когато Бош дойде на работа в понеделник сутринта. Щом го видя, Чу завъртя стола си, вдигна ръце и изстреля:

— Хари, искам само да кажа, че не бях аз.

Бош остави куфарчето си и провери на бюрото за съобщения и пристигнали доклади. Нямаше.

— За какво говориш?

— За „Таймс“. Видя ли статията?

— Спокойно. Знам, че не си бил ти.

— Тогава кой?

Докато сядаше, Бош посочи тавана — информацията беше изтекла от десетия етаж.

— Висш пилотаж — каза той. — Някой горе е решил играта да е такава.

— За да контролират Ървинг ли?

— За да го премахнат. Да променят резултатите от изборите. Както и да е, това вече не ни влиза в работата. Предадохме си доклада и приключихме. Днес се заемаме с Чилтън Харди. Искам да го намерим. На свобода е от двацет и две години. Искам го зад решетките до края на деня.

— Търсих те в събота. Дойдох да свърша една работа и се запитах дали да не отидем да видим бащата. Но сигурно си бил зает с дъщеря си. Не отговори.

— Да, бях „зает с дъщеря си“, а ти не остави съобщение. Каква работа си идвал да свършиш?

Чу се обърна към бюрото си и посочи екрана на компютъра.

— Издирвах всичко възможно за Харди — каза той. — Няма кой знае какво. Намерих повече за баща му, покупки и продажби на недвижими имоти. Чилтън Арън Харди-старши. Живее в Лос Аламитос от петнайсет години. Жилищен комплекс, който е изцяло негова собственост.

Бош кимна. Това бяха добри сведения.

— Опитвах да открия и някоя госпожа Харди. Нали се сецшаш, ако случайно са разведени и тя живее другаде и може да ни насочи към Младши.

— И?

— И нищо. Попаднах на некролог от деветдесет и седма на Хилда Еймс Харди, съпруга на Чилтън-старши и майка на Чилтън-младши. Рак на гърдата. Не са споменати други деца.

— Излиза, че ще ходим до Лос Аламитос.

— Да.

— Тогава да се махаме отгук, преди да са се разхвърчали лайна покрай статията. Вземи папката със снимката от шофьорската книжка на Пел.

— Защо Пел?

— Защото Старши може да не изгаря от желание да издава Младши. Мисля да си поиграем с него и тук е ролята на Пел.

Бош стана.

— Отивам да преместя магнитите.

Пътуването на юг им отне четирийсет минути. Лос Аламитос се намирал в северния край на Ориндж Каунти и беше един от дузината малки, подредени един до друг жилищни райони между Анахайм на изток и Сийл Бийч на запад.

По пътя направиха план за разговора с Чилтън Харди-старши. После минаха през квартала по Катела Авеню и покрай медицинския център „Лос Аламитос“, преди да спрат пред комплекс градски къщи. Бяха построени на групи по шест с големи морави отпред и двойни гаражи с алеи отзад.

— Вземи папката — каза Бош. — Да вървим.

Имаше главна алея, която водеше покрай пощенски кутии до отделни малки алеи, по които се стигаше до вратите. Домът на Харди-старши беше вторият. Имаше мрежеста врата, а масивната врата зад нея беше затворена. Бош натисна звънеца без никакво колебание, след което почука по алуминиевата рамка.

Изчакаха петнайсет секунди, но отговор нямаше.

Бош отново натисна звънеца и вдигна юмрук да почука, когато чу приглушен глас отвътре.

— Има някой — каза той.

Минаха още петнайсет секунди и гласът се чу отново, този път отдясно, от другата страна на вратата.

— Да?

— Господин Харди?

— Да, какво?

— Полиция. Отворете вратата.

— Какво е станало?

— Трябва да ви зададем няколко въпроса. Отворете, ако обичате.

Отговор не последва.

— Господин Харди?

Чу се прецракане на резе. Вратата бавно се отвори и през тесния процепа ги погледна мъж с кръгли очила, чиито стъкла бяха дебели колкото дъното на бутилка от кока-кола. Беше размъкнат, сивата му коса бе рошава и сплъстена, а на лицето му имаше двуседмична четина. Прозрачен маркуч минаваше над ушите му и стигаше до ноздрите, за да му доставя кислород. Носеше светлосин болничен халат върху раирана пижама, а на краката си имаше черни гумени сандали.

Бош се опита да отвори мрежестата врата, но тя беше заключена.

— Господин Харди. Трябва да поговорим с вас. Може ли да влезем?

— Какво има?

— Ние сме от ЛАПУ и търсим един човек. Смятаме, че може би ще сте в състояние да ни помогнете. Може ли да влезем, сър?

— Кого търсите?

— Сър, не можем да обсъждаме това на улицата. Може ли да влезем и да поговорим вътре?

Старецът сведе за момент очи. Те бяха студени и сдържани. Синът му ги беше наследил, нямаше съмнение в това.

Старецът бавно се пресегна през процепа и отключи мрежестата врата. Бош я отвори и изчака Харди да се отдръпне назад, преди да прекрачи прага.

Харди се движеше бавно към дневната, като се подпираше на бастун. Беше праметнал през костеливото си рамо малка кислородна

бутилка, свързана към маркучите, стигащи до носа му.

— Не е почистено — каза той, докато отиваше към креслото си.
— Нямам посетители.

— Всичко е наред, господин Харди — отвърна Бош.

Харди бавно се отпусна в старото тапицирано кресло. На масата до него имаше преливащ пепелник. Къщата вонеше на цигари и старост и беше мърлява като стопанина си. Бош започна да диша през устата. Харди забеляза, че гледа към пепелника.

— Няма да ме издадете на болницата, нали?

— Не, господин Харди, не сме дошли заради това. Името ми е Бош, а това е детектив Чу. Опитваме се да открием сина ви, Чилтън Харди-младши.

Харди кимна, сякаш очакваше да чуе това.

— Не знам къде е напоследък. За какво ви е притрябвал?

Бош седна на едно канапе с изгорена тапицерна, за да не гледа Харди отгоре.

— Имате ли нещо против да седна, господин Харди?

— Настанявайте се. Какво е сторило и къде се е дянало момчето ми, че идвате при мен?

Бош поклати глава.

— Доколкото ни е известно, нищо. Искаме да говорим с него за друг човек. Разследваме мъж, който по всяка вероятност е живеел със сина ви преди години.

— Кой?

— Името му е Клейтън Пел. Виждали ли сте го някога?

— Клейтън Пауъл?

— Не, сър. Пел. Клейтън Пел. Името познато ли ви е?

— Не мисля.

Харди се наведе напред и се закашля в дланта си. Тялото му се разтресе от спазмите.

— Проклети цигари. И какво е направил онзи Пел?

— Не можем да разкриваме подробности около разследването. Достатъчно е да кажем, че според нас е извършил лоши неща и ще ни е по-лесно да се справим с него, ако знаем миналото му. Имаме снимка, която искаме да ви покажем.

Чу извади полицейската снимка на Пел. Харди я разглежда дълго и накрая поклати глава.

— Не мога да го позная.

— Така изглежда сега. А е живял със сина ви преди двайсетина години.

Този път Харди се изненада.

— Преди двайсет години? Тогава трябва да е бил само на... о, сецам се, говорите за онова момче, което живееше с майка си у Чилтън в Холивуд.

— Близо до Холивуд. Да, по онова време е бил осемгодишен или някъде там. Сега спомняте ли си?

Харди кимна и движението го накара да се закашля отново.

— Искате ли вода, господин Харди?

Старецът махна с ръка, но продължи да се дере, а на устните му се появи слюнка.

— Чил дойде един-два пъти с него. Това е.

— Някога говорил ли е за момчето?

— Казваше само, че му е дошло до гуша. Майка му се запилявала някъде и го оставяла на него, а той не ставаше много за баща.

Бош кимна, сякаш информацията беше важна.

— Къде е Чилтън сега?

— Казах ви. Не зная. Вече не ме посещава.

— Кога го видяхте за последен път?

Харди задрапа четината си и отново се изкашля в длан. Бош погледна към Чу, който още стоеше прав.

— Партнъоре, ще му донесеш ли малко вода?

— Не, добре съм — запротестира Харди.

Чу обаче беше схванал намека и излезе в коридора до стълбата да търси кухня или баня. Бош знаеше, че така ще може да огледа набързо първия етаж на къщата.

— Помните ли кога за последно видяхте сина си? — отново попита Бош.

— Аз... всъщност не. Годишите... не знам.

Бош кимна, сякаш знаеше как семейства, родители и деца могат да се отдалечат с времето.

Чу се върна с чаша вода от чешмата. Чашата не изглеждаше особено чиста. Имаше следи от пръсти. Докато я подаваше на Харди, Чу едва забележимо поклати глава. Не беше видял нищо особено.

Харди отпи и Бош отново се опита да насочи разговора към сина му.

— Имате ли телефонния номер или адреса му, господин Харди? Наистина трябва да говорим с него.

Харди остави чашата до пепелника. Посегна към мястото, където трябваше да е джобът на ризата, но халатът му нямаше джоб. Подсъзнателно посягане към несъществуващ пакет цигари. Бош си спомни, че правеше същото навремето, когато още беше заклет пушач.

— Нямам телефонния му номер — каза Харди.

— Ами някакъв адрес? — попита Бош.

— Не.

Харди сведе очи, сякаш за да покаже, че това свидетелства за несправянето му като баща или че синът му не е стока. Както често правеше при подобни случаи, Бош неочаквано смени въпросите. Престана и да се преструва за причината за посещението. Вече не му пукаше дали старецът се чуди кого разследват — Клейтън Пел или сина му.

— Синът ви с вас ли живееше, докато беше малък?

Дебелите очила на Харди подсилваха движенията на очите му. Въпросът предизвика реакция. Очите му зашариха бързо и го издадоха.

— С майка му се разведохме. Отдавна. Не виждам много Чилтън. Живеехме разделени. Майка му — тя вече е мъртва — тя го отгледа. Аз ѝ пращах пари...

Каза го така, сякаш парите бяха единственото му задължение. Бош кимна, продължаваше да се преструва, че разбира и съчувства.

— Тя някога казвала ли ви е, че той има проблеми или нещо подобно?

— Мислех си... казахте ми, че търсите онова момче. Пауъл. Защо питате как е отраснал синът ми?

— Пел, господин Харди. Клейтън Пел.

— Не търсите него, нали?

Това беше. Играта свърши. Бош се надигна.

— Синът ви не е тук, нали?

— Казах ви. Не зная къде е.

— В такъв случай няма да имате нищо против да огледаме, нали? Харди изтри уста, поклати глава и отсече:

— За това ще ви трябва заповед.

— Не и ако става въпрос за безопасност — отвърна Бош. — Стойте тук, господин Харди, а аз ще огледам набързо. Детектив Чу ще остане с вас.

— Не, не ми трябва...

— Само ще се уверя, че сте в безопасност, нищо повече.

Докато Чу се опитваше да успокои развълнувания Харди, Бош тръгна по коридора. Къщата следваше типичен план — трапезария и кухня зад дневната. Имаше килер под стълбището, както и малка тоалетна. Бош бързо надзърна в тези помещения, приемайки, че Чу вече ги е претърсил, и отвори вратата в дъното на коридора. В гаража нямаше кола. Беше пълен с кашони и стар дюшек, облегат на едната стена.

Обърна се и се върна в дневната.

— Нямате ли кола, господин Харди? — попита той, докато вървеше към стълбите.

— Ако ми се наложи, си поръчвам такси. Не се качвайте горе.

Бош спря на четвъртото стъпало и го погледна.

— Защо?

— Нямате заповед и нямате право.

— Синът ви горе ли е?

— Не, няма никой горе. Само че нямате право.

— Господин Харди, трябва да се уверя, че всичко е наред и че ще бъдете в безопасност, когато си тръгнем.

Продължи нагоре. Настояването на Харди да не се качва го накара да застане нащрек. Щом се озова на втория етаж, извади пистолета.

И тук разположението беше познато. Две спални с голяма баня и тоалетна помежду им. Първата спалня явно беше на Харди — с разхвърляно легло и мръсни дрехи по пода. На нощната масичка имаше мръсен пепелник, а на бюрото се виждаха кислородни бутилки. Стените бяха пожълтели от никотин и всичко беше покрито с прах и пепел от цигари.

Бош взе една от бутилките. На етикета пишеше, че съдържа течен кислород и трябва да се използва внимателно. Имаше Телефонен номер на фирмата доставчик — „Реди Еър“. Претегли бутилката на ръка, стори му се празна, но не можеше да каже със сигурност. Остави я на бюрото и се обърна към вратата на дрешника.

Той беше голям, пълен с мухлясали дрехи по закачалките. Лавиците горе бяха заети от кутии. Подът бе осеян с обувки и мръсни дрехи, явно натрупани за пране. Бош излезе от спалнята и продължи по коридора.

Втората спалня беше най-чистото помещение в дома, защото явно не се използваше. Вътре имаше бюро и масичка, но леглото беше без дюшек. Бош си спомни дюшека и пружината в гаража — явно бяха свалени от тази стая. Провери гардероба, който се оказа пълен, но по-подреден. Дрехите бяха окачени в найлонови пликове.

Върна се в коридора, за да провери банята.

— Хари, всичко наред ли е? — обади се Чу отдолу.

— Всичко е наред. След малко слизам.

Прибра пистолета и надникна в банята. На закачалката висяха мръсни кърпи, върху казанчето на тоалетната се мъдреше още един пепелник. До него имаше пластмасов освежител за въздух. Бош едва не се разсмя, когато го видя.

Отделението за къпане се намиреше зад мръсна найлонова завеса, а самата вана допълваше мотива с пръстен кир, която сякаш се беше трупала с години. Отвратен, Бош се обърна и тръгна към стълбите, но размисли и се върна в банята. Отвори аптечката и установи, че и трите стъклени лавици са заети с шишенца и инхалатори. Взе напосоки едно шишенце и прочете етикета. Лекарството, нещо на име „теофилин“, беше изписано преди четири години. Върна го на мястото му и взе един инхалатор. Този път на етикета пишеше „албутерол“. Изписан преди три години.

Погледна друг инхалатор. И друг. Накрая провери всички инхалатори и шишенца. Имаше множество различни лекарства и някои от шишенцата бяха пълни, но в повечето не бе останало почти нищо. В цялата аптечка обаче нямаше лекарство, изписано преди по-малко от три години.

Затвори аптечката и видя лицето си в огледалото. Вгледа се в черните си очи.

И изведнъж разбра.

Излезе от банята и бързо се върна в спалнята на Харди. Затвори вратата, за да не го чуят от дневната. Извади телефона и взе една кислородна бутилка. Набра номера на „Реди Еър“ и поиска да го

свържат с координатора на доставките. Отговори му мъж на име Мануел.

— Мануел, аз съм детектив Бош. Работя в полицейското управление на Лос Анджелис и провеждам разследване. Искам много бързо да разбера кога за последен път сте доставили кислород на един от клиентите ви. Можеш ли да ми помогнеш?

Отначало Мануел си помисли, че това е някакъв номер, погледен от приятел.

— Виж какво — остро рече Бош. — Не е никаква шега. Разследването е спешно и информацията ми трябва веднага. Или ми помогни, или ме свържи с някой, който може да го направи.

Последва мълчание и Бош чу, че партньорът му го вика отново. Остави бутилката, закри микрофона с длан и отвори вратата на спалнята.

— Сега идвам — извика той.

Затвори вратата и отново вдигна телефона.

— Мануел, там ли си?

— Да. Мога да вкарам името в компютъра и да видя какво имаме.

— Добре, направи го. Името е Чилтън Арън Харди.

От другата страна се чу тракане на клавиатура.

— А, намерих го — каза Мануел. — Само че вече не получава кислород от нас.

— Как така?

— Тук пише, че последната доставка е от юли две и осма. Или е умрял, или е сменил доставчика. Може да е намерил някой по-евтин. Доста клиенти губим по този начин.

— Сигурен ли си?

— Данните са пред мен.

— Благодаря, Мануел.

Бош затвори. Прибра телефона и отново извади пистолета.

Докато се спускаше по стълбата, адреналинът му скочи. Видя, че Харди не е помръднал от стола си, но е запалил цигара. Чу седеше нащрек на облегалката на канапето.

— Накарах го да изключи кислородната бутилка, за да не ни вдигне във въздуха — каза той.

— Кислородната бутилка е празна — отвърна Бош.

— Какво?

Бош не отговори. Прекоси стаята и застана пред Харди.

— Ставай.

Харди го погледна с обърквана физиономия.

— Казах да станеш.

— Какво се е случило?

Бош го сграбчи с две ръце, за ризата и го дръпна рязко от стола. Завъртя го и го бутна с лице към стената.

— Хари, какво правиш? — попита Чу. — Това е стар...

— Това е той — прекъсна го Бош.

— Какво?

— Това е синът, а не бащата.

Бош откачи белезниците от колана си и закопча ръцете на Харди зад гърба му.

— Чилтън Харди, арестуван си за убийството на Лили Прайс.

Харди не каза нищо, докато Бош му рецитираше правата. Залепи буза за стената и на лицето му се появи лека усмивка.

— Хари, бащата горе ли е? — попита Чу зад него.

— Не.

— Тогава къде е?

— Сигурно е мъртъв. Младши се представя за него, прибира му пенсията, социалните осигуровки и всичко останало. Отвори папката. Къде е снимката от шофьорската книжка?

Чу пристъпи напред с увеличената снимка на Чилтън Арън Харди-младши. Бош обърна Харди и го задържа до стената с ръка на

гърдите. Приблужи снимката до лицето му. Махна дебелите очила и ги пусна на пода.

— Той е. Обръснал е главата си за снимката. Променил е външния си вид. Така и не проверихме снимката на баща му. А трябваше да го направим.

Бош върна снимката на Чу, а усмивката на Харди стана поширока.

— Весело ли ти е? — попита Бош.

Харди кимна.

— Голяма веселба е. Нямаме никакви доказателства срещу мен.

Гласът му вече беше различен. С по-дълбок тембър, а не онзи несигурен старчески глас, който бяха слушали досега.

— И е адски весело, че претърсихте незаконно къщата. Никой съдия няма да повярва, че съм ви дал разрешение. Жалко, че не открихте нищо. С удоволствие ще гледам как съдията ви изхвърля.

Бош награби Харди за ризата, дръпна го от стената и отново го тресна в нея. Усети как яростта му се надига.

— Хей, партньоре? — рече той. — Я иди до колата и вземи компютъра. Искам да напишеш разрешително за обиск още сега.

— Хари, вече проверих телефона си. Тук няма безжичен интернет. Как ще го изпратим?

— Партньоре, иди да вземеш компютъра. После ще се безпокоим за безжичния интернет. И затвори вратата на излизане.

— Добре, партньоре. Отивам за лаптопа.

Посланието беше получено.

Бош нито за миг не свали поглед от очите Харди. Видя в тях как той регистрира ситуацията и разбира, че ще остане сам с него. Зад лъскавата им студенина се появи страх. Веднага щом чу външната врата да се затваря, Бош измъкна глока си и тикна дулото под брадичката на Харди.

— Познай какво ще стане, задник такъв. Ще приключим това още сега. Защото си прав, не разполагаме с достатъчно доказателства. А аз няма да те оставя на свобода нито един шибан ден повече.

Рязко го дръпна от стената и го събори на пода. Харди се блъсна в масичката и падна по гръб, пепелникът и чашата с вода отлетяха настрана. Бош се стовари отгоре му и го възседна.

— Ето как ще го направим. Не сме знаели кой си, чаткаш ли? Взели сме те за баща ти, а когато партньорът ми е излязъл до колата, ти си ми се нахвърлил. Имало е борба за пистолета. И познай какво е станало? Изгубил си.

Бош задържа пистолета странично, за да може Харди да го види.

— Ще има два изстрела. С първия ще пръсна шибаното ти черно сърце, а после ще сваля белезниците, ще пъкна глока в мъртвите ти ръце и ще стрелям в стената. Така и по двама ни ще има следи от барут и всичко ще бъде наред.

Наведе се, опря пистолета под ъгъл в гърдите на Харди и каза:

— Да, нещо такова.

— Чакай! — извика Харди. — Не можеш да го направиш!

В очите му Бош прочете истински ужас.

— Това е за Лили Прайс, Клейтън Пел и всички други, които си убил, наранил и унищожил.

— Моля те.

— Моля те? Това ли ти каза Лили? Помоли ли те да не го правиш?

Бош леко промени ъгъла на пистолета и се наведе още повече. Гърдите му бяха на петнайсетина сантиметра от гърдите на Харди.

— Добре, признавам. Венис Бийч, осемдесет и девета. Ще ви кажа всичко. Арестувай ме и ме прибери на топло. Ще кажа и за баща ми. Удавих го във ваната.

Бош поклати глава.

— Ще ми кажеш онова, което искам да чуя, само за да се измъкнеш жив оттук. Само че няма смисъл, Харди. Вече е късно. Минахме този момент. Дори наистина да си признаеш, показанията ти няма да издържат. Защото са изтръгнати под заплаха. Много добре го знаеш.

Бош дръпна затвора на глока и вкара патрон в цевта.

— Не ми трябва тъпото ти признание. Искам доказателства. Искам трофеите ти.

— Какви трофеи?

— Ти пазиш разни неща. Всички вие пазите разни неща. Снимки, сувенири. Ако искаш да се измъкнеш жив, кажи ми къде си ги скрил.

Зачака. Харди мълчеше. Бош отново опря дулото в гърдите му и насочи пистолета под ъгъл.

— Добре, добре — отчаяно каза Харди. — Съседната къща. Всичко е в съседната къща. Баща ми притежаваше и двете. Купих я под фалшиво име. Иди и се увери сам. Ще намериш всичко, което ти трябва.

Бош впери поглед в него.

— Лъжеш ли, умираш.

Прибра пистолета в кобура и започна да се надига.

— Как да вляза?

— Ключовете са на плота в кухнята.

Странната усмивка отново се появи на лицето му. Само преди малко отчаяно се мъчеше да спаси живота си, а сега се усмихваше. Бош осъзна, че това е от гордост.

— Иди да провериш — подкани го Харди. — Ще станеш прочут, Бош. Залови проклетия рекордьор.

— Така ли? Колко са?

— Трийсет и седем. Изкопах трийсет и седем гроба.

Бош беше предполагал, че жертвите са много, но не и чак толкова. Запита се дали Харди не преувеличава като част от една последна манипулация. Кажки каквото и да било, признай каквото и да било, само се измъкни жив. Достатъчно му беше да оцелее в тази ситуация, след което можеше да предприеме следващата трансформация от неизвестен убиец в публична фигура, обект на възхищение и страх. В име, вдъхващо ужас. Бош знаеше, че при тази порода това е част от процеса на задоволяване. Харди вероятно беше живял в очакване на момента, когато ще стане известен. Такива като него си фантазираха подобни неща.

С едно плавно и бързо движение Бош извади глока от кобура и го насочи към Харди.

— *He!* — извика Харди. — Сключихме стелка!

— Не сме сключвали нищо.

Дръпна спусъка. Чу се металното щракане на ударника и тялото на Харди трепна като простреляно, но в цевта нямаше куршум. Пистолетът беше празен. Беше го изпразнил в стаята.

Бош кимна. Харди се беше хванал на въдицата. Никое ченге нямаше да вкарва патрон в цевта, защото никое ченге не би оставило

цветта празна. Не и в Ел Ей, където двете секунди, нужни за зареждането, могат да ти струват живота. Това беше просто част от играта. За всеки случай.

Наведе се и обърна Харди по корем. Постави пистолета на гърба му и извади от джоба си две ленти тип котешко езиче. Омота едната около глезените му, като ги стегна здраво, след което върза и ръцете му, за да може да свали белезниците. Имаше чувството, че няма да ескортира лично Харди до затвора, и не искаше да губи екипировката си.

Изправи се и закачи белезниците на колана си. Бръкна в джоба на сакото си и извади шепа патрони. Махна пълнителя на пистолета и започна да го зарежда. Когато приключи, пъкна пълнителя в дръжката и вкара патрон в цветта, след което прибра пистолета в кобура.

— Винаги дръж един в цветта — каза той на Харди.

Вратата се отвори и Чу влезе в дневната с лаптоп в ръка. Погледна към лежащия на пода Харди. Нямахте представа каква постановка е изиграл Бош.

— Жив ли е?

— Да. Дръж го под око. Току-виж се опитал да се прави на кенгуру.

Отиде в кухнята и намери ключодържателя на плота. Върна се в дневната и се огледа, като се мъчеше да измисли как да обездвижи Харди, докато с Чу обсъдят навън как да продължат оттук нататък. Преди няколко месеца имаше един срамен случай със заподозрян за грабеж, на когото бяха лепнали прякора Кенгуруто. Ченгетата бяха вързали ръцете и краката му и го бяха оставили на пода на банката, за да търсят друг заподозрян, за когото се смяташе, че е в сградата. Петнайсет минути по-късно полицаи от друга кола видяха мъж, подскачащ по улицата на три преки от банката.

Накрая на Бош му хрумна идея.

— Хвани края на канапето.

— Защо? — попита Чу.

Бош посочи края.

— Вдигни го.

Повдигнаха канапето и го обърнаха върху Харди. То го покри като палатка и беше почти невъзможно пленникът им да стане с вързани ръце и крака.

— Какво е това? — запротестира Харди. — Какво правите?
— Кротувай — отвърна Бош. — Няма да те оставим задълго.
Направи знак на Чу да тръгва. Докато излизаха, Харди извика след тях:

— Пази се, Бош!

Бош се обърна и го погледна.

— От какво да се пазя?

— От онова, което ще видиш. След днешния ден няма да си същият.

Бош остана за момент с ръка на дръжката. От Харди се виждаха единствено краката, стърчащи изпод обърнатото канапе.

— Ще видим — рече той.

Излезе и затвори вратата.

Все едно бяха стигнали края на лабиринт и сега им се налагаше да се върнат в началото му. Разполагаха с мястото, което искаха да претърсят — съседната къща, в която според твърденията на Харди се намираха спомените от извършените от него убийства. Но трябваше да измислят законните стъпки, по които са стигнали до откритието, за да си извадят разрешително, което да бъде прието и одобрено от съдията.

Бош не разкри на партньора си какво се бе случило в дневната на Харди. Освен проблема с доверието, който взриви случая „Ървинг“, Бош несъмнено беше изкопчил насила признание от Харди и нямаше намерение да признава простъпката си пред когото и да било. Тъкмо обратното — когато Харди заявеше в съда, че са го принудили да говори, Бош щеше просто да отрече и да обяви твърденията му за възмутителна защитна тактика. Никой, освен Харди — обвиненият — нямаше да може да атакува версията му.

Затова той каза на Чу какво трябва да направят и започнаха да мислят как да го направят.

— Чилтън Харди-старши, който по всяка вероятност е мъртъв, би трябвало да е собственик на двете къщи. Трябва да ги претърсим, при това още сега. Как ще го направим?

Стояха на тревата пред жилищния комплекс. Чу погледна фасадите на къщи 6 А и 6 Б, сякаш отговорът можеше да е написан като графити по тях.

— Ами възможната причина за шест Б няма да е проблем — каза той. — Намерихме го там, представящ се за баща си. Имаме право да потърсим улики, които да ни кажат какво се е случило със стареца. Неотложни обстоятелства, Хари. Вътре сме.

— Добре, а какво правим с номер шест А? Защото ни е нужен точно той.

— Тогава... просто ще... Добре, май се сетих. Идваме да разпитаем Чилтън Харди-старши, но по време на разговора установяваме, че човекът пред нас всъщност е Чилтън Харди-младши.

От Харди-старши няма нито следа и решаваме, че може да е вързан някъде, държан като пленник, или кой знае какво. Може да е жив, може и да е мъртъв. Пускаме търсене на историята на имота в базата данни и излиза, че той е притежавал и съседния имот, а името на сегашния собственик изглежда съмнително. Длъжни сме да идем там и да видим дали е жив, или нещо му се е случило. Отново неотложни обстоятелства.

Бош кимна, но се намръщи. Не му харесваше. Приличаше му точно на онова, което си беше — измислена история, която да оправдае влизането им. Не всеки съдия щеше да подпише разрешителното за обиск. Трябваше му нещо сигурно. Нещо, което всеки съдия би одобрил и което по-късно би издържало на атаките на защитата.

Внезапно осъзна, че достъпът е всъщност в ръката му. И то не само в един смисъл. Вдигна ключодържателя. На него имаше шест ключа. Единият беше с емблемата на „Додж“ и явно бе за кола. Имаше два с нормални размери, които вероятно бяха за входните врати на къщите, както и три по-малки. Два от тях като че ли отваряха пощенски кутии като онези, които бяха видели на тротоара.

— Ключовете — каза той. — Той има два ключа за пощенски кутии. Ела.

Отидоха при кутиите. Бош пробва ключовете на кутиите на комплекс 6 и успя да отвори 6 А и 6 Б. Забеляза, че името на 6 А е Дрю, което може би беше опит за шега от страна на Харди. Харди и Дрю живеят врата до врата в Лос Аламитос.

— Добре, намерили сме у Харди два пощенски ключа — каза той. — Идваме тук и установяваме, че е имал две пощенски кутии. За номера шест А и Б. Проверяваме историята на имота и откриваме прехвърлянето на шест Б от името на бащата. Струва ни се съмнително, тъй като е станало, след като синът е започнал да се представя за баща си. Затова трябва да проверим А, за да видим дали старецът не е държан в плен там. Чукаме, никой не отговаря и сега искаме разрешително да влезем.

Чу кимна. Версията му харесваше.

— Мисля, че ще свърши работа. Искаш ли да го напиша така?

Бош подхвърли ключодържателя.

— Отивам в шест А да видя дали си заслужава труда.

Това се наричаше прескачане на разрешителното — да провериш някое място, преди претърсването му да е официално одобрено от съдия. Ако някога се признаеше като полицейска практика, доста хора щяха да се простят със значките си и дори да се озоват зад решетките. Но на практика много често разрешителните се издаваха с пълното съзнание какво ще бъде открито в съответната сграда или превозно средство. Защото ченгетата вече бяха влизали вътре.

— Сигурен ли си, че е нужно да го правиш, Хари? — попита Чу.

— Да. Ако Харди ме е изиграл, докато аз изигравах него, предпочитам да науча сега дали не се трепем напразно.

— Тогава изчакай да вляза, за да не виждам как го правиш.

Бош посочи вратата на 6 Б като оберкелнер, с протегнатата ръка и лека чупка в кръста. Чу тръгна към къщата, но се върна.

— Кога ще кажем на другото ЛАПУ какво правим тук?

— Какво друго ЛАПУ.

— Полицейското управление на Лос Аламитос.

— По-късно — отвърна Бош. — Може да ги повикаме, след като получим разрешителното за обиск.

— Няма да им хареса.

— Да вървят по дяволите. Случаят е наш, арестът — също.

Бош знаеше, че управление с размерите на това в Лос Аламитос с лекота може да бъде подритнато от „истинското“ ЛАПУ.

Чу отново тръгна към вратата на 6 Б, а Бош отиде при колата. Отвори багажника, извади от кутията за екипировка няколко чифта латексови ръкавици и ги пхна в джоба си. Взе и фенерче за всеки случай и затвори багажника.

Тръгна към 6 А, но точно на входа чу викове откъм 6 Б. Беше Харди.

Бош влезе в 6 Б. Харди още лежеше под канапето. Чу седеше на домъкнат от кухнята стол и работеше на лаптопа. Харди беше млъкнал.

— Защо викаше?

— Първо искаше цигара. А сега настоява за адвокат.

Бош погледна към преобърнатото канапе.

— Веднага след като те арестуваме, ще имаш възможност да се обадиш по телефона.

— Тогава ме арестувайте!

— Първо обезопасяваме района. И ако продължиш да викаш, ще се наложи да обезопасим и теб с парцал в устата.

— Имам право на адвокат. Ти самият го каза.

— Ще си получиш телефонното обаждане като всички останали. След като бъдеш арестуван и регистриран.

Тръгна обратно към вратата.

— Хей, Бош?

Бош спря и се обърна.

— Влезе ли вече?

Бош не отговори. Харди продължи:

— Ще правят филми за това.

Чу вдигна глава и с Бош се спогледаха. Имаше убийци, които направо изпитваха оргазъм от славата си и от страха, който легендите около тях създаваха. Истински караконджули, градски легенди, превърнали се в градска реалност. Харди беше останал на тъмно много години. И сега беше негов ред да застане в светлината на прожекторите.

— Разбира се — отвърна Бош. — Ще бъдеш най-прочутият задник в отдела на смъртниците.

— Да бе. Знаеш, че ще се размина с иглата следващите двайсет години. Най-малко. Кой според теб ще ме играе във филма?

Бош не отговори. Излезе на верандата и небрежно се огледа за случайни минавачи или мотористи. Беше чисто. Бързо отиде до вратата на 6 А и извади ключодържателя на Харди от джоба си. Опита един от ключовете на резето и успя от първия опит. Същият ключ ставаше и за ключалката. Влезе и затвори вратата след себе си.

Спря в коридора и извади чифт ръкавици. Беше тъмно като в рог. Плъзна ръка по стената и намери ключа.

Слабата крушка освети 6 А като къща на ужасите. Предните прозорци бяха закрити от паянтова стена, която осигуряваше усамотеност и мрак и в същото време служеше като звукова изолация. И четирите стени на помещението бяха използвани като галерия за фотоколажи и вестникарски изрезки за убийства, изнасилвания и мъчения. Вестници от Сан Диего, Финикс и Лае Вегас. Истории за необясними отвличания, изхвърлени трупове, изчезнали хора. Ясно

беше, че ако всички тези случаи са дело на Харди, той бе от пътуващите. Ловната му територия беше огромна.

Бош заразглежда снимките. Жертвите на Харди бяха както жени, така и мъже. Млади, някои още деца. Бош се движеше бавно, като изучаваше ужасните картини. Спря, когато стигна до заглавна страница на „Лос Анджелис Таймс“, вече пожълтяла и напукана, на която се виждаше лицето на усмихнато момиче до история за изчезването ѝ от мола в Уест Вали. Наведе се и зачете материала, докато не видя името. Сега си спомни защо адресът от шофьорската книжка на Харди му се беше сторил познат.

Накрая му се наложи да се извърне от противните образи. Това беше предварителен оглед. Трябваше да продължи напред. Когато стигна до вратата на гаража, знаеше какво ще открие още преди да я отвори. Там имаше бял работен микробус. Най-важното средство за отвлечане на Харди.

Беше нов модел „Додж“. Бош го отключи и погледна вътре. Беше празен, с изключение на един дюшек и лавица, на която имаше две ролки тиксо. Бош пхна ключа и запали двигателя, за да провери километража. Микробусът беше изминал повече от 225 000 километра, което отново показваше размерите на територията на убиеца. Изгаси двигателя и заключи микробуса.

Беше видял достатъчно, за да знае с какво разполагат, но въпреки всичко се качи на горния етаж.

Влезе в първата спалня. Нямахме мебели. Виждаха се само няколко малки купчини дрехи. Тениски с изображения на поп звезди, няколко чифта джинси, отделни купчинки сутиени, бельо и колани. Дрехите на жертвите.

Дрешникът беше заключен с катинар. Бош извади отново ключодържателя и пхна най-малкия ключ в катинара. Отвори вратата и запали лампата. Малкото пространство бе празно. Стените, таванът и подът бяха боядисани в черно. От задната стена, на около метър над пода, стърчаха два дебели болта с халки. Явно тук Харди беше държал жертвите си. Бош си помисли за всички хора, прекарвали последните си часове в това помещение — със запушени уста, вързани за болтовете, чакащи Харди да сложи край на агонията им.

Във втората спалня имаше легло с гол дюшек. В ъгъла беше поставена трикрака стойка за камера. Бош отвори дрешника. Беше

превърнат в апаратно помещение. Имаше видеокамери, архаични фотоапарати и полароиди, както и един лаптоп, а горните рафтове бяха пълни с дискове и видеокасети. На една лавица имаше три стари кутии за обувки. Бош свали едната и я отвори. Беше пълна със стари моментални снимки, повечето избелели, показващи множество различни млади жени и мъже, правещи орален секс на мъж, чието лице не се виждаше.

Бош остави кутията на мястото ѝ и затвори вратата на дрешника. Върна се в коридора. Банята беше мръсна като онази в 6 Б, но тук ваната имаше кафеникавочервен налеп. Явно в нея Харди беше отмивал кръвта. Излезе в коридора и провери килера. Беше празен, ако не се брои черен пластмасов куфар, висок около метър и четирийсет и с приблизителната форма на кегла за боулинг. В горната му част имаше дръжка. Бош я хвана и дръпна към себе си. Куфарът беше на колелца и той го изкара в коридора. Изглеждаше празен и Бош се запита дали не е бил предназначен за музикален инструмент.

Тогава видя, че на етикета на производителя отстрани пише „Голф+Го Системс“. Явно служеше за пренасяне на стикове за голф по игрищата. Положи го на килима и го отвори, като не пропусна да забележи, че двете закопчалки могат да се заключват. Куфарът беше празен, а в горната му част бяха пробити три дупки с неравни краища и с размерите на дребни монети.

Затвори куфара и го върна на мястото му, за да бъде открит там при официалното претърсване. Затвори вратата и слезе долу.

Беше по средата на стълбите, когато спря и се вкопчи в парапета. Малките дупки бяха за въздух. И куфарът можеше да побере дете или дребен възрастен. Нечовечността на всичко това внезапно го сграбчи за гърлото. Почти долавяше миризмата на кръв. Чуваше приглушените молби. Усети страданията, изпълнили това място.

Подпря се за момент на стената и се свлече на стълбите. Седна и се наведе напред с лакти на коленете. Беше се задъхал и се мъчеше да се успокои. Прокара пръсти през косата си и закри уста с длан.

Затвори очи и си спомни друг случай, когато беше на пропито със смърт място, в един тунел далеч от дома. Тогава беше още момче — уплашено момче, което се опитваше да овладее дишането си. Това беше ключът. Овладей дишането си и ще овладееш страха.

Остана така не повече от две минути, но имаше чувството, че е минала цяла нощ. Накрая дишането му се успокои и споменът за тунела избледня.

Телефонът му избръмча и го изтръгна от мрачния момент. Той го извади и погледна екрана. Беше Чу.

— Хари, добре ли си? Доста се бавиш.

— Всичко е наред. Идвам след малко.

— Добре ли сме?

Иначе казано — дали е открил онова, което им трябваше.

— Да, добре сме.

Прекъсна връзката и се обади на директния номер на Тим Марсия. Обясни му по заобиколен начин какво става.

— Ще ни трябват хора — каза Бош. — Ще има доста работа. Ще ни трябват също връзки с медиите и с местната полиция. Трябва да организираме команден пост, защото ще изкараме тук цяла седмица.

— Добре, заемам се — отвърна Марсия. — Ще говоря с лейтенанта и започваме мобилизацията. Май ще трябва да пратим всички.

— Няма да е зле.

— Добре ли си, Хари? Звучиш странно.

— Добре съм.

Каза му адреса, затвори и остана да седи още две минути. После се обади на мобилния на Кизмин Райдър.

— Хари, знам защо се обаждаш и мога да ти кажа, че всичко беше премислено много внимателно. Взе се решение, което е най-добро за управлението, и никога няма да говорим за него. Така е най-добре и за теб.

Тя говореше за материала в „Таймс“ — за Ървинг и таксиметровия франчайз. Този случай изглеждаше ужасно чужд на Бош. Чужд и безсмислен.

— Не се обаждам за това.

— А за какво? Звучиш особено.

— Добре съм. Току-що попаднах на нещо голямо и съм сигурен, че шефът ще иска да знае. Помниш ли случая „Манди Филипс“ в Уест Вали преди девет-десет години?

— Не, припомни ми.

— Тринайсетгодишна, отвлечена от МОЛ. Така и не я откриха, нямаше арестувани.

— Спипал си извършителя, така ли?

— Да, и това не е всичко. Знаеш ли какво е направил преди три години, когато си е вадил шофьорска книжка? Дал е адреса на момичето вместо своя.

Райдър не отговори — мъчеше се да проумее безочieto на престъпника.

— Радвам се, че си го пипнал — каза накрая.

— Манди не е единствената. В момента сме в Ориндж Каунти и изясняваме нещата. Оформя се нещо голямо. Този тип твърди, че е убил трийсет и седем души.

— Боже мой!

— Дрешникът му е пълен с камери, снимки и записи. Има видеокасети, Киз. Занимавал се е с това много време.

Знаеше, че рискува, като разказва на Райдър за откритието си, прескачайки разрешителното. Навремето бяха партньори, но здравата връзка помежду им вече беше износена. Въпреки това рискува. Като се изключеха политиката и висшият пилотаж, ако не можеше да се довери на нея, нямаше как да се довери на когото и да било.

— Каза ли на лейтенант Дювал за всичко това?

— Казах на камшика. Не всичко, но достатъчно. Мисля, че всички ще се изсипят вкупом.

— Добре, ще проверя и ще наблюдавам нещата. Не знам дали и шефът няма да ти дойде на гости. Със сигурност ще иска да се замеси. Може да се наложи да използваме театъра.

Сградата на Дирекцията на полицията имаше театрална зала на партера, която се използваше за връчване на награди, честване на събития и важни пресконференции. А по този случай се очертаваше голяма пресконференция.

— Добре, но това не е основната причина да ти се обадя.

— А каква е основната причина?

— Направи ли нещо по преместването на партньора ми от отдела?

— Ами, не. Бях малко заета сутринта.

— Добре. Не го прави. Забрави.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Както кажеш.

— Спомена и нещо друго. За пълните пет години. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

— Сигурна съм, че ще успея. Особено след този случай, работата изглежда опечена. Ще искат да си наоколо, Хари. На път си да се прочуеш.

— Не искам да се прочувам. Искам просто да работя по случаи.

— Разбирам те. Ще пусна предложение за пълни пет години.

— Благодаря, Киз. А сега май е по-добре да се заемам за работа. Има много за вършене тук.

— Успех, Хари. И се движи по курса.

Иначе казано, не нарушавай правилата. Случаят беше твърде голям и важен.

— Ясно.

— Хари?

— Да.

— Точно затова го правим. Заради такива като този тип. Чудовища като него не спират, докато ние не ги спрем. Това е благородна работа. Не го забравяй. Само си помисли колко хора си спасил току-що.

Бош кимна и си помисли за куфара за стикове. Знаеше, че никога няма да го забрави. Харди беше прав, че влизането в 6 А ще го промени завинаги.

— Не достатъчно — рече той.

Затвори и се замисли. Преди два дни не смяташе, че ще може да изкара последните трийсет и девет месеца от кариерата си. А сега искаше всичките пет години. Каквито и да бяха издънките му по случая „Ървинг“, сега разбираше, че мисията не е приключила. Винаги имаше мисия и винаги имаше работа за вършене. От неговия тип работа.

Точно затова го правим.

Бош кимна. Киз беше права.

Надигна се, като се опря на парапета, и заслиза по стълбите. Имаше нужда да се махне от къщата и да излезе на слънце.

По обед съдия Джордж Компаньони подписа разрешителното за обиск и ужасите от къща 6 А бяха официално и законно потвърдени от Бош, Чу и други детективи от „Неприключени следствия“. Чилтън Харди беше качен в една от колите и откаран в градския арест, за да бъде регистриран от детективи Бейкър и Кехое. Като водещи следователи, Бош и Чу останаха на местопрестъплението.

Скоро улицата пред двете долепени къщи, където Харди беше живял, представяйки се за баща си, и бе удовлетворявал ужасните си страсти, придоби циркова атмосфера, когато съобщенията за ужасните находки започнаха да привличат все повече и повече следователи и полицаи, криминалисти и журналисти от два окръга. Очертаваше се скоро малкият Лос Аламитос да привлече вниманието на целия свят, след като историята попаднеше във всички новинарски програми, интернет и кабелните телевизии.

Препирнята между двете ЛАПУ относно юрисдикцията беше уредена бързо — Лос Анджелис пое всички следователски аспекти по случая, а Лос Аламитос се нагърби с охраната и контрола върху тълпата и медиите. Това включваше спиране на движението в района и евакуирането на всички останали жители в жилищния комплекс от шест къщи, където бе живял и действал Харди. И двете страни се подготвиха за разследване на местопрестъплението, което вероятно щеше да продължи най-малко седмица. И двете страни доведоха официалните си говорители, за да поемат очакваната вълна репортери, камери и подвижни телевизионни станции, които щяха да се изсипят в доскоро тихия квартал.

Шефът на полицията и началникът на сектор „Грабежи и убийства“ разработиха следователски боен план, в който имаше най-малкото една изненада. Лейтенант Дювал, която ръководеше отдел „Неприключени следствия“, не беше поставена начело на представлението. Разследването, което несъмнено бележеше звезден момент за отдела ѝ, бе поверено на лейтенант Лари Гандъл, друг

началник-отдел от „Грабежи и убийства“, който имаше повече опит от нея и бе много по-оправен с медиите.

Бош нямаше възражения срещу този ход. Беше работил в екипа на Гандъл, преди да постъпи в „Неприключени следствия“, и двамата си пасваха добре. Гандъл беше от онези, които работеха със запретнати ръкави и вярваха на следователите си, а не се криеха зад затворени врати и спуснати щори.

Един от първите ходове на Гандъл бе да говори с Бош и Чу и да свика среща на всички следователи на местопрестъплението. Събраха се в тъмната предна стая на номер 6 А, след като Гандъл временно разкара криминалистите и фотографите на отдела.

— Слушай, народе — започна той. — Реших, че не бива да се събираме навън на слънце и свеж въздух. Стори ми се по-добре да бъдем тук, където е тъмно и вони на смърт. По всичко личи, че на това място са приключили живота си много хора, при това по ужасни начини. Били са измъчвани и убивани, и трябва да покажем уважението и почитта си към тях, като си свършим работата възможно най-добре. Няма да претрупваме нещата и да заобикаляме правила. Ще направим всичко както трябва. Не ми пука дали онзи тип в момента се вози в колата с Бейкър и Кехое и си казва и майчиното мляко. Ще представим случай, който ще е бетон отвсякъде. Даваме дума, че онова нищожество никога вече няма да види дневна светлина. И че пред него има само един път — към спринцовката. Нищо друго. Разбрахме ли се?

Някои от присъстващите кимнаха. Бош за първи път виждаше лейтенанта да произнася мотивираща реч като някакъв футболен треньор. Хареса му и си помисли, че е добър ход да се напомни на всички присъстващи колко високи са залозите в това разследване.

След това Гандъл разпредели задачите на отделните екипи. Голяма част от разследването в двете къщи щеше да е свързано със събиране на следствени улики, но в основата на случая несъмнено бяха видеозаписите, открити в дрешника на втората спалня, както и фотографиите по стените. Следователите от „Неприключени следствия“ трябваше да установят кои са жертвите, откъде са дошли и какво точно е станало с тях. Задачата беше невероятно мрачна и тежка. По-рано Чу беше пуснал един от дисковете от дрешника на компютъра си, за да могат да придобият представа какво има в огромната

колекция от записи. Видеоето показваше как Харди изнасилва и изтезва жена до такава степен, че след като махна кърпата от устата ѝ, тя започна да го умолява да я убие и да сложи край на мъченията ѝ. Последните кадри показваха задушената, но все още жива жена и Харди, който се обръща към обектива и се усмихва. Беше получил от нея онова, което искаше.

През всичките си години като ченге Бош не беше виждал нещо по-гнусно и ужасно. Само на този диск имаше картини, които нямаше да се заличат, и трябваше да се опита да ги скрие някъде дълбоко в съзнанието си. А имаше още десетки дискове и видеокасети, стотици фотографии. Всичко това трябваше да се прегледа, опише, каталогизира и включи като доказателство. Очертаваше се болезнена, изгаряща душата работа, която със сигурност щеше да остави от онези вътрешни белези, които носеха единствено разследващите убийства ченгета. Гандъл каза, че иска всички от екипа да обсъждат мъчителната си работа с психотерапевта от отдел „Поведенчески науки“. Всяко ченге знаеше, че мълчаливото понасяне на ужасите на работата е като нелекуван рак. Въпреки това мнозина смятаха търсенето на помощ за слабост. Никой не искаше да бъде слаб, независимо дали в очите на лошите, или в тези на другарите си.

След това Гандъл даде думата на водещите следователи, Бош и Чу, които бързо резюмираха стъпките, които ги бяха довели до Харди и двете долепени къщи.

Обсъдиха и двете страни на разследването, пред които бяха изправени. На едно ниво имаше нужда от скорост, а на друго — необходимост да действат внимателно и обмислено, за да бъдат сигурни, че са свършили работата си по възможно най-добрия начин.

По закон управлението бе длъжно да повдигне обвинение срещу Харди в рамките на четирийсет и осем часа след арестуването му. Той щеше да бъде изправен за първи път пред съдия в сряда сутринта. Ако дотогава нямаше обвинение, трябваше да го освободят.

— Като начало, ще повдигнем обвинение само по един случай — каза Бош. — Едно убийство, към което ще добавяме по-късно, когато сме готови с останалите. Затова в сряда започваме с Лили Прайс. Засега обвинението е несигурно, но това е най-доброто, с което разполагаме. Имаме ДНК съвпадение и макар материалът да не е от Харди, вероятно ще можем да докажем присъствието му на

местопрестъплението. Надеждата ни е между днес и сряда сутринта да открием снимка на Лили сред останалите.

Чу показва увеличена фотография на Лили Прайс, взета от първоначалното досие. Беше копие на снимка от училищния годишник. Лили се усмихваше, беше невинна и прекрасна. Ако откриеха нейна снимка сред сувенирите на Харди, нямаше да изглежда по същия начин.

— Става въпрос за убийство през осемдесет и девета, така че няма да я открием на дисковете, освен ако не се окаже, че Харди е започнал да прехвърля записите си от видеокасетите — каза Чу. — Това обаче е малко вероятно, тъй като не открихме необходимия за целта хардуер, а записите не са от онези, които могат да се пратят в някое студио.

— Ще трябва да прегледаме набързо всички фотографии — добави Бош. — Онези, които ще работят върху видеокасетите, също да внимават за нея. Ако я открием сред архивите, в сряда всичко ще бъде тип-топ.

След като Бош и Чу приключиха, Гандъл отново пое командването.

— Добре, народе — каза той. — Това е. Всички знаем какво трябва да правим, така че да действаме.

Групата започна да се разделя. Бош долавяше атмосферата на решителна целеустременост. Речите на Гандъл бяха свършили работа.

— А, и още нещо — каза Гандъл. — Нямаме крайни срокове в това разследване. Можем да работим колкото време ни е нужно по разпореждане директно от кабинета на началника.

Ако лейтенантът очакваше радостни възгласи или аплодисменти, щеше да остане разочарован. Нямаше особена реакция на добрата новина, че парите за разследването ще текат свободно. Извънредният труд беше хубаво нещо, което бе в недостиг през последната година. Никой обаче не мислеше много за финансовото обезщетение за работата по този случай. Бош знаеше, че всички присъстващи щяха да работят колкото часове е необходимо, независимо дали им се плаща или не.

Точно затова го правим.

Замисли се за думите на Киз Райдър. Всичко бе част от мисията и този случай го показваше недвусмислено.

На трите екипа детективи, занимаващи се с фотографиите и видеозаписите, им бяха нужни два часа да съберат всички материали от втората спалня и да ги подредят в кутиите за доказателства. Три необозначени коли ги откараха като в тържествена погребална процесия на север към Лос Анджелис и Дирекцията на полицията. Бош и Чу пътуваха в последната кола с три кутии със снимки на задната седалка. По пътя почти не разговаряха. Очакваше ги мрачна работа и мисълта за нея ги беше погълнала напълно.

Отделът за връзка с медиите бе съобщил на журналистите за пристигането на процесията и детективите внесоха кутиите в централата на полицията пред обективите на фотографи и оператори, наредени пред входа на сградата. Това не беше направено единствено с цел да се харесат на средствата за масова информация — то бе част от продължаващия опит медиите да бъдат използвани, за да набият в главите на обществеността (и на местните кандидати за съдебни заседатели), че Чилтън Харди е виновен за най-ужасни неща. Всичко бе част от сложните отношения, които винаги щяха да съществуват между полиция и журналисти.

И трите заседателни зали в сградата бяха отстъпени на т.нар. „Комисия Харди“. Бош и чу се настаняха в най-малката, тъй като тя нямаше видеоапаратура. Щяха да сортират фотографиите и не се нуждаеха от оборудване.

Харди не показваше никакъв ритъм или ред в подреждането на снимките. Стари и нови, те бяха нахвърляни в няколко кутии за обувки и прибори на рафта в дрешника. Върху тях нямаше нищо писано. Някои жертви бяха фотографирани неведнъж, но снимките им бяха разхвърляни в две или три различни.

Когато се заеха с тях, Бош и Чу се опитаха да ги групират по различни начини. На първо място трябваше да съберат заедно снимките на всяка жертва. След това се опитаха да определят

възрастта на фотографиите и да ги организират в хронологичен ред. Някои снимки имаха отбелязани дати и това помагаше, макар че нямаше начин да са сигурни дали използваният апарат е бил настроен правилно.

На повечето снимки човекът, сниман сам, с Харди или до тялото на мъж, вероятно на Харди, беше несъмнено жив. Най-често правеше секс, а в някои случаи се усмихваше направо към обектива. В други случаи снимките показваха човек, в чиито очи се четеше страх или болка.

Някои снимки попадаха в приоритетна категория. Те бяха на жертви с характерни бижута, татуировки или бенки по лицата. Тези белези можеха да помогнат на следователите да установят самоличността им по-късно.

От цялата тази работа Бош се чувстваше като празен отвътре. Очите на жертвите бяха най-трудни. Толкова много хора гледаха към обектива със съзнанието, че няма да живеят още дълго. Погледите им докосваха дълбокия кладенец на безпомощна ярост у Бош. Години наред Харди беше оставял кървава диря след себе си, но никой не я беше видял. А сега трябваше да правят погребални клади от фотографии.

По едно време на вратата се почука и на прага се появи Теди Бейкър с папка в ръка.

— Реших, че ще искате да видите това — каза тя. — Направена е в градския арест по време на регистрирането.

Бейкър отвори папката и постави голяма снимка на масата. На нея се виждаше мъжки гръб. От едната лопатка до другата имаше изображение на гробище с черни кръстове. Някои бяха стари и избледнели, други бяха рязко очертани и изглеждаха нови. Под картината с черни курсивни букви беше написано *Vene Decessit*.

Бош и преди беше виждал подобни татуировки, но те обикновено бяха на гангстери, които следяха броя на жертвите след близките си. Това беше нещо ново, но не и изненадващо. Не будеше изненада и фактът, че Харди бе намерил татуист, който явно не беше сметнал гробището за достатъчно подозрително, че да сигнализира властите.

— Това е вашето момче — рече Бейкър.

— Преброи ли кръстовете? — попита Бош.

— Да. Трийсет и седем са.

Нито Бош, нито някой друг ѝ беше казал, че жертвите на Харди са трийсет и седем — според собствените му твърдения. Бош го беше споделил единствено с Киз Райдър.

Той прокара пръст под думите по гърба на Харди.

— Да — каза Бейкър. — Проверихме в Гугъл. На латински е. Означава „Умрели добре“.

Бош кимна.

— Чудно — обади се партньорът му. — Този тип съвсем се прецака.

— Можем ли да добавим снимката към сбирката? — попита Бош.

— Ваша е.

Бош остави снимката в края на масата. Смяташе да я включи към веществените доказателства, които щеше да представи на окръжния прокурор.

— Добре. Благодаря, Теди — каза той. Искаше да се заеме отново с фотографиите. Трябваше да намери Лили.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Бейкър. — Гандъл не ни даде нищичко. Далеч от очите, далеч от сърцето, както се казва.

Тя и Кехое отвеждаха Харди в градския арест, когато Гандъл беше разпределил работата на останалите. Случаят бързо се превръщаше в един от онези, в които всеки иска да участва.

— Мисля, че ще се справим, Теди — побърза да каже Бош, преди партньорът му да я е поканил. — Може би останалите ще имат нужда от помощ с видеозаписите.

— Добре, благодаря. Ще им се обадя.

По тона ѝ личеше, че го смята за себичен пуяк — или поне той го интерпретира по този начин. Теди тръгна към вратата, но спря и се обърна към тях.

— Знаете ли кое е най-шантавото дотук?

— Кое? — поинтересува се Бош.

— Липсата на трупове. В къщата откриха ДНК. Но къде са телата? Къде ги е скрил?

— Някои са били намерени — отвърна Бош. — Като тялото на Лили Прайс. Други са били скрити. Това е последната му надежда. Когато приключим с всичко това, телата ще са единственото, което ще

може да ни предложи. Той издава къде са, ние се отказваме от искането за смъртно наказание.

— Мислиш ли, че окръжният прокурор ще се върже?

— Надявам се, че не.

Тя излезе от стаята и Бош отново насочи вниманието си към фотографиите.

— Хари, какво става? — попита Чу. — Имаме да прегледаме още хиляда снимки.

— Знаем — отговори Бош.

— Тогава защо да не я използваме? Тя и Кехое работят в „Неприключени следствия“. Просто искат да помогнат с нещо.

— Не знам. Просто си мисля, че ако Лили Прайс е някъде тук, трябва ние да я открием. Нали разбираш какво имам предвид?

— Май да.

Бош омекна.

— Иди я намери. Върни я.

— Не, всичко е наред. Разбирам.

Продължиха мълчаливо да сортират и подреждат снимките. Толкова мрачна работа, с толкова много жертви. Ако не на убийство или изнасилване, то на манипулирането и на безчовечността на Харди. Бош трябваше да си признае, че има и друга причина да не иска помощта на Теди Бейкър. Нямахше значение, че тя е опитен следовател, виждал и най-долните страни на живота. Нямахше значение и това, че Харди беше хищник, чиято цел бе слабостта, независимо дали жертвата е мъж или жена. Бош никога не би могъл да преглежда снимките в присъствието на жена. Просто така беше устроен.

Двайсетина минути по-късно той забеляза, че Чу спира рутинните си движения — вземане на снимка, разглеждане, обмисляне и поставяне в съответната купчина. Погледна към него. Чу се взираше в моментална снимка.

— Хари, май...

Бош взе снимката и я погледна. Беше на младо момиче, легнало върху мръсно одеяло. Очите ѝ бяха затворени и бе невъзможно да се определи дали е жива или мъртва. Фотографията беше избеляла от времето. Бош я вдигна заедно със снимката на усмихнатата Лили Прайс, направена осемнайсет месеца преди смъртта ѝ.

— Мислиш ли? — попита Чу.

Бош не отговори. Продължаваше да мести поглед от едната снимка на другата, като сравняваше отделни детайли. Чу му подаде лупата, която бе взел от кабинката и която не бяха използвали досега. Бош постави двете фотографии на масата и ги заразглежда през увеличителното стъкло. Накрая кимна.

— Мисля, че е тя. Трябва я дадем за цифров анализ и да видим какво ще кажат.

Чу стовари юмрук върху масата.

— Пипнахме го, Хари. Пипнахме го!

Бош остави лупата и се облегна назад.

— Да — рече той. — Май наистина го пипнахме.

После се наведе напред и посочи купчините снимки, които чакаха да бъдат проверени.

— Да продължаваме.

— Мислиш, че има и още? — попита Чу.

— Кой знае? Може би. Но трябва да се опитаме да намерим и още някого.

— Кого?

— Клейтън Пел. Той каза, че Харди е снимал и него. Ако е запазил снимката, трябва да е някъде тук.

Бош събра кураж, пое дъх и набра числата. Дори не беше сигурен дали телефонният номер е същият след толкова много години. Погледна часовниците на стената и отново пресметна. Охайо беше с три часа напред. Вече бе сравнително късно, но имаше вероятност да са още будни.

На третото позвъняване отговори женски глас.

— Госпожа Прайс? — попита Бош.

— Да, с кого разговарям?

Гласът ѝ беше напрегнат и Бош предположи, че телефонът ѝ е показал повикващия номер. Знаеше, че я търсят от полицията. През времето и пространството.

— Госпожо Прайс, аз съм детектив Бош от полицейското управление на Лос Анджелис. Обаждам се, тъй като има нови разкрития във връзка с разследването на смъртта на дъщеря ви. Трябва да говоря с вас.

Чу я как рязко си поема дъх. После тя сложи длан на микрофона и каза нещо на някого. Бош не успя да различи думите.

— Госпожо Прайс?

— Да. Извинете. Казах на съпруга ми. Бащата на Лили. Той се качи горе да използва другия телефон.

— Добре, можем да изчакаме...

— Да не би да става дума за онова, което показват по телевизията? Гледахме „Фокс“ и нямаше начин да не се запитам дали онзи Чил не е човекът, който ни отне Лили.

Разплака се, преди да довърши изречението.

— Госпожо Прайс, може ли...

Чу се прещракване и в разговора се включи и съпругът.

— Бил Прайс е на телефона.

— Господин Прайс, аз съм Хари Бош, детектив от ЛАПУ. Трябва да ви съобщя за развитието на разследването на смъртта на дъщеря ви.

— Лили — каза господин Прайс.

— Да, сър, на дъщеря ви Лили. Работя в отдел „Неприключени следствия“, който се занимава със стари убийства. Миналата седмица получихме нови данни по случая. ДНК проба от кръв, открита върху тялото на Лили, беше свързана с мъж на име Чилтън Харди. Кръвта не е негова, а на човек, който е познавал Харди и може да го свърже с престъплението. Обаждам се да ви кажа, че днес арестувахме Чилтън Харди и ще го обвиним в убийството на дъщеря ви.

От другата страна се чуваше единствено плачът на госпожа Прайс.

— На този етап няма какво повече да ви кажа — най-сетне рече Бош. — Разследването продължава и ще ви държа в течение за развитието му, докато не се стигне до обвинението. След като се разбере, че заподозреният е обвинен в убийството на дъщеря ви, най-вероятно ще започнат да ви търсят от медиите. От вас зависи дали ще говорите с тях. Имате ли някакви въпроси към мен?

Бош се опита да си ги представи в дома им в Дейтън. На различни етажи, свързани по телефона с човек, когото никога не са виждали. Преди двацет и две години бяха изпратили дъщеря си в колеж в Лос Анджелис. За да не се върне никога повече.

— Аз имам въпрос — рече госпожа Прайс. — Момент, моля.

Бош чу как тя оставя слушалката и плаче. Накрая заговори съпругът ѝ:

— Детектив, благодаря ви, че не сте забравили за дъщеря ни. Сега ще затворя, за да сляза долу при жена си.

— Разбирам, сър. Сигурен съм, че скоро ще поговорим отново. Дочуване.

Госпожа Прайс вече се бе взела в ръце и попита:

— По новините казаха, че полицията преглежда снимки и видеозаписи на жертвите. Няма да ги покажат по телевизията, нали? Нали няма да покажат Лили?

Бош затвори очи и притисна телефона до ухото си.

— Не, госпожо, това няма да се случи. Снимките са доказателствен материал и няма да бъдат публикувани. Може да дойде момент, когато да бъдат използвани в съда. Но ако това стане, обвинението ще обсъди въпроса с вас. Или аз ще го направя. Ще ви държим в течение за всичко. Бъдете сигурна.

— Добре, детектив. Благодаря ви. Знаете ли, никога не съм помисляла, че този ден ще настъпи.

— Да, госпожо, наистина мина много време.

— Имате ли деца, детектив?

— Дъщеря.

— Дръжте я близо до себе си.

— Да, госпожо. Ще го направя. Скоро ще ви се обадя отново.

Бош затвори.

— Как мина?

Той се завъртя на стола си. Не беше усетил кога Чу се е върнал в кабинката.

— Горедолу като всеки друг път — каза той. — Още две жертви...

— Да. Къде са те?

— В Дейтън. Какво става с другите?

— Всички се канят да си вървят. Мисля, че са видели предостатъчно за днес. Наистина е ужасно.

Бош кимна и отново погледна часовника на стената. Денят бе дълъг, почти дванайсет часа за него. Чу говореше за другите екипи, които работеха по разследването и през последните шест часа бяха преглеждали видеозаписите с изтезанията и убийствата.

— И аз смятам да си тръгна, Хари, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. Аз също трябва да се прибирам.

— Мисля, че сме в добра форма за утре, нали?

В девет сутринта имаха среща с окръжния прокурор, за да изложат случая и да поискат повдигане на обвинение срещу Харди за убийството на Лили Прайс. Бош се завъртя и постави ръка върху дебелия папка с докладите, които щяха да дадат на прокурора. Така наречения пакет.

— Да — рече той. — Мисля, че сме готови.

— А, добре тогава, аз се махам. Ще се видим сутринта. Тук ли ще се срещнем?

— Да.

Чу си падаше по раниците. Метна нещата си през рамо и понечи да излезе.

— Хей, Дейвид — каза Бош. — Преди да си тръгнеш...

Чу се обърна и се облегна на стената на кабинката.

— Да?

— Исках просто да ти кажа, че днес се справи добре. Ние се справихме добре, като партньори.

Чу кимна.

— Благодаря, Хари.

— Така че забравяме за онези неща от преди, нали? Започваме отново.

— Нали ти казах, че ще се реванширам.

— Да, а сега си върви... ще се видим утре.

— До скоро, Хари.

Чу си тръгна щастлив. Бош забеляза за момент изпълнения му с очакване поглед. Може би една бира или хапване щяха да заздравят партньорството им още повече, но Хари искаше да се прибере у дома. Смяташе да направи точно онова, което му беше заръчала госпожа Прайс.

Новата сграда на Дирекцията на полицията струваше почти половин милиард долара и десетте ѝ етажа варовик и стъкло заемаха площ от близо петдесет хиляди квадратни метра, но си нямаше снекбар, а паркингът беше достъпен единствено за привилегированата шепа високопоставени клечки. Като детектив, Бош не влизаше в това число, а паркирането в подземния гараж на сградата се заплащаше. Таксата се удържаше от месечната му заплата. Отказа се, защото още можеше да паркира безплатно на старата „въртележка“ — ръждясащото стоманено съоръжение на три преки по-надолу, зад Паркър Сентър, старата централа на полицията.

Нямаше нищо против да изминава това разстояние преди и след работа. Маршрутът му минаваше през административния център и ходенето му помагаше да се подготви за работния ден или да се разсее след края му.

Тъкмо пресичаше главната улица зад Градския съвет, когато една черна лимузина се плъзна безшумно покрай автобусната спирка и спря на пет метра пред него.

Бош видя, че задното стъкло се плъзга надолу, но се направи, че не е забелязал, и продължи да върви, загледан право пред себе си.

— Детектив Бош.

Бош се обърна и видя лицето на Ървин Ървинг в рамката на прозореца на линкълна.

— Не мисля, че имаме какво да си кажем, съветник.

Продължи да върви и колата запълзя успоредно с него. Бош може и да не искаше да говори с Ървинг, но Ървинг определено искаше да разговаря с него.

— За недосегаем ли се мислиш, Бош?

Бош махна пренебрежително с ръка.

— Да не си въобразяваш, че големият ти удар те прави недосегаем? Не си такъв. Никой не е.

На Бош му писна. Рязко смени посоката към колата. Ървинг се дръпна назад, когато той постави ръце върху рамката и се наведе през прозореца. Колата бавно спря. Ървинг беше сам на задната седалка.

— Нямам нищо общо с историята във вчерашния вестник, ясно? И не се смятам за недосегаем. Никак даже. Просто си върша работата, това е.

— Издъни се, ето какво направи.

— Изобщо не съм се дънил. Казах ви, че нямам нищо общо. Ако имате проблем, идете да говорите с началника.

— Не говоря за статията във вестника. Изобщо не ми пука за шибания „Лос Анджелис Таймс“. Майната им. Говоря за теб. Ти се издъни, Бош. Разчитах на теб, а ти се издъни.

Бош кимна и приклепна, все така пъхнал глава през прозореца.

— Всъщност разследването ми е изрядно и двамата го знаем много добре. Синът ви е скочил сам и вие знаете по-добре от всеки друг защо го е направил. Единствената загадка е защо настоявахте аз да се заема със случая. Познавате ме. Не лъжа и не потулвам неща.

— Глупак. Точно затова настоявах за теб. Знаех, че ако имат и най-малък шанс, ще използват случая срещу мен, и си помислих, че ти си достатъчно порядъчен, за да се изправиш срещу това. Изобщо не си давах сметка, че си заровил нос толкова дълбоко в задника на бившия си партньор, че не можеш да видиш номера, който кроеше.

Бош се разсмя и се изправи, клатейки глава.

— Бива ви, съветник. Праведен гняв, умело използване на неприличен език, посяване на семената на недоверието и параноята. Като едното нищо ще убедите някого с всичко това. Но не и мен. Синът

ви е скочил и това е всичко. Съчувствам на вас и на жена му. Но най-много съчувствам на сина му. Той не заслужава това.

Ървинг се опитваше да овладее яростта си.

— Имам нещо за теб, Бош — каза той и се обърна да вземе нещо.

Бош за миг си помисли, че съветникът ще насочи пистолет към него. Че егото и арогантността му са толкова големи, че може да стигне дотам и да вярва, че ще му се размине.

Но когато се обърна, Ървинг държеше някакъв лист. Подаде го през прозореца.

— Какво е това? — попита Бош.

— Истината — отвърна Ървинг. — Вземи я.

Бош грабна документа от ръката му и го погледна. Беше фотокопие на телефонно съобщение от 24 май, адресирано до някой си Тони. Имаше телефонен номер с код 323, а отдолу на ръка беше написано: *Глория Уолдрон се оплаква, че снощи е взела такси на „Б & У“ от „Мусо-Франк“ и че шофьорът бил видимо пиян. Накарала го да спре, за да слезе. В купето миришело на алкохол и т.н. Моля, позвъни ѝ за повече подробности.*

Бош вдигна очи от фотокопието и погледна Ървинг.

— И какво да правя с това? Може да сте го написали и днес сутринта.

— Бих могъл, но не съм.

— И какво ще стане, ако се обадя на този номер? Въпросната Глория Уолдрон ще се закълне, че се е оплакала и че след това вие сте споменали за случая на Боби Мейсън по време на партито на Чад? Това не ви измива, съветник.

— Знам. С това е свършено. Обаче сътрудникът ми за връзка с избирателите Тони Есперанте си спомня, че ѝ се е обадил и я е разпитал за подробности. И аз ги съобщих на Мейсън. Номерът обаче вече е закрит. И виж датата, детектив.

— Видях я. Двайсет и четвърти май. Какво толкова?

— Двайсет и четвърти май е било вторник. Тя каза, че е взела таксито от „Мусо“ предишната вечер.

Бош кимна.

— В понеделник „Мусо“ не работи — каза той. — Обаждането — ако е имало такова — е фалшиво.

— Точно така.

— Да не се опитвате да ми кажете, че ви е скроен номер, съветник? От собствения ви син? Че невинно сте предали информацията на Мейсън, без да знаете, че сте манипулиран от сина си?

— Не от сина ми, а от някой друг.

Бош вдигна фотокопието.

— И това ли е вашето доказателство?

— Не ми е нужно доказателство. Просто знам. А сега и ти знаеш. Бил съм използван от някой, на когото имам доверие. Признавам го. Но същото се отнася и за теб. Горے на десетия етаж. Осигурил си им оръжие. Използвали са те, за да се доберат до мен.

— Това е вашата гледна точка.

— Не, това е истината. И някой ден ще го разбереш. Някой ден ще стигнат до теб и ще разбереш. Само гледай.

Бош му подаде листа, но Ървинг не го взе.

— Задръж го. Ти си детективът.

Съветникът се обърна, каза нещо на шофьора и лимузината потегли. Бош гледаше как затъмненото стъкло се вдига, докато колата се включва в натоварения трафик. Остана дълго на мястото си, обмисляйки чутото. Накрая сгъна фотокопието и го прибра в джоба си.

Беше почти 11:30, когато Бош и Чу пристигнаха в „Буена Виста“. Бош се беше обадил предварително и бе разговарял с Ана Стоун. Тя му каза, че Клейтън Пел трябва да отиде на работа по обед, но се съгласи да го задържи в центъра до пристигането им.

На портала ги пуснаха веднага. Стоун излезе да ги посрещне на входа. Беше малко неловко, защото Бош бе дошъл с партньора си и посещението бе по работа. Той протегна ръка и се здрависаха. Чу направи същото.

— Добре, приготвили сме една от стаите, ако нямате нищо против.

— Идеално — отвърна Бош.

Предишната вечер бяха разговаряли по телефона повече от час. Говориха късно, след като дъщеря му си легна. Бош беше прекалено възбуден от събитията през деня, за да заспи. Звънна на Ана и седя на бюрото с телефона почти до полунощ. Разговаряха за много неща, но най-вече за случая „Харди“. Сега тя бе по-информирана от всеки, който беше гледал новините или чел „Лос Анджелис Таймс“.

Ана ги въведе в малка стая с два фотьойла и канапе.

— Ще ида да го извикам — каза тя. — Аз трябва ли да присъствам?

Бош кимна.

— Ако това ще го накара да се чувства по-удобно и ще го убеди да подпише документа.

— Ще го питам.

Тя ги остави и Чу погледна Бош въпросително.

— Когато го посетих миналата седмица, той се съгласи да говори с мен само ако и тя присъства — обясни Бош. — Има й доверие, но не вярва на ченгета.

— Ясно. Между другото, Хари, тя май си пада по теб.

— Какви ги говориш?

— Начинът, по който те гледа с тази нейна усмивка. Просто казвам. Ако я искаш, твой е.

Бош кимна.

— Ще го имам предвид.

Седна на канапето, а Чу се настани в единия фотьойл. Закачаха мълчаливо. По-рано сутринта бяха прекарали два часа в Градската прокуратура, за да представят обвинителните материали. Прокурорът се казваше Оскар Бенитес Бош и преди му беше предавал случаи. Бенитес бе добър, умен и предпазлив юрист, който поемаше поголемите престъпления. Работата му беше да се увери, че полицията разполага с достатъчно доказателства, преди да повдигне обвинението. Не беше балама и това бе едно от нещата, които Бош харесваше у него.

Пакетът беше приет добре от Бенитес. Поиска изясняването или формализирането само на някои неща. Едното беше участието на Клейтън Пел в обвинението срещу Чилтън Харди. Бош и Чу бяха дошли в центъра, за да са сигурни, че тази част от случая е на твърда основа. Когато научи за миналото на Пел, Бенитес изрази загриженост за ролята му като ключов свидетел и дали няма да се опита да изкопчи нещо от обвинението, да манипулира другата страна и да бъде склонен да смени показанията си. Взе стратегическото решение да запише официално Пел, което означаваше, че трябваше да го накарат да подпише заявление. Това се правеше рядко, тъй като заявлението не само бетонираше показанията, но и ставаше достояние на защитата при предварителното представяне на доказателствата.

След няколко минути Стоун се върна с Клейтън Пел. Бош му посочи свободния фотьойл.

— Как си, Клейтън? Защо не седнеш? Предполагам, че помниш партньора ми, детектив Чу.

Чу и Пел си кимнаха, а Бош погледна към Стоун, сякаш я питаше дали ще остане.

— Клейтън би искал да присъствам — рече тя.

— Нищо против. Може да си поделим канапето.

След като всички се настаниха, Бош сложи куфарчето в скута си, отвори го и заговори, докато вадеше папката.

— Клейтън, успя ли да видиш новините от снощи?

— Разбира се. Май сте пипнали вашия човек.

Беше свил крака под себе си. Бе толкова дребен, че приличаше на дете в големия фотьойл.

— Вчера арестувахме Чилтън Харди за убийството, за което ти казах миналата седмица.

— Да, страхотно. А арестувахте ли го и заради онова, което стори на мен?

Бош очакваше този въпрос.

— Е, надяваме се да повдигнем още обвинения срещу него. Точно затова сме тук. Нуждаем се от помощта ти.

— И както казах миналата седмица, какво ще получи срещу това?

— Ами, както казах миналата седмица, ще помогнеш онзи да си понесе наказанието. Твоят мъчител. Може дори да се изправиш срещу него в съда, ако прокурорът поиска да се явиш като свидетел.

Бош отвори папката.

— Сутринта с партньора ми бяхме в прокуратурата, за да представим материалите срещу Харди за убийството на Лили Прайс. Имаме добри, солидни доказателства и в хода на разследването нещата ще стават още по-добри. Прокурорът смята да повдигне обвинение в убийство още днес. Казахме му за твоята роля, как кръвта ти се е оказала върху жертвата и...

— Каква роля? — извреця Пел. — Казах ви, че не бях там, а вие сте казали на прокурора, че съм имал роля в това?

Бош пусна папката върху куфарчето си и вдигна ръце, за да го успокои.

— Чакай, Клейтън, изобщо не сме правили това. Лошо се изразих, трябва да ме оставиш да довърша. Всъщност го запознахме със случая. Казахме му какво знаем, какви са доказателствата и как според нас всичко се връзва, разбираш ли? Казахме му, че кръвта ти е била открита върху жертвата, но че ти изобщо не си бил там. И не само това, а и че по онова време си бил хлапе и няма начин да си замесен. Той знае, че ти също си бил жертва на този тип.

Пел не отговори. Обърна се странично във фотьойла, както беше направил предишната седмица.

— Клейтън — каза Стоун. — Моля те, слушай внимателно. Важно е.

— Трябва да ходя на работа.

— Няма да закъснееш, ако слушаш и не прекъсваш. Това е много важно. Не само за случая, но и за теб. Моля те, обърни се и слушай.

Пел неохотно се обърна към Бош.

— Добре, добре, слушам.

— Хубаво, Клейтън, ще говоря направо. Има само едно престъпление, за което няма ограничение за давност. Знаеш ли какво означава това?

— Означава, че не могат да те съдят, след като мине определено време от извършването му. За сексуални престъпления обикновено е три години.

Бош си даде сметка, че Пел е доста наясно със системата. Може би в затвора се беше запознал със законите на Калифорния заради собствените си престъпления. Това беше мрачно напомняне, че сприхавият дребосък срещу него е опасен хищник, а хищниците винаги познаваха територията, в която ловуват.

Давността за повечето сексуални престъпления беше три години. Пел обаче грешеше. Имаше изключения в зависимост от типа на извършеното престъпление и възрастта на жертвата. Прокуратурата трябваше да изкаже мнение дали Харди може да бъде преследван за престъпленията си срещу Пел. Бош смяташе, че вероятно е прекалено късно. Още преди години Пел беше разказал историята си на затворническите психолози, но никой не си беше направил труда да започне разследване. Бош беше сигурен, че с живота на Харди като хищник е свършено и че той ще плати най-малко за някои от престъпленията си. Но вероятно никога нямаше да отговаря за онова, което бе сторил на Клейтън Пел.

— В общи линии си прав — рече Бош. — Обикновено давността е три години. В такъв случай сигурно се досещаш какъв е отговорът на собствения ти въпрос. Не мисля, че Харди ще бъде преследван за онова, което е направил с теб, Клейтън. Но това няма значение, защото можеш да изиграеш важна роля в обвинението за убийство. Казахме на прокурора, че кръвта върху Лили Прайс е твоя и че можеш да разкажеш на съдебните заседатели как се е озовала там. Ще можеш да свидетелстваш за онова, което ти е сторил той — за сексуалния и физическия тормоз. Ще осигуриш така нареченото свързващо свидетелстване, Клейтън. Ще ни помогнеш да изградим връзка между намерената върху момичето ДНК и Чилтън Харди.

Бош отново взе папката.

— Едно от нещата, от които се нуждае прокурорът в момента, е подписано от теб заявление, в което се излагат фактите около отношенията ти с Харди. Тази сутрин с партньора ми написахме това въз основа на бележките ми от миналата седмица. Искам да го прочетеш и ако всичко е вярно, да подпишеш, а ние ще се погрижим Харди да прекара остатъка от живота си в килия за смъртник.

Бош му подаде документа, но Пел махна с ръка.

— Защо просто не ми го прочетете на глас?

Бош осъзна, че Пел вероятно не може да чете. В досието му не се споменаваше да е ходил редовно на училище и със сигурност не беше образован у дома.

Бош зачете дългия страница и половина документ, който твърдо следваше принципа, че по-малкото е повече. Накратко се описваше признанието на Пел, че е живял в дома на Харди по времето, когато е била убита Лили Прайс, и през този период с него е било злоупотребявано сексуално и физически. Физическият тормоз беше описан като побои с колан и се казваше, че Пел често е бил пребиван толкова жестоко, че е получавал кръвящи рани по гърба.

Показанията описваха също и идентифицирането на Харди на фотографиите, както и точното разпознаване на сградата, в която Пел беше живял с него в края на осемдесетте.

— Долуподписаният потвърждава тези факти и ги смята за вярно и точно описание на отношенията му с Чилтън Арън Харди-младши през хиляда деветстотин осемдесет и девета — завърши Бош. — Това е.

Погледна към Пел, който кимаше, сякаш в знак на съгласие.

— Добре ли е? — подкани го Бош.

— Да, добро е — отвърна Пел. — Но вътре се споменава, че Чил ме е снимал как съм му налапал патлака.

— Е, не точно с тези думи, но...

— Това задължително ли трябва да го има?

— Мисля, че да, Клейтън. Защото открихме снимката, за която ни разказа. В кутия за обувки. И искаме това да фигурира в показанията ти, защото снимката короборира казаното от теб.

— Не знам какво означава това.

— „Короборира“ ли? Означава, че потвърждава разказа ти. Доказва го. Ти казваш, че той е направил това с теб, а снимката го доказва.

— Значи хората ще видят снимката?

— Много малко хора ще я видят. Няма да бъде давана на медиите. Тя е просто елемент, който помага на обвинението.

— Освен това — намеси се Стоун — няма от какво да се срамуваш, Клей. Ти си бил дете. А той — възрастен. Ти си бил под властта и контрола му. Той те е превърнал в своя жертва, а ти не си могъл да сториш нищо.

Пел кимна — повече на себе си, отколкото на Стоун.

— Искаш ли да подпишеш показанията? — попита Бош.

Решителният момент беше настъпил.

— Ще го подпиша, но после какво ще стане?

— Ще го занесем на прокурора и ще бъде добавен към материалите, подкрепящи обвинението, което той ще напише днес следобед.

— Не, имам предвид с него. Какво ще стане с Чил?

Бош кимна. Вече разбираше.

— В момента се намира в градския арест, без право да бъде пуснат под гаранция. Ако прокуратурата повдигне обвинението днес, утре сутринта ще бъде изправен пред съда. Вероятно ще има и изслушване за гаранция.

— Ще го пуснат под гаранция?

— Не, не съм казвал това. Той има право да иска пускане под гаранция. Всеки има право. Но не е нужно да се безпокоиш, никъде няма да ходи. Оттук нататък Харди ще гледа света само през решетки.

— Мога ли да отида на делото и да говоря със съдията?

Бош го погледна. Разбра искането, но въпреки това остана изненадан.

— Мисля, че няма да е разумно, Клейтън. Ти си потенциален свидетел. Ако искаш, ще питам в прокуратурата, но мисля, че ще откажат. Сигурно ще предпочетат да те държат настрана и да те призоват по време на самия процес. Няма да допуснат да седиш в съдебната зала, особено когато Харди е там.

— Добре. Просто реших да попитам.

— Разбира се.

Бош посочи куфарчето със свидетелските показания.

— Искаш ли да го подпишеш върху това? Нямаме друга равна повърхност.

— Да.

Дребният мъж скочи от фотьойла и отиде при Бош. Хари бръкна в джоба си и му подаде химикалка. Пел се наведе и приближи химикалката към документа. Лицето му беше толкова близо до Бош, че когато заговори, Хари усети горещия му дъх.

— Знаете какво трябва да направят с този тип, нали?

— С Харди ли?

— Да, с Харди.

— Какво трябва да направят?

— Да го обесят за топките заради онова, което е направил на момичето, на мен и на останалите. Снощи гледах новините. Зная какво е сторил. Трябва да го заровят на три метра с гъза нагоре. А вместо това го показват в „Шейсет минути“ и го правят звезда.

Бош поклати глава. Пел правеше доста големи скокове.

— Не съм сигурен какво имаш предвид под звезда, но аз лично смятам, че обвинението ще поиска смъртна присъда и ще я получи.

Пел се разсмя презрително.

— Това е шибана подигравка. Щом има смъртно наказание, то трябва да се прилага. А не да се танцува около него двацет години.

Този път Бош кимна в знак на съгласие, но не каза нищо. Пел надраска името си върху документа и върна химикалката на Бош. Когато Хари я взе, Пел я задържа и двамата се спогледаха за момент.

— И на вас не ви харесва това — прошепна Клейтън. — Нали, детектив Бош?

Най-сетне пусна химикалката, Бош я прибра във вътрешния си джоб и отвърна:

— Не. Не ми харесва.

Пел се дръпна назад и с това всичко приключи.

Пет минути по-късно Бош и Чу излизаха през портала, когато Бош внезапно спря. Чу се обърна и го погледна. Бош му подхвърли ключовете на колата и каза:

— Запали двигателя. Забравих си химикалката.

Върна се в кабинета на Ана Стоун. Тя сякаш го очакваше. Стоеше в приемната.

— Влезте, детектив.

Върнаха се в стаята и тя затвори вратата. После се обърна и първата ѝ работа беше да го целуне. Бош се смути.

— Какво има? — попита тя.

— Не знам — отвърна той. — Май не бива да смесваме така нещата.

— Добре. Извинявай. Но ти се върна... точно както си мислех.

— Да, ами...

Той се усмихна. Беше го хванала.

— Виж, как си утре вечер? — попита Бош. — След повдигането на обвинението. Странно звучи, че искам да го отпразнувам, но когато спипаш някого... се чувстваш добре, нали разбираш?

— Мисля, че да. Ще се видим утре вечер.

Бош си тръгна. Чу беше спрял колата точно отпред и Хари седна до него.

— Е, взе ли ѝ телефона? — поинтересува се Чу.

— Я карай — отвърна Бош.

В сряда сутринта Бош и Чу решиха да отидат в съда, за да видят първата стъпка в съдебния процес срещу Чилтън Харди. Макар присъствието им да не бе необходимо при първото явяване на Харди пред съда за повдигане на обвинението в убийство, те искаха да бъдат там. Рядко се случваше следовател да пипне някое от истинските чудовища на този свят, а Харди беше такова чудовище. Искаха да го видят окован и изкаран на показ пред Народа.

Бош беше проверил в градския арест и знаеше, че Харди е в автобуса, превозващ бели затворници. Той бе вторият, който трябваше да излезе по график. Това означаваше, че появата му в съда ще се състои най-рано в десет сутринта. Хари имаше време да си изпие кафето и да прегледа статиите за разследването в сутрешните вестници.

Телефоните в кабинката звъняха, без да бъдат вдигани, журналисти и продуценти оставяха съобщения и търсеха коментари или специален достъп до продължаващото разследване. Бош реши да се махне от шумотевицата и тръгна към съда. Докато с Чу обличаха саката си (без да се наговарят, бяха дошли на работа с най-добрите си костюми), Хари усети погледите на всички в помещението върху себе си. Спря при бюрото на Тим Марсия и му каза къде отиват. Добави, че ще се върнат веднага след изправянето на Харди пред съда, освен ако натовареният с делото прокурор не иска да разговаря с тях.

— Кой ще води делото? — поинтересува се Марсия.

— Маги Макферсън — отвърна Бош.

— Маги Страшната? Мислех, че е в Долината.

— Беше. Сега се занимава с тежките престъпления. Кое то е добре дошло за нас.

Марсия се съгласи.

Слязоха с асансьора. Пред сградата дебнеха репортери. Някои разпознаха Бош и се вдигна врява. Той мина покрай тях без коментари

и с Чу излязоха на тротоара. Пресякоха Първа и Бош посочи монолитната сграда на „Таймс“.

— Кажи на гаджето си, че се е справила много добре с днешната си статия.

— Казах ти, не ми е никакво гадже — запротестира Чу. — Направих грешка с нея и я поправих. Не съм чел статията, но до каквото и да се е добрала, било е без моята помощ.

Бош кимна и реши най-сетне да го остави на мира. Случката с журналистката беше минало.

— А твоята приятелка как е? — подразни го Чу.

— Моята приятелка? Веднага щом се запозная с нея, ще я питам и ще ти кажа.

— Стига, Хари. Трябва да действаш. Видях я как те гледа, човече.

— Не беше ли ти онзи, който се оклепа здравата, като позволи работните отношения да се превърнат в нещо повече?

— Твоето положение е съвсем различно.

Телефонът на Бош избръмча. Извади го и погледна екрана. Говорим за вълка, а той — в кошарата. Обаждаше се Ана Стоун. Бош посочи телефона, за да предупреди Чу да си държи езика зад зъбите.

— Доктор Стоун?

— Това май означава, че не си сам.

Гласът ѝ беше напрегнат.

— Не съм. Какво има?

— Ами не знам дали има някакво значение, но Клейтън Пел не се върна в центъра снощи и се оказа, че не е отишъл на работа след подписването на показанията.

Бош спря. Трябваша му няколко секунди, за да проумее чутото.

— Още ли го няма?

— Няма го. Научих току-що, когато дойдох.

— Обади ли се в работата му?

— Да, разговарях с шефа му. Той каза, че вчера Клейтън се обади, че бил зле, и така и не се появил. Обаче напусна центъра веднага след като си тръгнахте. Каза, че отива на работа.

— Добре, а надзираващият го инспектор? Било ли му е съобщено снощи?

— Не снощи. Обадох му се, преди да звънна на теб. Каза, че не знае нищо, но ще пусне проверка. След това потърсих теб.

— Защо си чакала досега? Няма го от почти цяло денонощие.

— Казах ти, току-що научих. Не забравяй, че това е доброволна програма. Имаме правила и всеки трябва да ги спазва, когато е тук, но ако някой изчезне по подобен начин, рядко може да се направи нещо. Чакаш да видиш дали ще се върне и съобщаваш на Комисията за пробации и предсрочно освобождаване, че е напуснал програмата. Но заради случилото се миналата седмица и защото е свидетел по делото, реших да кажа и на теб.

— Добре, схванах. Имаш ли някаква представа къде може да е отишъл? Има ли приятели или роднини наоколо?

— Не, няма си никого.

— Добре, ще звънна тук-там. Обади ми се, ако научиш нещо.

Бош затвори и погледна Чу. Започна да го обзема безпокойство. Струваше му се, че май знае къде се намира Пел.

— Клейтън Пел е изчезнал. Излязъл е веднага след като разговаряхме с него вчера.

— Може би...

Но Чу не довърши, защото нямаше добър отговор.

Бош смяташе, че има. Обади се в централата и помоли оператора да пусне името Клейтън Пел през компютъра и да види дали е имал в скоро време вземане-даване с правозащитната система.

— Добре — каза операторът. — Имаме един Клейтън Пел, арестуван вчера за престъпление клас две четири три.

Бош не се нуждаеше от превод на член 243 от Калифорнийския наказателен кодекс. Всяко ченге го знаеше. Посегателство над пазител на реда.

— Коя агенция е извършила ареста? — попита той.

— Ние. Само че нямам други детайли, освен че е бил задържан в ДП.

Бош беше прекарал по-голямата част от вчерашния ден извън Дирекцията на полицията, тъй като уреждаше последните детайли за прокурора, но когато се върна в края на деня, чу някой да говори за нападение над ченге пред самата сграда. Било напълно непровокирано. Ченгето се сдобило със счупен нос, когато нападателят го спрял да го

пита нещо и изведнъж му нанесъл удар с глава. Самият виновник беше определен като побъркан и така и не споменаха името му.

Бош вече знаеше какво се е случило. Пел беше дошъл в центъра с ясната цел да бъде арестуван. Това му гарантираше, че ще го приберат в намиращия се недалеч градски арест — а той знаеше, че Харди е там.

Всички арестувани в центъра от ЛАПУ биваха регистрирани в градския арест останалите центрове за задържане приемаха нарушителите в своите райони.

Бош затвори, прелисти списъка на последните обаждания и намери номера на дежурния кабинет на градския арест. Беше звънял на него преди това, за да разбере графика на Харди.

— Какво има, Хари? — попита Чу.

— Неприятности — отвърна Бош.

От другата страна вдигнаха.

— Градски арест, сержант Карлайл, мога ли да ви оставя на...

— Не, не ме оставяйте на изчакване. Обажда се Бош от ЛАПУ, говорихме преди малко.

— Бош, в момента сме малко заети. Трябва да...

— Слушайте, мисля, че ще има опит за покушение срещу Чилтън Харди. Онзи, заради когото ви се обаждах.

— Него вече го няма.

— Как така го няма?

— Качихме го в шерифския автобус. В момента пътува към съда за повдигане на обвинение.

— Кой друг е в автобуса? Можете ли да проверите едно име? Клейтън Пел. Пол-Едуард-Линкълн-Линкълн.

— Момент.

Бош погледна към Чу и се канеше да му обясни какво става, когато сержантът се обади отново. Беше силно разтревожен.

— Пел е в автобуса с Харди. Кой е този тип и защо не сме били информирани, че между двамата има проблем?

— После ще говорим за това. Къде е автобусът?

— Откъде да знаем? Току-що замина.

— Знаете ли маршрута? Откъде минава?

— Ами... мисля, че по „Сан Педро“ до Първа и после нагоре към „Спринг“. Гаражът е от южната страна на съда.

— Добре, свържете се по телефона с кабинета на шерифа, кажете им какво е положението и спрете автобуса. Да държат Пел далеч от Харди.

— Стига да не е късно.

Бош затвори, без да отговори. Обърна се и тръгна обратно към Дирекцията на полицията.

— Хари, какво става? — извика Чу, като подтичваше след него.

— Пел и Харди са в един и същи затворнически автобус. Трябва да го спрем.

Бош свали значката си от колана и я вдигна високо, докато излизаше на кръстовището на „Спринг“ и Първа. Вдигна ръце да спре движението и прекоси диагонално. Чу го следваше.

След като се озоваха от другата страна, Бош се затича към трите патрулни автомобили, паркирани пред сградата на Дирекцията на полицията. Униформено ченге се беше облегнало на решетката на първата кола и правеше нещо с телефона си. Бош тупна покрива на колата. Още държеше значката си.

— Хей! Колата ми трябва. Имаме спешен случай.

Отвори вратата и седна на мястото до шофьора. Чу се качи отзад. Униформеният скочи, но не тръгна към шофьорското място.

— Не мога, чакаме шефа. Има среща на соб...

— Майната му на шефа — прекъсна го Бош.

Видя, че ключовете са на запалването и двигателят работи. Повдигна крака и се прехвърли зад волана, като прескочи стойката за пушките и мобилния компютърен терминал.

— Хей, чакай малко! — извика ченгето.

Бош превключи на скорост и натисна газта. Посегна да включи сирената и светлините и се понесе по Първа. Мина три пресечки за десет секунди и бясно зави наляво по „Сан Педро“, като поддържаше максимална възможна скорост.

— Ето там! — извика Чу.

Шерифският автобус се носеше тромаво по улицата към тях. Бош осъзна, че шофьорът не е получил съобщение от Карлайл от градския арест. Натисна газта до дупка и се понесе право срещу автобуса.

— Хари? — извика Чу от задната седалка. — Какво правиш? Та това е автобус!

В последния момент Бош наби спирачки и рязко завъртя волана наляво. Колата поднесе странично и прегради платното. Автобусът също поднесе и успя да спре на около метър от вратата на Чу.

Бош изскочи навън и тръгна към автобуса с високо вдигната значка. Заблъска с длан по стоманената врата.

— ЛАПУ! Отворете! Спешен случай!

Вратата се отвори и Бош се озова срещу дулото на пушката в ръцете на униформен помощник-шериф. Зад него шофьорът — също униформен помощник-шериф — беше извадил пистолета си.

— Да видим и документи към значката.

— Обадете се на диспечера си. От градския арест пускат заповед за спиране на автобуса.

Той метна документите си на шофьора.

— Вътре имате човек, който ще се опита да убие друг арестант.

Още не беше завършил изречението, когато отзад внезапно настана суматоха, последвана от окуражителни викове.

— Давай! Давай! Убий шибания кучи син!

Двамата помощници се обърнаха, но замръзнаха на място.

— Пуснете ме! — извика Бош.

Шофьорът най-сетне дойде на себе си.

— Бързо! Бързо! Качвай се!

Стовари длан върху червения бутон, който отключваше вратата към задната част на автобуса. Помощник-шерифът с пушката тръгна напред, а Бош изтича след него.

— Извикай подкрепления! — викна той, докато минаваше покрай шофьора.

Помощникът почти веднага падна, препънат от арестант, който някак се беше изхитрил да изпълне окования си крак на пътеката. Бош не спря. Прескочи помощника и продължи към дъното на автобуса. Вниманието на всички затворници беше насочено към дясната страна, където Бош видя Клейтън Пел, наведен към мястото пред него. Беше увил верига около врата на Чилтън Харди и го душеше отзад. Лицето на Харди бе станало пурпурно и очите му сякаш всеки момент щяха да изхвърчат от орбитите си. Не можеше да се защити по никакъв начин, защото китките му бяха закопчани за кръста.

— Пел! — извика Бош. — Пусни го!

Викът му се изгуби в хора на мъжете, окуражаващи Пел да направи обратното. Бош направи още две крачки и се метна към Пел, като го отхвърли назад, но заедно с Харди. Осъзна, че Пел е закопчан за веригата, с която душеше Харди. Същата верига, която трябваше да е около кръста му.

Бош сграбчи веригата, като викаше на Пел да престане да дърпа. Помощник-шерифът успя да се изправи, но не можеше да пусне пушката, за да се притече на помощ. Чу мина покрай него и се опита да сграбчи веригата около врата на Харди.

— Не, дръпни ръката му! — извика Бош.

Чу задърпа едната ръка на Пел, Бош се зае с другата и скоро надвиха дребния мъж. Бош махна веригата от врата на Харди и той политна напред, удари глава в облегалката пред себе си и се свлече на пътеката в краката на Чу.

— Оставете го да умре! — извика Пел. — Да се гътне, шибаняк скапан!

Бош го блъсна назад в седалката и го натисна с цялата си тежест.

— Малоумен тъпак — изсъска му той. — Заради това отново влизаш зад решетките.

— Не ми пука. И без това навън не получих нищо.

Тялото му се разтресе и сякаш силите го напуснаха.

Започна да стене и плаче, като не спираше да повтаря: „Искам го мъртъв, искам го мъртъв.“

Бош погледна към пътеката. Чу и помощник-шерифът оказваха помощ на Харди. Той бе или в безсъзнание, или мъртъв. Помощникът проверяваше пулса на шията му, а Чу се беше навел и бе доближил ухо до устата на Харди.

— Трябват ни парамедици! — извика помощникът на шофьора. — Бързо! Не напипвам пулс.

— Идват! — извика шофьорът.

Вестта за липса на пулс предизвика радостни викове и вля нови сили у останалите затворници, които задрънчаха с вериги и задумкаха с крака по пода. Бош така и не разбра дали знаят кой е Харди, или това бе проява на внезапна жажда за кръв.

Сред цялата врява се чу кашляне. Погледна надолу и видя, че Харди идва на себе си. Лицето му все още бе тъмночервено, а очите

изцъклени, но успяха да се фокусират за момент върху Бош. После помощник-шерифът застана помежду им.

— Добре, свести се — съобщи той. — Диша.

Думите му бяха посрещнати с дюдюкане от арестантите. Пел нададе пронизителен писък и цялото му тяло се разтресе. Писъкът сякаш събираше в себе си целия му живот, изпълнен с мъка и отчаяние.

Вечерта Бош стоеше на задната тераса и гледаше към ивицата светлини по магистралата. Още беше облечен с най-добрия си костюм, макар че лявото рамо беше омачкано и изцапано по време на борбата с Пел в автобуса. Искаше му се да пийне нещо, но се въздържаше. Беше оставил плъзгащата се врата отворена, за да чува музиката. Беше избрал музиката, към която винаги се връщаше в сериозни моменти. Франк Морган с тенор саксофон. Най-доброто нещо за оформяне на настроението.

Беше отменил срещата си с Ана Стоун. Събитията от деня елиминираха всяко желание да празнува и дори да говори.

Чилтън Харди се беше отгървал от атаката в шерифския автобус почти невредим. Бяха го настанили в затворническото отделение на Окръжния медицински център и щеше да остане там, докато докторите не го изпишат. Повдигането на обвинението срещу него беше отложено дотогава.

Клейтън Пел беше арестуван отново и получи нови обвинения заради нападението. И поради нарушаването на правилата за предсрочно освобождаване беше ясно, че ще се върне в затвора.

При нормални обстоятелства Бош щеше да е доволен, че сериен сексуален престъпник се озовава отново зад решетките, но въпреки това изпитваше съжаление към Пел и се чувстваше донякъде отговорен за положението му. И виновен.

Виновен заради намесата си.

Когато събра две и две, докато стоеше на Първа, можеше да остави нещата да вървят по естествения си път и така светът щеше да се отгърве от едно чудовище, от един безвъзвратно развален човек. Но той се беше намесил. С действията си беше спасил чудовището и сега се измъчваше от съжаление. Харди заслужаваше смъртно наказание, но нямаше да го получи или това щеше да стане толкова много години след престъпленията, че почти нямаше да има смисъл. Дотогава щеше да бъде звезда в съда и в затвора и да се превърне в една от онези

престъпни знаменитости, за които се говори и пише и които биват дори почитани в някои по-мрачни кръгове.

Бош можеше да спре всичко това, но не го направи. Придържането към принципа „или всеки е от значение, или никой“ едва ли го оправдаваше. Или извиняваше. Знаеше, че дълго време ще носи вината за днешните си действия.

Беше прекарал по-голямата част от деня в писане на доклади и в отговаряне на въпросите на колеги следователи за случилото се в шерифския автобус. Стигна се до заключението, че Пел е знаел как да се добере до Харди, защото е познавал системата. Знаел е методите и обичайната практика. Знаел е, че белите се отделят и превозват отделно и че има добър шанс да се озове в един и същи автобус с човека, когото е искал да убие. Знаел е, че ще бъде окован и че ръцете му ще бъдат заключени за верига на кръста. Знаел е, че може да плъзне тази верига по тесните си бедра и под краката си и да я превърне в оръжие.

Планът му беше великолепен, но Бош го бе съсипал. Инцидентът се разследваше от шерифското управление, тъй като бе станал в техния затворнически автобус. Помощник-шерифът, който разпита Бош, го беше попитал направо защо се е намесил. Бош отговори, че не знае. Беше действал по инстинкт и импулс, без да мисли, че без Харди светът ще е едно по-добро място.

Взираше се към безкрайната река от метал и стъкло, а мъката на Пел го глождеше отвътре. Беше го лишил от единствения му шанс за изкупление, от момента, в който можеше да си отмъсти за всички поражения, които са му били нанесени и, според неговото мислене, за пораженията, които самият той бе нанесъл. Бош не споделяше мисленето му, но го разбираше. Всеки търси изкупление. За нещо.

А той му беше откраднал всичко това и именно по тази причина сега слушаше скръбната музика на Франк Морган и му се искаше да се удави в алкохол. Съжаляваше за един хищник.

Звънецът на входната врата прозвуча над тоновете на саксофона. Бош влезе вътре, но докато прекосяваше дневната, дъщеря му се втурна от спалнята си и го изпревари. Постава ръка на дръжката, но преди да отвори, погледна през шпионката, както я беше учил. Замръзна и после се дръпна от вратата, като се движеше с малки роботски стъпки назад и покрай него.

— Киз е — прошепна тя.

Обърна се и влезе в коридора, където щеше да търси прикритие.

— Добре, няма нужда от паника. Мисля, че ще успеем да се справим с Киз — рече Бош и отвори.

— Здравей, Хари. Как си?

— Бивам. Какво те води насам?

— Ами надявах се да постоя на терасата с теб.

Бош не отговори. Загледа я мълчаливо, докато положението не стана смущаващо.

— Хари? Чук-чук. Има ли някой вкъщи?

— Да, извинявай. Аз просто... така де, влизай.

Отвори широко вратата и я пусна. Тя нямаше нужда от упътване до терасата.

— Аз такова... нямам никакъв алкохол в къщата. Мога да ти предложа вода или нещо газирано.

— Една вода ще ми се отрази чудесно. После трябва да се връщам в центъра.

Мади още беше в коридора към спалните.

— Здравсти, Киз — поздрави тя.

— А, здрасти, Мади. Как я караш, момиче?

— Добре.

— Радвам се да го чуя. Обаждай се, ако има нещо, нали?

— Благодаря.

Бош отиде в кухнята и извади две бутилки вода от хладилника. Излезе на терасата само няколко секунди след Райдър, но тя вече се беше облегла на парапета и се наслаждаваше на гледката и звуците. Той затвори вратата, за да не може Мади да чуе разговора им.

— Винаги съм се изумявала как не можеш да се отървеш от натовареното движение в града, независимо в коя негова част се намиращ — рече тя. — Дори тук.

Бош ѝ подаде бутилката.

— Щом ще се връщаш в центъра да работиш през нощта, това трябва да е официално посещение. Нека позная. Ще бъда наказан за откъкването на една от колите на шефа.

Райдър махна пренебрежително с ръка, сякаш пъдеше досадна муха.

— Това е нищо, Хари. Дойдох да те предупредя.

— За какво?

— Започва се. С Ървинг. През следващия месец предстои тотална война и ще има жертви. За всеки случай бъди готов.

— Говориш с мен, Киз. Бъди по-конкретна. Какво прави Ървинг? Аз вече жертва ли съм?

— Не си, но като начало той се обърна към полицейската комисия и иска от тях да разследват целия случай с Чилтън Харди. От залавянето му до автобуса. И те ще го направят. Повечето от тях дължат топлите си местенца на него и ще направят каквото им каже.

Бош си помисли за връзката си с Ана Стоун и как Ървинг би могъл да я използва. А също и за прескачането на разрешителното. Ако Ървинг се добереше до това, щеше да дава пресконференции до самите избори.

— Да правят каквото искат — рече той. — Аз съм чист.

— Надявам се да е така, Хари. Не се тревожа толкова за твоята роля в разследването, колкото за двайсетте години преди това, когато Харди се е вихрел на свобода и е нямало разследване. Ще изглеждаме много зле, когато се разчуе.

Сега Бош разбра защо е дошла лично. Висшият пилотаж действаше по този начин. И Ървинг му беше казал, че ще се случи точно това.

Бош си даде сметка, че колкото повече служители на „Неприключени следствия“ работят върху престъпленията и жертвите на Чилтън Харди, толкова по-голям ще бъде общественият гняв, че е действал безнаказано повече от двайсет години. Харди се бе отнасял с такова пренебрежение към полицията, че дори не си беше направил труда да се премести от района.

— И какво искаш, Киз? Да се задоволим само с Лили Прайс, така ли? Да се ограничим с един случай и да настояваме за смъртно наказание? В края на краищата можем да го убием само веднъж, нали? Без да обръщаме внимание на другите жертви, като Манди Филипс, чиято снимка виси в шибаната тъмница на Харди. Предполагам, че тя е една от жертвите, за които говориш.

— Не, Хари, не искам да спираш. Не можем да спрем. Първо, историята придоби международен отзвук. И ние искаме справедливост за всички жертви. Знаеш го.

— Тогава какво искаш да ми кажеш, Киз?

Тя замълча, търсеше начин да не го изрича.

Но такъв начин нямаше. Бош чакаше.

— Само да забавиш малко темпото — рече тя най-сетне.

Бош кимна. Беше разбрал.

— Изборите. Забавяме темпото до изборите и се надяваме Ървинг да бъде изметен. Това ли искаш?

Знаеше, че след като тя го потвърди, отношенията им вече никога няма да са същите.

— Да, това искам — рече тя. — Това искаме всички. За доброто на управлението.

Тези четири думи... „за доброто на управлението“. Никога не вървяха с друго, освен с политика. Бош кимна, обърна се и се загледа в далечината. Вече не искаше да поглежда Киз Райдър.

— Стига, Хари — рече тя. — Успяхме да съборим Ървинг на земята. Не му давай необходимото, за да стане и да ни нарани, да продължи да съсипва управлението.

Хари се наведе над парапета и погледна право надолу, към храстите под терасата.

— Странно — рече той. — Като се замисля за всичко това, Ървин Ървинг се оказва единственият, при когото нещата са точни. Единственият, който може би дори казва истината.

— Не знам за какво говориш.

— Просто не можех да го проумея — защо му е да натиска за разрешаването на случая, щом е знаел, че в края на краищата ще се обърне срещу него и ще стане ясно, че е замесен в цялата мошеническа схема?

— Хари, не е нужно да се занимаваме с това. Случаят е приключен.

— Отговорът е, че е натискарал, защото не е бил замесен. Бил е чист.

Бръкна в джоба на изцапаното си сако и извади сгънатото фотокопие на телефонното съобщение, което му бе дал Ървинг. Носеше го със себе си от сутринта. Подаде го на Райдър, без да я поглежда.

— Какво е това? — попита Райдър.

— Доказателството за невинността на Ървинг.

— Това е хвърчаща хартийка, Хари. Може да е било скалъпено по всяко време. Не е никакво доказателство.

— Само дето ти, аз и шефът знаем, че е истина.

— Говори от свое име. Това не струва нищо.

Сгъна листа и му го върна. Бош го прибра в джоба си.

— Ти ме използва, Киз. За да се добереш до Ървинг. Използва смъртта на сина му. Използва нещата, които разкрих. Само и само да пуснеш онази дивотия във вестника с надеждата, че ще го проснеш в нокаут.

Тя дълго не отговори, а когато го направи, думите ѝ прозвучаха делово. Нямаше нито признание, нито каквото и да било.

— Трийсет дни, Хари. Ървинг е трън в задника ни. Ако се отървем от него, ще успеем да изградим по-голямо и по-добро управление. Което означава по-безопасен и по-добър град.

Бош се изправи и се загледа в далечината. Червените оттенъци в небето ставаха пурпурни. Стъмваше се.

— Разбира се, защо не? — рече той. — Но ако трябва да се превърнеш в него, за да го премахнеш, каква е разликата?

Райдър тупна леко парапета, давайки знак, че е казала достатъчно и за нея разговорът е приключен.

— Тръгвам, Хари. Трябва да се връщам.

— Разбира се.

— Благодаря за водата.

— Моля.

Стъпките ѝ прозвучаха по дъските в посока към плъзгащата се врата.

— Значи това е означавала дивотията, която ми каза оня ден, а? — попита той, без да се обръща към нея. — И това ли е било само част от играта?

Стъпките спряха, но тя не каза нищо.

— Когато те извиках и ти казах за Харди, разправяше за благородната работа, която вършим. Каза: „Точно затова го правим.“ И това ли беше просто част от репертоара, Киз?

Мина време, преди тя да отговори. Бош знаеше, че го гледа и чака да се обърне към нея. Не можеше да го направи.

— Не — най-сетне рече Киз. — Не беше част от репертоара, а истината. И някой ден може би ще разбереш, че правя онова, което

трябва да се направи, за да можеш ти да правиш онова, което трябва да се направи.

Зачака отговора му, но той не каза нищо.

Бош чу как вратата се плъзга в едната посока и после в другата. Беше си тръгнала. Той погледна към угасващата светлина, помълча още няколко секунди и рече:

— Не мисля така.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.